

Jose

Dumnezeu
m-a găsit
în Los Angeles

JOSÉ VICENTE ROJAS

José – God Found Me in Los Angeles

José Vicente Rojas

Traducere: Delia Buciuman

Corectură: Lavinia Goran

Tehnoredactare: Irina Toncu

Coperta: Emilian Popescu

Redactor: Delia Buciuman

© 2003, Editura „Viață și Sănătate”, București

www.viatasisanatate.ro / adventist

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

José Vicente Rojas

José – Dumnezeu m-a găsit în Los Angeles / José Vicente Rojas

București, 2003

ISBN 973-7933-05-2

Dedicație

*Părinților mei,
Luis Trejo și Juana Estela Rojas,
care au reușit să depășească
greutățile fizice și emoționale
pentru a-mi oferi
șansa unei vieți cu Hristos.*

„ÎN SEMN DE RECUNOȘTINȚĂ”

Această carte este, ca multe altele, rezultatul a nenumărate ore de rugăciune, meditație și muncă, realizată cu sprijinul unor persoane deosebite. Soția mea, Ruthie și copiii mei, Veronica, Angelica și Gabriel m-au îndemnat să scriu nestingherit și deschis despre viața noastră. Partenerul meu de rugăciune, Patrick Kenny, m-a ajutat să mă concentrez asupra obiectivelor spirituale ale acestei cărți. Și fiindcă a crezut mereu în mine, asistentul meu administrativ, Judy Winkle, m-a încurajat neîntrerupt până ce manuscrisul a fost dus la bun sfârșit.

„MAMĂ, UNDE AM GREȘIT?”

Palmierii se unduiau lin în briza răcoroasă a dimineții în care eu, pe neașteptate, mi-am făcut intrarea în această lume. Era duminică, 26 martie 1960, ora 9, când spitalul districtual din East Los Angeles zumzăia de activitatea și aglomerația obișnuită. Pacienții, personalul medical și alții se înghesuiau pe coridoare, ca și când fiecare dintre ei așteptase anume acel moment pentru a veni la spital. În acea noapte, mama avusese un travaliu lung în sala de nașteri, iar cel mai dificil moment a survenit la ora 8,01, când m-am născut eu. Acum stătea liniștită, întinsă într-un pat de salon, pe când eu, înfășat într-o pătură moale, dormeam în pătuț acompaniat de corul altor cincisprezece bebeluși plângăcioși, care se născuseră cu o noapte înainte.

Când a venit tata, primul lucru a fost să se oprească la geamul salonului, căutând să zărească noua achiziție a familiei Rojas. Deși doar în vârstă de 22 de ani, el și mama mai aveau acasă încă doi băieți. Totuși, acest moment era nou și deosebit pentru el, deoarece nu fusese prezent la nașterea fratelui meu, Louie Jr. Celălalt frate, Gerry, era doar fiul mamei din căsătoria anterioară. Când s-a născut Louie, tata lucra în Los Angeles, iar mama rămăsese în El Paso, Texas. Încerca să câștige bani

pentru a o aduce și pe ea în Los Angeles. Ca urmare, Louie avea mai mult de o lună când tata l-a văzut pentru prima oară.

Privind cercetător prin fereastră, tata nu înceta să se minuneze de capul meu plin de păr, căci aveam o cantitate apreciabilă și pe față. Toată lumea se amuză astăzi pe această temă, dar credeți-mă, este cu totul adevărat. Când, în sfârșit, m-a identificat, a explodat de bucurie, deși intenționase, probabil, doar să râdă. Sunetele ciudate emise de el, pe lângă expresia amuzantă a feței, trebuie să-i fi uimit pe toți cei care îl vedeau. El însă era entuziasmat de primele încercări de a juca rolul de tatic. Apoi, merse să o vadă pe mama. Intrând în salon și vorbind aprins despre noul lui fiu, o sărută cu voioșie. Dar mama simți din respirația lui mirosul de alcool.

Începuturi

Acasă, lucrurile nu mergeau prea bine. Tata, Luis Trejo Rojas, era unul dintre cei mai înrăiți alcoolici din câți am întâlnit vreodată. O copilărie nefericită îl condusese spre alcoolism, ca formă de refugiu. Abuzurile pe care le suferise l-au afectat emoțional și au lăsat o amprentă dură asupra personalității sale. Mereu băut, într-o continuă degradare, tata era nervos și deseori violent. Durerea era o prezență frecventă în căminul nostru.

Am ales anume acea dimineață pentru a mă naște, deoarece în seara de dinainte tata o bătuse pe mama, provocându-i contracții. Deși bucuria de a avea un alt copil a estompat ceva din durerea provocată de cearta serii precedente, totuși aceasta nu a putut fi uitată. Viața mamei era un exemplu clasic de sindrom al soției maltratate. Spera neîncetat la un cămin fericit și deseori la slujba de duminică îi cerea lui Dumnezeu să facă ceva pentru soțul ei.

Când părinții mei s-au hotărât să nu mai aibă copii, aveam doi frați mai mari, și un frate și o soră mai mici. Primele mele amintiri legate de casă sunt cele ale unei mame speriate, alături

de noi, copiii, strânși în jurul ei, în încercarea de a-i fi scut în fața furiei tatălui meu. Noi credeam că, într-adevăr, o puteam apăra și deseori primeam și noi din loviturile destinate ei. Odată, tata a aruncat cu o cutie de bere și l-a lovit pe Louie drept în frunte. La doar șase ani, acesta sărise în ajutorul mamei. Rana provocată a avut nevoie de copci și a avut urmări serioase în viața lui. Uneori, în timpul furiei tatei, era nevoit să alerge în baie, unde vomita. Cu greu am putut înțelege violența tatălui meu și de ce petrecea mai mult timp urlând decât vorbind liniștit.

Mai târziu, mi-am dat seama că era modul său de a spune lumii că el însuși trăia o dramă. Pe lângă agonia propriei copilării, tata suferea de scolioză, o afecțiune a coloanei vertebrale, ce dă naștere unui spate cocoșat. Durerea continuă pe care o suporta a dus, în cele din urmă, la două operații. Suferea, de asemenea, de silicoză, o degenerare a plămânilor, provocată de praful de siliciu depus în țesuturi. Această afecțiune a survenit în urma anilor de muncă asiduă într-o fabrică de ceramică din suburbia Pacoima a orașului Los Angeles. Acolo, el trebuia să amestece neconținut în argilă îmbibată cu siliciu, fără să poarte mască. Chiar și astăzi trăiește cu o tuse astmatică ce-l pune la pământ, mai ales atunci când răcește. Cele două boli l-au adus pe tata în imposibilitatea de a mai munci de la vârsta de 28 de ani, iar pe noi, în grija programelor guvernamentale de asistență socială.

Pe toată perioada copilăriei, m-am luptat cu teama că tata ori va muri din cauza bolilor, ori o va omorî pe mama, în timpul vreunui acces de beție. Fiecare dintre frații mei a crescut speriat de continua criză din familia noastră. Într-o zi, mi-am dat seama că toți aveam ceva în comun: credeam că din vina noastră tata și mama au probleme. *Dacă am fi mai cuminți*, ne gândeam noi, *atunci poate că ei s-ar înțelege mai bine*. Într-o zi, tata a devenit atât de agresiv, încât mama, în disperare, și-a smuls inelul de logodnă și verigheta și, întorcându-se spre mine, mi-a spus să le

arunc la toaletă. Și acum îmi aduc aminte cum am dus la baie inelele acelea îndoite și doar m-am prefăcut că le arunc. Am alergat apoi în camera mea și le-am pus în cutia secretă de sub pat, după care m-am întors acolo unde părinții mei se certau cu privire la, credeau ei, pierderea simbolurilor de căsătorie. Cu toate acestea, tata a explodat și mai puternic decât o făcuse înainte.

Așa cum făcuseră și frații mei, Louie și Gerry, în alte ocazii, am mers și m-am așezat între ei. Cu lacrimi șiiroind pe față, i-am implorat să mă ierte că nu fusesem așa de cuminte în acea zi. I-am rugat fierbinte să-mi acorde încă o șansă și le-am spus, printre sughițuri, că o să fiu „cuminte” din nou. Astfel, ei puteau să rămână alături și să-și salveze căsnicia. M-am uitat în ochii neîncrezători ai mamei și am întrebat-o:

– Mamă, cu ce am greșit de vă certați atât de mult din cauza mea?

Responsabilitatea pe care copiii și-o asumă, învinovățindu-se pentru situațiile care-i depășesc, este des întâlnită în familiile cu probleme. Eu și frații mei nu făceam excepție.

Într-o seară, pe când eu aveam 6 ani, familia noastră a mers în vizită la niște prieteni, unde am rămas până mai târziu. Am pornit spre casă de-abia pe la ora unu noaptea. Tata, care conducea deja băut, ne-a anunțat la un moment dat că ar vrea să bea ceva. În ciuda rugăminților mamei, la numai un kilometru distanță de casă, el trase pe dreapta lângă un bar. Eu stăteam pe locul din față, alături de mama, în timp ce frații mei dormeau pe bancheta din spate. Liniștea s-a așternut peste noi când tata opri motorul și dispăru prin ușa barului. Uitându-mă la mama, am văzut că singurul bec de la intrarea în bar se reflecta în ochii ei. Plângea. Iar eu nu știam ce e de făcut. După ceva timp, cam o jumătate de oră, m-am întors spre ea și i-am spus:

– Vin imediat.

Înainte ca să mă poată opri, am coborât din mașină și am alergat de-a lungul parcării. În încăperea plină de fum a barului

erau cincisprezece clienți în diferite faze de inconștiență. Mirosul de urină se simțea încă de pe alee, iar pe podea erau împrăștiate tot felul de gunoaie. În cele din urmă, prin acea întunecime cețoasă, am reușit să-l văd pe tata stând pe un scaun înalt, în fața unei tejghele. Bând dintr-o halbă de bere rece, părea că rătăcește printre gânduri, în timp ce se holba la peretele din față. Pe măsură ce înaintam spre locul unde era așezat, în încăpere se făcu liniște. Un copil la ora unu și jumătate într-un bar era mai mult decât puteau să accepte unii dintre cei prezenți.

Tata m-a privit șocat și mirat să-și vadă unul dintre copii într-un asemenea loc și într-un asemenea moment. Mi-aduc aminte și acum cât eram de hotărât. Întinzând gâtul pentru a putea să-l privesc în ochi, i-am spus:

– Acum, putem pleca acasă? Mama este supărată, iar noi toți vrem să mergem să ne culcăm.

Când m-au auzit ceilalți din bar, unii au rămas șocați, alții au început să râdă. Unii spuneau:

– Ia-ți nevasta și copiii și du-i acasă!

În timp ce alții bombăneau:

– Doar n-o să permiți tu unui copil să te comande, nu-i așa? Unul chiar a mers mai departe:

– Ia plesnește-l că a îndrăznit să intre într-un bar la o oră atât de târzie.

Din fericire, tata nu înțelegea limba engleză.

A ezitat, apoi, după o lungă tăcere, mi-a spus să mă duc în mașină și să aștept. Când m-am întors, mama și-a dat seama că atmosfera din bar fusese destul de tensionată, deoarece bețivii, în timp ce intrau și ieșeau, se uitau la ea insistent, ea fiind o femeie tânără. Cu greu, a luat hotărârea de a ne da jos din mașină. După câteva minute, când a considerat că eram în siguranță, am pornit-o pe jos, prin frig, spre casă, înconjurați de întunericul acelei dimineți.

Asemenea incidente erau, din nefericire, mult prea dese. Uneori, dimineața îl găseam pe tata prăbușit pe gazonul din fața casei, neștiind unde este mașina. Alteori, eram nevoiți să mergem să-i achităm cauțiunea pentru a putea ieși din închisoare. Tata se afla într-o profundă depresie nervoasă, foarte bolnav și cu puține oferte de muncă. Supărat pe lume pentru soarta ce i-a fost hărăzită, ne-a mutat din casă în casă în toate suburbiile orașului Los Angeles. Am locuit în trei case în Lincoln Heights și, pentru o scurtă perioadă, în cel puțin un apartament îngrozitor în Pacoima. Acolo, o vecină își pedepsea copilul de 4 ani, forțându-l să doarmă în mașină. Am locuit și în suburbia Sunland, unde starea noastră materială a fost ceva mai stabilă, pentru că prietenii ne-au ajutat să cumpărăm casa în care locuim.

Eram convins că amândoi părinții mă iubesc foarte mult. Uneori, tata se juca bucuros cu noi, copiii, dar atâta vreme cât problemele vieții lui au rămas nerezolvate, plăteam prețul insucceselor sale. Eu chiar am găsit căi de a-l scuza, fiind destul de îngăduitor cu el. Ce altceva ar putea face copiii care-și iubesc tatăl din tot sufletul, dar care, cu aceeași intensitate, urăsc ceea ce face?

Pancho Villa și revoluția

Părinții tatălui meu s-au alăturat lui Pancho Villa, în timpul revoluției mexicane de la începutul secolului al XX-lea. Atât mama, cât și tatăl lui au purtat cicatricile războiului civil. Bunica, tânără fiind, a fost nevoită deseori să-i ascundă pe oamenii lui Villa când aceștia veneau în satul ei. Deși susținea pe deplin revoluția, a trebuit să trăiască mereu conștientă că haosul și răutatea sunt condițiile permanente suportate de cei care, asemenea ei, sunt prinși la mijloc în orice război.

Înfruntând moartea și brutalitatea, bunica a devenit foarte dură cu toți cei din jur, mai ales cu cei pe care îi iubea. Bunicul a

învățat să evite problemele, permițându-i, pur și simplu, să pună în aplicare parametrii ei rigizi în căminul copilăriei tatălui meu.

Tata a împrumutat majoritatea obiceiurilor sale de pe străzile orașului Juarez, Chihuahua. La 13 ani a început să fugă de acasă, fiind plecat săptămâni de-a rândul. Viața îi părea mai ușoară în lume decât cu familia. Ca adolescent, el a devenit un „pachuco” sau membru de bandă în Juarez. Având contacte repetate cu oamenii legii, deseori se găsea în centrul problemelor din cartier. Când s-a îndrăgostit de mama s-a hotărât să se liniștească și să înceapă o viață nouă. S-au căsătorit la tribunalul din Tijuana, în anul 1958, pe când mama era însărcinată în luna a treia.

Tata a adus-o în Statele Unite și au început aici o viață nouă; animați de același motiv pentru care toți emigranții aleg această țară. Fie acum două sute de ani, fie acum două zile, oamenii s-au înghesuit să vină în Statele Unite pentru a-și croi un viitor în țara tuturor posibilităților. Mama se simțea ca acasă, pentru că tatăl ei, care s-a alăturat, de asemenea, revoluției mexicane a lui Pancho Villa, își petrecuse o bună parte a vieții în Texas. Bunica din partea mamei își trăise și ea tinerețea în Chicago, după care s-a căsătorit cu bunicul în Forth North, Texas, în anul 1928. Anul următor, ei s-au întors în Mexic, în încercarea de a se refugia din calea regresiei economice din Statele Unite.

Deși mama s-a născut și a trăit în Mexic, ea a crescut auzindu-și părinții vorbind la perfecție limba engleză. În timpul copilăriei a locuit în Juarez, Mexic, aflat exact la graniță, așa că trecea zilnic în El Paso, Texas. Tatăl mamei mele avea dublă cetățenie și lucra la Fort Bliss, într-o bază a armatei americane, de cealaltă parte a râului Rio Grande. Bunica și frații mamei mele munceau uneori și în Statele Unite, unde erau și cetățeni. Soldații americani erau deseori oaspeți în casa mamei, în timpul copilăriei sale.

Într-o dimineață, când mama avea 12 ani, a fost martoră la moartea mamei ei datorată unui infarct miocardic. Bunica avea

doar 36 de ani. Mai târziu, mama ne-a mărturisit că singura criză majoră din viața ei a fost atunci când a rămas orfană la o vârstă fragedă. Câteva luni mai târziu, în ajunul Anului Nou, în timp ce ea, tatăl și frații ei se întorceau din El Paso, au fost implicați într-un oribil accident de mașină. Un șofer beat, care venea din sens opus pe banda lor, a intrat frontal și cu viteză în Ford-ul lor tip T. Toți au fost grav răniți, iar tatăl și-a pierdut viața. Așadar, la doar 13 ani, mama a rămas orfană de ambii părinți. A fost nevoită să abandoneze școala și să-și asume rolul de gospodină, pentru că frații ei mai mari erau acum obligați să lucreze toată ziua.

Din cauza morții lor premature, bunicii mei nu au reușit să întocmească actele pentru clarificarea cetățeniei mamei. Toți, cu excepția unuia dintre frații ei, erau cetățeni americani, lucrând în Statele Unite. Când s-au mutat în Los Angeles, părinții mei au fost nevoiți să treacă prin procesul de naturalizare, devenind cetățeni americani în anul 1966. Noi toți, copiii lor, am fost născuți în Statele Unite, ca cetățeni: Jerry și Louie, în El Paso, eu, Ruben și Martha, în Los Angeles.

Părinții mei au venit în L.A. căutând noi posibilități de trai, dar curând tata a constatat că acestea erau limitate. Locurile de muncă erau rare și prost plătite, fără asigurare medicală sau protecția muncii. Unii dintre prietenii noștri s-au angajat ca servitori în familii ce aparțineau clasei de mijloc sau celei superioare. Alții au fost suficient de norocoși să se angajeze în marile fabrici, slujbe care erau destul de greu de obținut pentru cei de culoare.

Desigur că toate aceste probleme ne-au influențat viața de acasă. În plus, înfruntând și tensiunile din interiorul familiei, eu am avut de furcă și cu problema găsirii identității. Copiii care în mod constant se învinovățesc pentru trauma din jur își pierd curând identitatea, ceea ce conduce la o slabă imagine de sine. Acesta a fost primul obstacol al copilăriei mele. Următorul era pe punctul de a sosi: școala.

Eu și frații mei am intrat, pe rând, într-o școală caucaziană. Gerry și Louie erau de mult la școală, când eu, în anul 1965, am mers prima dată la grădiniță. Nu vorbeam deloc engleza și aveam mari dificultăți chiar și cu înțelegerea a ceea ce se întâmpla în clasă. Educatoarea, pe care o chema Miller, era o femeie deosebit de răbdătoare. Nu puteam să-i pronunț numele decât așa: „Mee-sees moh-lee” (Mrs. Miller, engl.), ceea ce provoca o mulțime de râsete. Mic fiind, făceam încă în pat și nu pricepeam de ce ceilalți copii nu voiau să stea lângă mine. Curând am început să aud că mi se spunea „sconcs” sau primeam alte etichete mai puțin de dorit.

Îmi aduc aminte în mod deosebit de masa de prânz. Mulți copii aveau cutii colorate de metal pline cu sandvișuri, fructe și sucuri frumos împachetate. De fiecare dată când îmi scoteam geanta mea mare de cumpărături și începeam să despachetez burrito de fasole dintr-o folie de aluminiu, copiii izbucneau în râs. Aceasta se întâmpla cu mult înainte ca restaurantele Taco Bell și burrito să devină populare. Cei mai mulți dintre copii nu văzuseră niciodată așa ceva și glumeau pe seama mea, spunând că mănânc „mâncare pentru sconcs”.

După un anume episod stânjenitor, când mai mulți colegi au râs de mine, m-am dus direct la coșul de gunoi și mi-am aruncat burrito. Gloata de copii a izbucnit victorioasă și de atunci înainte mi-am aruncat zilnic burrito la gunoi. După câteva săptămâni, deși nu știu de unde, mama a aflat totul, ca de obicei. A găsit însă și o soluție: a cumpărat pâine Wonder și mi-a făcut sandvișuri din fasole. Aceasta m-a ajutat mult.

Faptul că eram ținta constantă a batjocurii celorlalți copii a început să-și facă efectul. Când școala mi-a schimbat programul și nu mai învățam la aceleași ore ca și Louie, se întrevedea o criză. El urma să meargă la școală dimineața, iar eu după-masa, lăsându-mă absolut neajutorat în fața fiarelor de copii care mă așteptau în clasă. Decât să mai merg la școală, am hotărât mai

bine să mă ascund pe o alee. Când mă gândesc acum, matur fiind, găsesc că era ceva remarcabil să stau ascuns patru ore fără să mă mișc. Este destul de greu pentru un copil.

Cei de la școală au chemat-o pe mama să o întrebe dacă eram bolnav, deoarece nu mă văzuseră în ultimele zile. Înțelegând situația, mama i-a promis directoarei că o să apar curând. A doua zi, când am plecat, ea m-a urmărit tăcută de la distanță și, o dată așezat în mica mea ascunzătoare de pe alee, și-a făcut apariția. Ne-am uitat unul la altul în liniște. În loc să mă certe, a îngenuncheat și m-a luat pur și simplu în brațe. Amândoi am început să plângem.

După câteva minute, m-a întrebat ce căutam acolo. I-am spus că nu vreau să mai merg la școală, pentru că celorlalți copii nu le place de mine. Eram pierdut, dacă Louie nu era cu mine. Asistenta școlii a trecut mai târziu pe la noi, asigurându-se că mă voi întoarce la ore. Profitând de ocazie, mi-a amintit de importanța dușului zilnic ce trebuie făcut înainte de a pleca undeva. Apoi, mama m-a dus la directoarea școlii unde a negociat pentru a fi pus din nou în ciclul de dimineață, ca și Louie. De atunci înainte, mi-am făcut duș zilnic, iar zilele mele pe post de „sconcs” au luat sfârșit.

Pe măsură ce am crescut, insultele au devenit mai ascuțite. În timp ce cei mai mici dintre colegi glumeau cu privire la sconcși și mâncare ciudată, cei mari au adoptat atitudini negative față de limba și rasa mea. Pentru a putea vorbi engleza a trebuit să fac un mare efort, dar aveam încă accent. Adesea, copiii mă întrebau câte ceva, ca să aibă ocazia să râdă de accentul meu. Indiferent de ce le spuneam, întotdeauna eram pentru ei un subiect de râs. Totul le părea inofensiv părinților lor, care de câteva ori auziseră cum copiii lor își băteau joc de mine. Zâmbind, câte o mamă își sfătuia fiica sau fiul să nu îmi mai spună așa. Evident că nu considera că aceasta ar fi vreo ofensă, ci doar o impolitețe, în termeni de etichetă, pe care dorea s-o explice copilului ei.

Cu timpul, tensiunea a crescut. Un băiat, Johnny Larson, nu mă simpatiza deloc. Fiind un copil dur, a hotărât că era timpul „să-l bată pe José și să-i dea o lecție”. Johnny mai avea doi frați mai mari și un verișor, care țineau neapărat să fie de față când acesta își va aduce la îndeplinire amenințarea. În fiecare zi el încerca să mă provoace. Insecuritatea mea de la școală se transformase acum într-o groază cumplită.

De vreo câteva ori, de-abia am reușit să scap de frații lui Johnny. Una dintre scene a avut loc pe terenul de joacă, după ce am terminat orele. Johnny și frații lui m-au târât pe teren, ca să nu pot scăpa peste barele înalte de metal. Am alergat în camera pentru echipamente sportive, ce se afla la mijlocul terenului. Văzându-mă ascuns acolo, domnișoara Bear, îngrijitoarea, mi-a spus să ies. Însă, după ce a aruncat o singură privire spre fața mea speriată, a fost de acord să-mi asculte povestea despre Johnny și frații lui care mă așteptau afară. În cele din urmă, mi-a permis să stau acolo până când ceilalți băieți vor pleca.

Johnny a devenit obsedat de ideea de a mă bate, punând chiar pariuri cu alți copii cu privire la ce urma să-mi facă atunci când momentul mult așteptat ar fi sosit. Într-o zi, am făcut cumplita greșală de a merge acasă pe aleea principală. Johnny a presupus care va fi ruta mea și mă aștepta. Când am ajuns cam pe la mijlocul aleii, frații lui și-au făcut apariția la ambele colțuri, încercuindu-mă. Când l-am văzut pe vărul lui Johnny, care înainta cu un zâmbet ciudat pe față, m-am întrebat sincer dacă voi muri. Inima parcă voia să mi se oprească și teroarea era indescritibilă. Pe măsură ce am început să tremur, palmele mi s-au răcit și mi s-au umezit. Am încercat să vorbesc, dar eram atât de speriat, încât nu am putut să scot decât câteva sunete de neînțeles.

Deodată, Johnny m-a împins pe la spate, iar eu am căzut pe trotuar. A țipat că sunt „un jegos de mexican” și m-a lovit

într-un mod pe care nu îmi face plăcere să-l descriu. Eram incapabil să înțeleg ce era atât de murdar cu rasa mea. Copiii sunt foarte impresionabili și sunt repede afectați de fiecare experiență pe care o trăiesc. Rasismul provoacă răni care au nevoie de mult timp pentru a se vindeca. M-am ridicat și am încercat să fug, dar frații lui Johnny m-au ajuns din nou.

Disperat, mi-am dat seama că eram prins în capcană. M-am întors și am sărit în fața lui Johnny Larson, cu toată forța adrenalinei care acționează doar în situații limită. Și acum mi-aduc aminte de surpriza dureroasă de pe fața lui, în timp ce eu, în disperare, îl loveam cu furie și frustrare. Astfel, am trecut la rearanjarea trăsăturilor lui faciale.

Frații lui Johnny m-au prins cu mâinile la spate, astfel că el era acum cel care putea trece la remodelarea feței mele. Țipam de frică și imploram milă. Mă lovea și dădea cu pumnii, iar pe față i se citeau mulțumirea și încântarea. I-am spus că regretam că am dat în el și am promis:

– Niciodată nu o să mă mai ating de tine.

Din fericire, un om a auzit cearta și a ieșit alergând din casă pentru a ne despărți. Fiecare a luat-o la fugă plângând: el de bucurie, eu de umilință. Durerea sufletească este mai puternică decât cea fizică.

Era pentru prima oară în viața mea când cineva îmi demonstra, în mod violent, că rasa mea era inferioară. Prejudicata căreia îi făcusem față în primele clase cu privire la mâncare sau accent era ceva ce, consideram eu, puteam să-i fac pe ceilalți să accepte. Dar rasismul orb al cuiva care se simțea superior mie doar datorită modului în care arătam, m-a lovit chiar în esența ființei mele. Am mers acasă cu un sentiment adânc de singurătate.

Când am ajuns, m-am spălat pe față și i-am spus mamei că am căzut. Desigur, văzând urmele de pantofi de pe cămașă, a știut mai bine ce mi se întâmplase. Totuși, nu a deschis su-

biectul, fiind hotărâtă să aștepte până mă simțeam mai bine și aș fi fost dispus să discut despre ce mi se întâmplase. Am ieșit și m-am așezat pe gazonul din fața casei, pentru a-mi îngriji rănille.

Deodată, a apărut vărul lui Johnny care arăta destul de supărat.

– Johnny nu-și va găsi odihna până nu te va omorî, a zis el.

O durere ca o lovitură de cuțit mi s-a înfipt în inimă.

L-am întrebat:

– De ce?

Mi-a răspuns că am depășit limita admisă și că nu ar fi trebuit să-l lovesc pe Johnny. Aceasta „nu-i este îngăduit unui mexican”. M-a informat, de asemenea, că vestea se împrăștiase și că și alții mă vor face să plătesc pentru ceea ce făcusem. Mi-am dat seama că situația scăpa de sub control și am decis să pun capăt crizei, adoptând postura învinsului. Plângând, i-am spus că știam care mi-e locul și am admis că fusesem nereductuos cu Johnny. Am adăugat că mi-e foarte frică de el și că întotdeauna voi spune tuturor că „Johnny m-a bătut pe bună dreptate”.

– O să le spui tuturor că Johnny a învins? a întrebat el.

– Da, am răspuns eu cu sughituri.

Mult prea rușinat, n-am putut să-i repet mamei ce îmi spusese vărului lui Johnny.

La școală, câțiva copii m-au confruntat în legătură cu cearta, iar eu, cu multă supunere, le-am spus că-mi era frică de Johnny, pentru că deja mă bătuse o dată. În cele din urmă, un copil m-a înghiontit și mi-a spus:

– De ce nu te întorci acolo de unde ai venit?

Eram din nou într-o mare confuzie, știind că am fost născut în Statele Unite, ca cea mai mare parte a colegilor mei. Copilul s-a răstit mai departe, spunându-mi că ar trebui să mă întorc în Mexic, acolo unde ar trebui să fie, de fapt, toți cei care udă patul noaptea.

– Nu ești american, a adăugat un altul.

– Mi-a spus tata că voi nu faceți altceva decât să ne creați probleme. Totul era în regulă înainte ca mexicanii să vină la noi în școală, a țipat o fată.

Izolarea și incertitudinea mea au continuat să existe încă pentru ceva vreme. După o lună de la bătaie, în timp ce treceam pe lângă casa lui Johnny, acesta s-a hotărât să deschidă poarta. Avea doi câini ciobănești germani imenși, iar cel căruia i-a dat drumul a fost Tina. Deși eu înghețasem de frică, Tina venea spre mine calmă și mârâind, după care și-a înfipt netulburată colții direct în pulpa mea dreaptă. Johnny și frații lui râdeau fără să facă vreun gest, deși mama lor alerga spre mine, strigând la câinele care continua să mă muște.

Ea a luat-o pe Tina de pe mine și și-a cerut scuze, în timp ce amândoi cercetam sângele de pe pantaloni. Cu acea ocazie, am descoperit că, într-adevăr, mușcătura de câine doare și dă naștere unei răni pe care o porți cu tine destul de multă vreme. *Oare chiar nu a văzut că fiul ei dăduse intenționat drumul câinelui*, m-am întrebat eu. Mușcătura Tinei și bătaia cu urmările ei mi-au reamintit de pericolul violenței rasiale în care mă aflam, mergând neatenț pe stradă. Johnny nu părea să realizeze faptul că nu mai era necesar să mă urmărească și să mă umilească. Acum, îmi asumam de bunăvoie rolul de supus, pentru a evita pur și simplu conflictele. Dar toate acele experiențe m-au sfâșiat pe dinăuntru.

După acel incident, mama a ajuns să nu mai suporte situația și a mers să discute cu mama lui Johnny. Inițial, am crezut că va fi nervoasă, dar părea mai mult alarmată, decât orice altceva. S-a oprit în fața gardului lor de sârmă, în timp ce mama lui Johnny stătea dincolo de el, flancată de cei doi dulăi ce lătrau la câțiva centimetri de ea. Îmi aduc aminte că am fost foarte mișcat de curajul mamei, deoarece știam că membrii familiei Larson nu erau genul de oameni care să fi răspuns la cereri de pace. De la o oarecare distanță priveam la cele două femei care discutau și până astăzi nu știu despre ce anume au vorbit.

Mama părea foarte calmă. De fapt, niciodată în viața mea nu am văzut-o nervoasă față de vreo altă persoană, nici măcar când încerca să se opună sau să răspundă unei nedreptăți. Ne-a învățat, în mod susținut, faptul că lupta fizică nu face decât să mărească neînțelegerea și să înrăutățească situația. După ce au terminat de vorbit, nu am mai fost niciodată nevoit să mă ascund de Johnny, de frații lui sau de ciobăneștii germani. De asemenea, de atunci nu am mai ridicat mâna pentru a lovi o altă persoană, chiar dacă eram victima unei nedreptăți. A lovi pe cineva, chiar și atunci când considerăm că avem dreptate, nu face decât să aducă mai multe neazuri. Și Îi mulțumesc lui Dumnezeu că încă din copilărie am putut învăța de la o mamă care suferea, valoarea gestului de a întoarce și celălalt obraz. Cu timpul, într-un mod incredibil, Johnny mi-a devenit prieten.

Lipsa prietenilor nu constituia cauza reală a problemelor mele școlare. Ceilalți frații ai mei și-au putut găsi prieteni adevărați printre colegi. Și eu aveam câțiva, dar întotdeauna aveau grijă să-mi aducă aminte că nu eram unul de-al lor. Nu am putut să mă obișnuiesc cu modul bizar de rasism și, în consecință, cu respingerea repetată. Aceste experiențe au lăsat o amprentă puternică asupra mea. Suferind și fiind confuz, atât la școală, cât și acasă, mi-am pierdut treptat simțul identității. Imaginea de sine a devenit un obstacol de neînving. Aceleași mecanisme de supraviețuire pe care le-am folosit acasă, am început să le utilizez și la școală. Din nou în lacrimi, am întrebat-o pe mama:

– Mamă, unde am greșit? De ce eu vorbesc spaniola? De ce eu mănânc altfel de mâncare?

Din nou mă învinuiam de lucruri care nu erau sub controlul meu. Mă scuzam în fața unora pentru bigotismul lor și le ceream iertare pentru conduita lor neadecvată.

Martin Luther King – „Am un vis...”

La vârsta de 8-9 ani, au apărut primele licăriri de speranță. Acestea au venit pe diferite căi. Într-o zi, în timp ce mă uitam

la desenele animate *The Flintstones*, programul a fost întrerupt de o ediție specială de știri. O voce sobră a anunțat că reverendul dr. Martin Luther King Jr. a fost împușcat. Am chemat-o pe mama și pe frații mei și i-am întrebat:

– Cine este Martin Luther King?

Mama mi-a răspuns că era un om important, care ajutase multe persoane. La puțină vreme, crainicul a declarat că acesta a murit din cauza răniilor provocate de glonț.

Pentru tot restul serii, cele mai multe dintre canale au difuzat jurnale de știri prezentând momente din viața lui King. Cu acea ocazie, am intrat în contact cu viitoarea concepție care mi-a animat tot restul vieții. Am putut vedea cum poliția folosea ciobănești germani pentru a ataca oameni nevinovați care încercau să treacă podul spre Montgomery. Alte secvențe au prezentat violențe împotriva bărbaților și femeilor care doreau să meargă la vot. A existat însă o secvență care m-a impresionat în mod deosebit. Se prezenta un grup de bărbați ce mărșăluiau liniștit și demn în Memphis. Fiecare purta o inscripție pe care se putea citi: „Sunt om”. Alte reportaje l-au arătat pe King în închisoare, precum și ciomăgeala poliției din Chicago. Repede, m-am identificat cu doleanțelor afro-americanilor, pentru că mi-am dat seama că experiențele noastre erau similare.

Apoi, televiziunea a prezentat o bună parte din cuvântarea intitulată „Am un vis”, ținută de King pe treptele monumentului Lincoln Memorial din Washington D.C. A fost cel mai convingător vorbitor pe care l-am auzit vreodată. Deși eram prea mic pentru a înțelege ce a spus, nu am uitat fraza: „Când toți copiii lui Dumnezeu – negri, albi, evrei, necreștini, catolici și protestanți – se vor uni în cuvintele unui vechi cântec negro-spiritual: „Free at last, free at last, thank Good almighty, I’m free at last!” (În sfârșit liber, în sfârșit liber, mulțumesc puternicului Dumnezeu, sunt liber în sfârșit! – n.tr.). Deși nu i-a menționat și pe bruneti, sunt convins că Martin Luther King m-a inclus

și pe mine, deoarece s-a referit la *toți* copiii lui Dumnezeu. Acele scene de la televizor, după moartea tragică a lui King, mi-au oferit raza de speranță care avea să-mi modeleze viitorul și să mă ajute să reacționez față de lume într-un mod nonviolent.

Problema mea majoră era că mă retrăgeam în mica mea lume interioară. Dispăream în solitudine și disperare. Deși eram în mod natural un extrovertit, familia și prietenii au observat că deveneam din ce în ce mai distant și închis în mine. De exemplu, la vârsta de 8 ani am primit prima trusă de chimie și primul microscop. Mama le-a găsit într-un târg și s-a gândit că cel puțin unul dintre copiii ei o să le folosească. S-a dovedit a fi eu acela care s-a arătat dispus să exploreze lumea științei.

Nu de puține ori în decursul următoarelor luni, fumul și bombele de mirosuri neplăcute au evacuat familia din casă. Complexitatea reacțiilor chimice și mai ales abilitatea mea de a le controla m-au intrigat în mod deosebit. Mulți gândaci ghinionisti au simțit pe pielea lor ce înseamnă să faci parte din „laboratorul Rojas de tortură”, fiind îndeaproape analizați sub microscop. Dispuneam de propria „casă a groazei”, compusă dintr-o colecție uriașă de aripi de insecte, ochi, picioare și alte părți ale corpului. Unchiul Francisco mi-a oferit cadou o trusă profesională de reparat ceasuri. De-abia după ce am stricat două ceasuri elvețiene în perfectă stare de funcționare, am învățat să fac simple reparații. Mă fascinau obiectele acelea micuțe. Schimbam între ele fețele ceasului și alte părți, creându-mi astfel propriul design de ceas. Deși nu toate încercările mele au reușit, am învățat, și curând mă puteam descurca binișor în situații în care îmi foloseam creativitatea pentru a duce lucrurile la bun sfârșit.

Mama, întotdeauna un observator atent al copiilor ei, mă urmărea îndeaproape. Mi-a dat chiar un nou nume de alint în perioada aceasta a vieții. Într-o zi, în timp ce mă chinuiam intens să realizez unul dintre micile mele proiecte, m-a întrebat:

– Ce face visătorul meu?

M-am uitat la ea și am întrebat-o ce voia să spună.

– Întotdeauna visezi la ceva nou, mijo (fiule – n.tr.), a spus ea. Și întotdeauna le realizezi în felul tău unic.

Mă simțeam bine înăuntrul meu. Mediul creativ îmi oferea condiții propice pentru a găsi adevărata fericire. Mă ținea departe și în siguranță de colegii de școală, înlăturând astfel acea sursă de disconfort. Cât despre suferința de acasă, și aceasta a devenit parțial suportabilă din momentul în care m-am retras în solitudine pentru a lucra la „proiectele mele științifice”.

Fratele meu, Louie, a reușit să supraviețuiască plecând cu prietenii lui. Departe de casă, alături de cei care practicau diferite sporturi, el simțea că astfel face față mai ușor situației. La acea vreme, părea să fie un preadolescent sfidător, dar aparențele pot fi înșelătoare. Trauma lui era reală și știa că, dacă nu ar fi făcut ceva în acest sens, nu putea rezista mult. Gerry însă nu s-a descurcat la fel de bine. Într-o perioadă în care atacurile violente ale tatei erau foarte dese, el s-a mutat la o mătușă, în partea cealaltă a orașului. Aceasta a afectat-o foarte mult pe mama. Îi ducea cumplit dorul, iar mie îmi era groază de ce s-ar fi putut întâmpla dacă tata și-ar fi adus la îndeplinire numeroasele amenințări la adresa lui. Tata îl rănise atât fizic, cât și emoțional, încât mama nu putea să-l mai expună riscului.

Deși Gerry venea adesea în vizită, petrecând chiar week-end-uri cu noi, el nu a mai locuit niciodată în casa noastră. Petreceam cu el cât de mult timp puteam, fie acasă la mătușă, fie acasă la noi. Totuși, viața mea nu mai era aceeași. O parte din ea dispăruse și nu mai puteam face nimic în acest sens. Mă simțeam legat de Gerry cu legătura profundă a unui copil care refuză să-și lase fratele mai mare să plece.

Când s-a maturizat, Gerry a devenit puternic și musculos. El avea o personalitate plăcută, fiind glumeț și demonstrând abilități de lider. Încă de mic, el arătase că deține calități clare

de conducător. Oamenii se simțeau atașați în mod natural de el. Desigur, dacă cineva i se opunea, Gerry putea să clarifice repede care era rolul lui. Avea o mână *foarte* grea. Acum că tatăl nostru îl renega, Gerry și-a putut modela mai ușor abilitățile de conducător, deși s-ar putea să fi fost într-o direcție greșită. Există o diferență între liderii care conduc excelent și cei care sunt conducători excelenți. Gerry făcea parte din ultima categorie. El a devenit eroul meu, căci își ascundea suferința sub exteriorul impunător. Într-o zi, m-am hotărât să fiu „ca Gerry”.

În anul 1969, tata a suferit două operații pe coloană. Deviația măduvei spinării ciupea câțiva nervi și avea dureri cumplite de picioare de câteva ori pe săptămână. Fie că se afla în pat, noaptea, fie în mijlocul unui supermarket, picioarele lui se umflau de noduli, iar el gemea de durere. Noi făceam tot posibilul să-i masăm picioarele, însă era nevoit să îndure durerea până când crampele încetau. Operațiile urmau să elibereze de sub presiune nervii spinali, punând astfel capăt durerilor.

Când am împlinit 9 ani, tata se refăcea după a doua operație, iar dorința mea era să merg la spital să-l vizitez. Mama a fost de acord, dar mi-a spus că în drum spre spital trebuia să trecă pe la niște prieteni să le lase ceva. Când am intrat în casa lor, am fost întâmpinat de o petrecere-surpriză. Erau vreo doisprezece copii și a fost prima petrecere de o semnificație majoră ținută în cinstea mea. Nu a contat că tortul avea doar 15 cm în diametru, revenindu-ne la fiecare doar o feliuță simbolică. Îmi aduc aminte că am râs cu poftă și eram efectiv în culmea fericirii. Mama și-a dat seama că, în anumite circumstanțe, puteam ieși din carapacea mea.

După petrecere am mers să-l vizităm pe tata la spitalul de ortopedie. Fericit, am intrat în salon și, în intenția de a-l îmbrățișa, m-am izbit cu capul de abdomenul lui, înainte ca să mă poată opri. Nu știam ce înseamnă ghips, dar, cu durere, am aflat în acea zi că este ceva tare ca piatra în jurul corpului unei

persoane. Tata era în ghips de la mijloc până la gât, iar uriașul meu cucui era dispus să dea mărturie în acest sens. Cu toate acestea, acea aniversare a rămas una dintre cele mai fericite zile ale copilăriei mele. Se dăduse o petrecere în cinstea mea și tata era treaz, potolit, iubitor și fericit că e înconjurat de familia sa la spital. Totul era perfect.

Familia noastră intrase într-un ritm tipic de disfuncționalitate pe termen lung. Boala, perioadele fără serviciu, programele sociale, prejudecățile rasiale, lipsa de ajutor și speranță făceau ca furia tatălui meu să fie astfel alimentată, încât, spre disperaarea noastră, ducea la explozie. Apoi, ne reveneam într-o oarecare măsură, după care o luam iarăși de la capăt.

Oricum, Dumnezeu, în marea Sa dragoste, avea un plan cu noi. El a auzit strigătul nostru și a venit spre noi. Eram pe punctul de a descoperi că cea mai minunată cale prin care Dumnezeu Se face cunoscut este să folosească alte persoane. Deseori, noi subestimăm puterea relației cu mentorii noștri, însă oamenii sunt cea mai bogată resursă din lume.

În timpul anului următor a avut loc cea mai semnificativă schimbare a vieții noastre. Ca nimic altceva, aceasta urma să schimbe dramatic viitorul familiei noastre. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și-a întins mâna spre noi și ne-a atins cu adevărat.

CE ESTE PLĂCUT ÎNAINTEA LUI DUMNEZEU

Inceputurile poporului meu se întind cu secole în urmă, în teritoriul cunoscut astăzi ca sud-vestul Statelor Unite. Aproape cu două sute de ani înainte ca primii peregrini vorbitori de limbă engleză să ancoreze la Plymouth Rock, strămoșii mei vorbeau deja limba spaniolă. Cuceritorii spanioli, care se stabiliseră pe plaiurile noastre natale, nu numai că au legat relații de căsătorie cu cei din rasa noastră, dându-ne limba spaniolă, ci au adus și misionari catolici.

Ca urmare, catolicismul definea de aproape patru sute de ani viziunea neamului meu cu privire la lume. Oricum, cei mai mulți din familia mea își exprimă credința într-un mod care trece dincolo de dogmele religioase. Catolicismul reprezintă o realitate care prevalează în culturile latino, atingând fiecare aspect al existenței chiar și a acelor care nu se consideră în mod special religioși. În multe feluri, a fi latino înseamnă a fi catolic. Așadar, când primii adventiști au intrat în contact cu noi, părinții mei erau vizibil îngrijorați și foarte precauți.

Francisco și Jesucita Madrid – Adventiști activi

Îi cunoșteam de ani de zile pe Francisco și Jesucita Madrid. Ne-au venit de multe ori în ajutor, fiind dispuși chiar să ne

vândă micuța lor casă. Părinții mei vorbeau cu și despre ei cu respectul tradițional mexican, adresându-li-se cu titluri și nume de alint: Francisco era „Don Pancho” și Jesucita era „Dona Chuy”. Titlul de „Don” reprezintă, ca și în tradiția italiană, un titlu de mare respect.

Acest cuplu ne făcuse, mai mult decât o dată, vacanțele plăcute, aducându-ne mâncare și alte daruri exact la timpul potrivit. Dacă nu puteau să vină ei înșiși, trimiteau pe altcineva cu hrană. Una dintre aceste familii ne-a adus într-o ocazie daruri de Crăciun, un Crăciun pe care nu îl vom uita niciodată. Serviciul Social Adventist era mai mult decât o simplă „operație de ajutorare”. Familia Madrid se asigura că acesta reprezenta mâinile și picioarele lui Isus în familia noastră.

De vreo câteva ori, Don Pancho fusese trezit noaptea târziu pentru a veni să ne ia de undeva de prin Los Angeles. Peisajul era întotdeauna același: mașina ni se stricase, cu toată familia în ea, în timp ce tata dădea o tură târzie prin baruri. Don Pancho ne lua pe mama și pe noi, cei cinci copii, în cabina camionetei lui și îl lăsa pe tata să meargă singur pe jos, prin frig. De obicei, vântul rece care-i adia prin păr, în drum spre casă, îl trezea din beție.

Soții Madrid erau ca niște părinți pentru mama și tata, fiind printre pușinii de pe planetă care puteau să-i facă observații tatei. Deseori ne-au primit în casa lor și ne-au dovedit clar că ne iubesc. Familia Madrid era o familie de adventiști activi. Credința lor nu era o nesfârșită proclamație de doctrine, ci însemna trăirea în Isus și demonstrarea dragostei Lui într-un fel în care L-a făcut veridic.

Mulți nu își dau seama că percepția oamenilor în ceea ce Îl privește pe Isus este în mod direct motivată de experiențele pe care aceștia le-au avut cu cei care pretind că-L iubesc. Când oamenii care spun că Îl cunosc pe Isus duc o viață care nu-L reflectă, aceasta face ca Isus să pară un mincinos în fața acelor

cu care respectivii vin în contact. Așadar, dacă oamenii reflectă dragostea lui Isus în viața lor, El devine pentru alții un Salvator tangibil. Familia Madrid dezvăluia caracterul lui Isus de fiecare dată când ne întâlneam.

Don Pancho și Dona Chuy au reușit să ne câștige inima. Relația noastră cu ei s-a dezvoltat pe măsură ce timpul a trecut. Mai târziu, când ei au trimis pe cineva să ne invite pe noi, copiii, să participăm la clasele de vacanță ale Școlii de Sabat, mama a ezitat inițial, dar faptul că biserica lor venise în nenumărate rânduri în întâmpinarea nevoilor noastre a convins-o să aibă încredere în ei pentru a proteja viața copiilor Rojas. Am urmat cursurile biblice și ne-am bucurat de fiecare moment. Deși nu aveam o Biblie, am descoperit că puteam memora textele cu ușurință. Îmi plăcea să câștig micile obiecte pe care instructorii le ofereau drept recompensă. Fiindcă, de obicei, câștigam un pieptene, am început să mă întreb dacă nu cumva e vreun semn faptul că eu luam mereu acest premiu.

Pastor Byron Spears – „În numele neprihănirii”

În anul 1970, un evanghelist adventist, Byron Spears, a ținut o serie de conferințe la Van Nuys, lângă San Fernando Valley. Când familia Madrid ne-a invitat să participăm și noi, am acceptat cu plăcere. Un pastor local, Ron Howell, a condus adunarea în cântare cu un entuziasm nemaipomenit. Ni s-au oferit și premii pentru că ne așezasem pe un anumit loc. După toate acestea, pastorul Spears a început să predice cu o putere incredibilă.

Fiindcă suferise de poliomielită în tinerețe, el mergea cu ajutorul a două cârje. La începutul predicii, venind încet către amvon, așeza una peste alta, zece batiste noi împăturite. La sfârșitul cuvântării, toate cele zece batiste fuseseră folosite pentru a se șterge de sudoare. Predica totul din memorie, redând inclusiv porțiuni întinse din Scriptură, iar pe unele în mod intenționat

le greșea, pentru a vedea dacă noi urmărim în Biblii. Convingerea cu care acel om predica era ceva ce și astăzi încerc să realizez, deși și eu predic doar din memorie. Ca și dr. Martin Luther King Jr., un alt vorbitor de culoare, pastorul Spears a avut un impact incredibil asupra vieții mele. Într-o seară, mama a fost numită câștigătoarea Bibliei. Ceea ce a făcut ca acel moment să aibă o semnificație deosebită a fost faptul că, în urmă cu ceva ani, tata îi aruncase pe fereastră Biblia ei catolică, ce și-a găsit sfârșitul în iedera din grădină. Știam că Biblia nu e prea binevenită în casa noastră. Toți s-au întors să vadă cine era Stella Rojas. Încurcată, mama s-a întors spre mine și mi-a șoptit:

– De ce nu te duci tu să iei Biblia, mijo?

Repede, am alergat spre platformă. Pastorul Howell mi-a înmănat o Biblie superbă, îmbrăcată într-o copertă moale, albă, trasă în plastic. El avea unul dintre acele zâmbete până la urechi care topesc pe oricine. În timp ce-mi strângea mâna, mi-a spus:

– Felicit-o pe mama ta, din partea noastră, lucru ce a stârnit zâmbete de aprobare din partea publicului.

Am strâns Biblia la piept și, triumfător, am coborât de pe platformă cu pași mari, mergând înapoi la locul meu. Mama le-a dat voie fiecăruia dintre copii să se uite la frumoasa Biblie King James, după care mi-a înapoiat-o pentru a avea grijă de ea.

Îmi amintesc că am strâns-o la piept pentru tot restul serii. Chiar și în mașină, în drum spre casă, eu încă țineam Biblia aproape de inimă. Apoi, undeva între bulevardul Roscoe și autostrada Golden State, în întuneric, am ridicat-o aproape de față și, plin de respect, i-am sărutat coperta. Cuvântul lui Dumnezeu intrase în viața mea, căci mi se descoperise aici că lui Dumnezeu Îi păsa de mine. Aceași Biblie se găsește, încă, acasă la părinții mei. Mâzgăliturile fraților mai mici pot fi văzute pe paginile Cărții vechi și foarte uzate. Cred că este una dintre cele mai de preț comori ale familiei noastre. Nu mult după aceea, pastorul Spears le-a cerut oamenilor să-și predea viața lui Isus

și să se pregătească pentru bucuria botezului. Adesea, ne provoca să facem pași pentru a-L urma pe Isus „în numele neprihănirii”. Chemarea pentru botez era simplă: „Faceți un pas spre salvare și fiți botezați”. În acea seară m-am întors către fratele meu Gerry și l-am întrebat:

– Ce zici? Ar trebui să ne botezăm și noi?

Fără ezitare, el a spus:

– Sigur! Pastorul Spears și pastorul Howell sunt *vatos locos*. Cred că trebuie să ne botezăm.

Vatos locos se traduce literal „tipi trăzniți” („crazy dudes”, engl.), ceea ce pe străzile orașului Los Angeles este un compliment foarte apreciat. Fratele meu voia să spună că cei doi pastori erau unii dintre cei mai minunați oameni din lume. Dumnezeu îi condusese să ne atingă sufletele cu Evanghelia lui Hristos. În aceeași seară, Louie și mama s-au hotărât și ei pentru botez. Familia Madrid a plâns de bucurie!

Când ziua ceremoniei de botez a sosit, Gerry nu era de găsit. Se răzgândise. Pe data de 28 martie 1970, la două zile după aniversarea zilei mele de naștere, Louie, mama și eu am intrat în apă și împreună am fost botezați. Tata stătea printre cei ce asistau la botez, alături de frații mei, Ruben și Martha. Angajamentul nostru denominațional părea să fie începutul unei schimbări și acea zi dădea semne de noi direcții și speranțe. Nu am simțit nici o încărcătură electrică sau senzații reci pe șira spinării, dar știam că venise vremea să iau această decizie. Făcusem ceea ce trebuia.

Aveam 10 ani, poate prea mic după standardele de botez ale unora. Totuși, trebuie să vă spun că problema vârstei botezului nu a constituit niciodată un impediment. Până la acea vârstă petrecusem deja destul timp pe străzile orașului Los Angeles. Fiind un membru al bandei Big Hazard, Gerry mă prezentase prietenilor lui și nu numai o dată fusesem de față când ei consumau alcool și se drogau în diferite feluri. De vreme ce

Gerry era eroul meu, i-am adoptat valorile, căutând să-i urmez și experiența. Deși nu încercasem încă gustul băuturii și drogurile, circumstanțele se arătau favorabile, conducându-mă vertiginos spre o eventuală curiozitate de a le încerca.

Faptul că m-am botezat la 10 ani a dat naștere multor discuții cu privire la vârsta mea prea fragedă. Aceasta însă a devenit o unealtă în mâna lui Dumnezeu, care m-a făcut conștient și m-a determinat să fac un legământ pentru a fi salvat. De multe ori, în anii care au urmat, gândul că eram botezat m-a ținut departe de stradă și de multe lucruri tentante alături de Gerry. Cu adevărat, pot spune că botezul a fost prima dintre o serie de experiențe pe care Dumnezeu le-a folosit pentru a-mi salva viața.

Acum eram adventiști de ziua a șaptea, iar tatei nu-i prea plăcea. A decretat că nu aveam voie să mergem la biserică sâmbăta și, în același timp, îi displăceau total vizitele făcute de către alți adventiști, în afară de Don Pancho și Dona Chuy. Oricum, mama nu era persoana pe care puteai să o ții departe de biserică. Sâmbătă dimineața, ea ruga pe câte cineva să ne aștepte în josul străzii, în timp ce noi, încet, o ștergeam de acasă pe ușa din spate.

Desigur, ieșea destul de urât când ne întorceam acasă la un tată furios. Confruntările dure săptămânale cu privire la biserică au mai continuat încă o vreme. În cele din urmă, într-o zi, tata ne-a întrebat:

– Ce faceți voi acolo, la biserică, de trebuie să vă duceți în fiecare sâmbătă?

Întrebarea lui părea izvorâtă din disperarea de a nu fi reușit să ne oprească. Repede, eu i-am răspuns:

– De ce nu vii să vezi tu cu ochii tăi?

În vara aceea, a anului 1970, tata a mers cu noi la biserică, în week-end-ul imediat următor. De atunci înainte, nu a mai lipsit niciodată.

A fost botezat în luna decembrie, într-o zi însorită și răcoasă de iarnă californiană. Cea mai apropiată biserică ce avea bazin era La Crescent Church, unde tata a făcut primul pas spre legământ. Zăpada proaspătă acoperea munții și în mijlocul acestui decor noi am sărbătorit un nou început. La fel ca și noi, tata acceptase s-o ia de la capăt. Natura reflecta experiența acelei ocazii: așa cum în acea zi de iarnă, cu munții acoperiți de zăpadă, erau încă temperaturi joase de până la 21 de grade C, Domnul a luat iarna vieții tatălui meu și a înlocuit-o cu căldura prezenței Sale. Dumnezeu pătrunsese în sufletul lui, oferindu-i un motiv adevărat pentru a trăi. Eram extrem de fericiți!

Anii care au urmat au deschis noi orizonturi și noi ocazii pentru familia Rojas. Cea mai mare binecuvântare care a venit, ca urmare a legământului tatei, a fost sfârșitul beției. Nu mai aveam parte de zile și nopți de teroare și băutură și nici nu mai primeam bătaii crunte cu cureaua. Nici poliția nu și-a mai făcut apariția în fața casei noastre. Aceste schimbări au fost primele roade ale noii vieți. Încă Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru minunea milei Sale în experiența tatălui meu. Nimic nu l-ar fi putut schimba așa cum a făcut-o El. Dumnezeu a luat inima de piatră a tatei și i-a pus una de carne.

Desigur, nu vreau să las impresia că dintr-o dată am devenit fericiți, sfinți și liberi de problemele de acasă. Dar ne-am așezat pe un nou fâgaș, care ne-a oferit perspective mai bune asupra vieții. zilnic, am început să avem altar familial. Cântam cântări de laudă, citeam din Biblie și memorizam capitole întregi. Simțeam cu adevărat bucuria de a ne împărtăși din Cuvântul lui Dumnezeu.

Așa cum era de așteptat, diavolul și-a mărit eforturile pentru a ne dezbinda. Și pentru că o familie cu gradul nostru de disfuncționalitate are întotdeauna tendințe majore pentru un comportament vicios, Satana a lucrat pentru a ne da „un nou viciu” în

trăirea noii noastre credințe. Am avut parte de un început promițător, dar, în mai puțin de un an, un grup de extremiști ne-a adus la cunoștință noi restricții menite să creeze o dependență de ceea ce ei numeau „adevărata viață creștină”.

În timpul deselor vizite pe care ni le făceau, ne-au învățat sistematic că Dumnezeu cerea de la noi un stil de viață foarte, foarte strict, pentru care primeam în schimb mântuirea. Fiind copii din punct de vedere spiritual, noi nu puteam discerne toate complicațiile care urmau să-și facă loc la noi în casă. Una dintre bucuriile adevăraților adventiști este viața sănătoasă, ca urmare a prezenței harului lui Dumnezeu în corpurile noastre. O altă bucurie este cea a Sabatului, în contextul iubirii și slujirii altora. Aceste persoane au inventat cereri nesfârșite pentru un anumit comportament, iar dacă nu ne conformam am fi fost puși în fața unei condamnări.

La început, am presupus că erau membri ai bisericii noastre, dar curând ei au sporit reproșurile la adresa întregii denominațiuni. Cu cât petreceam mai mult timp alături de ei, cu atât ne dădeam seama că nu erau deloc adventiști. Ei se refereau la biserica noastră ca fiind „Marea biserică”, deseori comparând-o cu Babilonul sau alte simboluri negative din profeții. Acum îmi dau seama că mulți dintre ei trecuseră prin experiențe dureroase și pătimase în viața lor, iar acum se comportau la fel și în experiența credinței. De exemplu, unii simțeau o continuă și neîngrădită repulsie față de viață, oameni și biserică. Nimeni nu părea capabil să le respecte regulile de comportament, ajungând astfel să condamne pe toată lumea, pentru că, în mod clar, aceștia se abătuseră „de la adevăr”.

Mulți înlocuiesc angajamentul față de Isus, care naște iubire și viață simplă în serviciul altora, cu o obsesie pentru un comportament religios, care naște frustrare și neliniște față de ceilalți. Unii chiar manifestă ură și mânie în Numele lui Isus. Acum, când analizez această problemă, pot înțelege că mulți membri ai acestei mișcări nu primesc altceva din partea celorlalți decât

condamnare. În mod normal, ajung să creadă că și ei la rândul lor trebuie să-i condamne pe ceilalți.

La început, nu ne-am dat seama de aceste realități. Întâlnirile noastre au condus la o scurtă, dar frustrantă, îndepărtare de la adevăr. Pare scandalos și nedrept ca o familie, care îndurase atât de multă suferință, să fie ținta unor asemenea grupări dizidente, la scurtă vreme după botez. Mișcările de acest gen organizează foarte rar evanghelizări publice. În schimb, ei se apropie de cei noi în credință, cauzând dezbinare și confuzie.

Siguri pe noi, în loc de a ne face să creștem în Hristos, noile noastre patimi ne-au distras atenția spre alte probleme. De exemplu, tata, de la un alcoolic ce era, ajunsese acum să îmbrățișeze ideea că a bea lapte este un păcat. În loc să ne ajute să trăim experiența zilnică a bucuriei în Isus, vizitatorii noștri ne învățau nu numai să nu mâncăm carne și produse lactate, dar că trebuie să-i evităm pe cei care le consumau. Unul dintre ei, chiar persista în ideea că a utiliza săpunul este păcat, însemnând să-ți iriți pielea. Desigur că era un om destul de singuratic, căci mirosul lui nu era prea plăcut. Începusem să trăim ca și când ar fi existat o tabelă de marcaj. Încercam să punem în practică toate cerințele pe care Dumnezeu le pretindea, sperând că într-o zi poate o să merităm să fim mântuiți. Rezultatele pe care noile reguli le-au avut asupra noastră, a copiilor ce intram în pubertate, au fost teribil de devastatoare. Pierderea bruscă a plăcerii date de întâlnirile de la magazinul de înghețată sau a sandvișului cu fructe de mare și-a avut curând efectul. Rebeliunea a luat naștere între noi. Ruben și Martha erau încă mici, dar eu, Louie și Gerry, nu eram ușor de prins în cușcă. De multe ori, mai mâncam câte o gogoasă sau o înghețată de la vânzătorii ambulanti. Încă sunt șocat de profunzimea sentimentului de vinovăție pe care îl simțeam făcând asemenea lucruri minore. Sunt convins că Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca supușii Săi să se simtă încarcerati și constrânși de un asemenea stil de viață.

Problema clară era aceea legată de atitudinea adoptată. Eu sunt vegetarian, cu un consum scăzut de grăsimi și colesterol. Și sunt încântat că pot să contribui la sănătatea mea, ascultând minunatul mesaj cu privire la sănătate. Cea mai mare bucurie a mea este că acest stil de viață reprezintă rezultatul unei comuniuni cu Isus, nefiind o simplă încercare de a câștiga favoruri. Ceea ce face ca adventismul să fie atât de minunat este, după părerea mea, faptul că dragostea lui Dumnezeu reprezintă experiența unei vieți pline de bucurie. A condamna paiul din ochiul altuia poate cauza o orbire acută, în care nimeni nu va putea observa un păcat mai mare și mai grav – bârna din ochiul propriu. Nu pot să-mi permit să judec pe altul, deoarece aceasta ar însemna să-mi trădez experiența cu Isus.

Noi fusesem botezați pentru că doream să trăim Evanghelia lui Isus, dar căzând sub influența extremistă, acum trebuia să găsim o cale să supraviețuim acestui coșmar. Louie suferea din nou. Într-o zi, el a fost pedepsit pentru că mâncase pâine albă în loc de pâine din șapte semințe. Shake-ul de lapte, pe care îl mai beam pe ascuns după ore, a devenit o sursă a sentimentului de vinovăție. Asemenea cruzimi înfăptuite în Numele lui Dumnezeu ne făceau să credem că El este un Dumnezeu teribil, care ține doar la reguli, iar noi nu suntem copiii Lui, ci sclavii Lui. În concepțiile extreme, dacă duceai o viață sănătoasă însemna automat că și relația cu Dumnezeu era sănătoasă.

Gerry evita toate acestea stând din ce în ce mai mult timp cât mai departe de casă. Deoarece el locuia cu mătușa, nu a mai întâmpinat nici o piedică pentru a găsi în altă parte stabilitatea dorită. În cele din urmă, s-a alăturat celei mai mari și mai de temut bande din East Los Angeles, Clover Gang. Luând ființă în anii '50, această bandă număra acum peste două mii de membri. Pe lângă faptul că a căzut pradă consumului de droguri, Gerry a început o lungă listă de arestări, ca urmare a unei game largi de delictе. A renunțat la școală din anul II de liceu și nu a mai

revenit niciodată. Deși era un gimnast de excepție al Liceului Lincoln, el a renunțat pur și simplu la tot, în favoarea bandei sale. Îmi aduc aminte că într-o vreme se auzea că ar fi lăsat pe undeva o fată însărcinată, iar ea dăduse naștere unei fete careia îi pusese numele Priscilla. Nici până în ziua de azi nu am întâlnit-o sau văzut-o. Nepoata mea necunoscută are acum peste 20 de ani și ne este imposibil să o localizăm în marea junglă a orașului Los Angeles. Părinții mei erau din ce în ce mai confuzi, deoarece doreau ca noi să fim fericiți. Totuși, acei oameni îi presau sfătuindu-i să fie fermi cu noi. Încet, încet am renunțat la opoziția în fața noilor reguli. Poate că datorită experienței mele limitate de viață, eu le-am asimilat mai ușor. Curând, am început să-i consider greșiți și pe alții și am încetat să mai ascult predicile, în sensul că nu mă mai ajutau să cresc și să mă hrănesc spiritual. Astfel, la 12 ani, am început să examinez atent fiecare predică pentru a vedea dacă exprima adevărul. Învățam mai puțin despre Dumnezeu și încercam să mă asigur că toată lumea auzea ceea ce extremiștii ne-au spus că reprezintă regulile lui Dumnezeu. Curând, am încetat să mai experimentez adevărata închinare și rugăciune. Viața devenise un exercițiu continuu de găsire a greșelilor făcute de alții, iar aceasta conducea spre o frustrare din ce în ce mai mare. Desigur, toate le făceam în Numele lui Isus.

Din nou Louie a început să se retragă în compania prietenilor și a activităților sportive. Pentru el era o ușurare să fie departe de casă. Cât despre mine, eu m-am întors la microscopul și setul meu de chimie și ceasuri. Am adăugat pe lista mea de preocupări solitare și instrumentele muzicale, precum și un interes crescut pentru desen și pictură. Mama știa că toate acestea nu erau semne bune. Își făcea griji, dar nu găsisese nici o soluție. Vizitatorii noștri susțineau că „adevărul” cerea ca viața noastră să se desfășoare într-o continuă întristare, ca semn al relației cu Dumnezeu.

Cu fiecare zi care trecea, presiunea exercitată de stilul de viață opresiv continua să se manifeste diferit cu fiecare dintre noi. Biserica a căutat să ne ajute, dar fuseserăm învățați că trebuie să evităm contactul cu membrii. Pastorul Kingsley Miniffie, pastorul local, ne făcea uneori vizite, invitându-ne să participăm la activitățile bisericii, dar extremiștii ne obligaseră să-i ignorăm. Era un om deosebit, care se ruga cu răbdare pentru noi și încerca să ne stea alături, fie că noi îi permiteam sau nu. El plângea în timp ce, stând în mașină, îi cerea lui Dumnezeu să găsească o cale de a pătrunde în familia noastră, căci el singur nu era în stare. Familia Miniffie ne ajuta în mod consecvent și nu a încetat niciodată să facă eforturi pentru a ne sprijini.

Ca și înainte, Dumnezeu avea un plan pentru a vindeca familia mea. El nu putea îngădui să alunecăm atât de ușor. Urma să trecem printr-o altă perioadă dificilă care, în cele din urmă, avea să rezolve problemele ce tulburau casa noastră. Dumnezeu a continuat să ne treacă prin alte câteva experiențe dureroase. Prima dintre dificultăți a venit atunci când tata a câștigat un proces împotriva fabricii de ceramică unde contactase boala degenerativă a plămânilor, în timp ce lucra fără echipament de protecție. Încrezători, părinții mei au investit banii la o casă de împrumuturi și economii din oraș. Doar în câteva săptămâni banca a fost declarată falimentară, și noi am pierdut cea mai mare parte a banilor. După procese îndelungate, părinții mei au reușit să recupereze o mică sumă, dar aceasta a constituit totuși o adevărată lovitură pentru tata. El spera să realizeze ceva din durerea bolii sale, investind primii bani pe care familia noastră i-a avut vreodată.

Apoi, părinții mei au primit vești de la o familie din Munții Californiei de Nord, care ne invita să locuim împreună cu ei. Ei susțineau că pun în practică „adevărata educație” și „adevărul

prezent”. Prietenii noștri ne-au asigurat că banii care ne mai rămăseseră erau suficienți pentru a trăi într-un mod mai puțin costisitor, la munte. Curând, ne-am mutat din Los Angeles într-un loc superb din California de Nord, numit Hoaglin Valley, în Alpii Trinity, la sud de Muntele Shasta. Era destul de diferit față de cum eram noi obișnuiți în Los Angeles. Locul era accesibil doar pe o șosea neasfaltată, la două ore de mers cu mașina de cel mai apropiat sat. Brazilii ofereau o mireasmă permanentă, iar din pădure se auzeau ecourile sălbăticiiei. Animalele ne vizitau adesea pe proprietatea unde era parcată rulota noastră, la poalele unui deal. O sirenă de ambulanță sau poliție nu se putea auzi decât la 65 de kilometri depărtare, în orice direcție.

Acolo, trăiam ca și cum ne-am fi mutat în ceruri. Lucrurile au decurs normal pentru primele câteva săptămâni. Familia care ne invitase părea de treabă, iar viața era liniștită. Plăteam chirie că locuim la munte. Visam la mulți ani de fericire. Ocazionalele căprioare, urși și lei de munte care cutreierau pajiștea de lângă rulota noastră nu făceau decât să se adauge incredibilei experiențe. Acea sălbăticie oferea o intimitate aparte pe care nu o voi uita niciodată. În timpul scurt petrecut acolo mi-am descoperit pasiunea pentru plantele medicinale și remediile naturale.

După un timp, părinții mei au fost obligați să facă unele cheltuieli neprevăzute. Am primit facturi pentru orice, de la taxe pentru niște cursuri pe care nu le-am urmat niciodată, până la plata unor „materiale” de care nici măcar nu am auzit vreodată. Îmi aduc aminte că eram de față când părinții mei au bătut palma într-o învoială de a li se aduce un generator electric. Fiindcă la munte nu era cablu de curent, cei care locuiau acolo trebuiau să aibă un generator. Tata a plătit pentru un generator nou, dar când acesta a sosit, gazdele noastre ni l-au luat și ni l-au dat pe al lor, care era vechi. Ai mei au protestat rapid împotriva nedreptății. Dar capul familiei care ne găzduia ne-a adus aminte și ne-a explicat faptul că acesta era un exemplu

al „responsabilității noastre de a întreține adevărul prezent, în acea perioadă”. Ne-am uitat lung cum aduc generatorul acela vechi și rablagit la noi acasă, în timp ce îl instalau la ei pe cel de ultima generație, pe care îl achitasem noi.

Tensiunile s-au accentuat pe măsură ce familia noastră nu a acceptat supusă noua listă cu restricții pe care ei ne-au adus-o la cunoștință în timpul celor trei luni petrecute acolo. Se părea că tatăl familiei ce ne găzduia dorea să-și înființeze o biserică proprie, adunând câțiva membri chiar acolo în munți. Adesea, vorbea de un plan de a aduce mai multe familii la „școală”. Într-o zi, el a anunțat că era întruchiparea „vocii care strigă în pustie: 'Pregătiți calea Domnului'”, despre care stă scris în Ioel. Din nou ne-am dat seama prea târziu că minunatele gazde nu erau adventiști de ziua a șaptea. Zilnic, lucrurile deveneau din ce în ce mai înspăimântătoare.

În același timp cu tranzacția pentru generator, am plătit cu bani gheață – o mie de dolari – familiei gazdă pentru un teren de două hectare. Era o proprietate superbă pe care plănuiam să ne mutăm rulota în următoarele luni. Cei o mie de dolari erau ultimii noștri bani. La valoarea dolarului din anul 1972, aceasta era o sumă considerabilă. Nu știu cum, dar am fost convinși că puteam să câștigăm suficienți bani pentru a ne întreține. Când terenul a fost măsurat s-a ajuns la concluzia că nu avea nici măcar 40 de ari. Când din nou ne-am confruntat cu familia gazdă, ei au negat cum că aceasta ar fi vreo problemă. Apoi, tata a cerut înapoi acei o mie de dolari, atât de prețioși. Din acel moment totul s-a prăbușit.

Membrii familiei păreau sinceri, dar era clar că habar nu aveau cum să conducă o comunitate, neavând planuri dinainte întocmite. Mai mult ca sigur că nu știau nici cum să conducă o școală. După încă o lună tensionată au venit teribilele furtuni de zăpadă. Era cea mai grea iarnă din ultimii zece ani, cu zăpezi neobișnuit de abundente și temperaturi scăzute.

Gazda noastră a început să se comporte într-un mod ciudat. La câteva săptămâni, spre marea noastră uimire, ne-au abandonat în munți. Pur și simplu și-au împachetat lucrurile și au plecat, lăsându-ne în frig! Noi nu mai văzusem zăpadă până atunci, iar acum ne găseam într-o rulotă acoperită cu peste cinci metri de zăpadă. În câteva nopți temperatura a fost mai joasă de -20,5 grade C. Cheltuind toți banii, ne aflam într-o adevărată situație de criză. Se aflase printre țăranii care locuiau acolo că „niște familii din oraș” veniseră să-și poarte singure de grijă în munte. Era ca și când o familie de țărani ar fi rămas fără mașină în mijlocul orașului Los Angeles, cu patru copii și doi părinți înspăimântați. Eram expuși celui mai mare risc căruia a trebuit să-i facem față în viața noastră.

Lance Anderson – „Veniți la noi!”

Din nou Dumnezeu a intervenit și ne-a trimis niște adventiști care locuiau jos în vale. Betty Anderson era o persoană minunată care știa cum e viața la țară și venise să ne viziteze de mai multe ori. Mamă singură, cu doi băieți, și ea se gândise să se stabilească la munte pentru „școală”. Promisiunile unei „adevărate educații” au atras-o și pe ea, dar s-a răzgândit când a văzut ce pățisem noi. Cred că Dumnezeu a făcut o minune când, într-o zi geroasă, fiul lui Betty, Lance, a ajuns la ușa noastră. Deși drumurile erau impracticabile, el s-a hotărât să vină să vadă dacă eram cu toții bine. Fiind un șofer experimentat în asemenea condiții, a reușit să învingă nămeții.

Lance a discutat cu părinții mei despre situația în care ne aflam. Stând lângă soba cu lemne, ne-a asigurat că până la urmă, totul se va rezolva. Nu ne venea se credem că se întâmplaseră atâtea, într-o perioadă așa scurtă de timp. Apoi ne-am rugat și I-am cerut lui Dumnezeu să intervină. După rugăciune, Lance a spus:

– Veniți și stați la noi în vale, până ce lucrurile se vor mai aranja pentru voi!

În ziua următoare ne-a ajutat să coborâm, cu chiu cu vai, 65 de kilometri pe un drum nesigur, cu gheață ce ducea în orașul Covelo. Au fost necesare încă alte drumuri pentru a fi luate toate lucrurile noastre.

Biserica Adventistă din Round Valley și-a deschis brațele pentru noi și, în final, am simțit din nou bucuria „primei iubiri”, găsite după botez. Părinții mei au cumpărat o casă micuță în Rezervația Naturală Pomo, chiar în vale. Din nou printre oamenii lui Dumnezeu, știam că suntem bineveniți.

Când gruparea dizidentă din Los Angeles a auzit că locuim în Covelo au venit să ne viziteze. De data aceasta mama a avut tăria de a le spune clar, în față, că nu mai eram interesați de regulile lor dure. Pătimisem destul și voiam acum să ne bucurăm din nou de o adevărată relație cu Hristos. Cu amabilitate și respect, i-a rugat să nu ne mai viziteze și să nu ne mai trimită publicații. În sfârșit, acest uriaș coșmar se terminase. Călătoria noastră alături de Isus a început din nou, în deplină sinceritate.

Gerry a ales să rămână în Los Angeles, iar Louie a plecat în Mexic, la Montemorelos, pentru primul an de colegiu. Eu am mers pentru puțină vreme la școala adventistă din Covelo, o clădire de țară, cu o singură încăpere, care găzduia opt elevi. Doamna Dishman era o profesoară excelentă. Ea m-a învățat ce înseamnă responsabilitatea în activitatea școlară, ajutându-mă să depășesc greutățile legate de temele pentru acasă.

Doamna Dishman îmi acorda o parte din timpul ei liber. Avea un talent deosebit de a convinge orice elev că este important și valoros. În timpul scurt pe care l-am petrecut acolo, ea m-a învățat că Dumnezeu are un plan pentru viața mea. Deși nu ne puteam da seama atunci care era exact acel plan, ea mi-a spus că Dumnezeu mi-l va descoperi pe măsură ce viața va merge înainte. Îmi voi aduce aminte întotdeauna de acea femeie

ca de un simbol al mentorilor pe care Dumnezeu mi i-a trimis pe tot parcursul vieții. Când suntem alături de Dumnezeu, El ne oferă mai mult decât ne-am fi gândit vreodată să-I cerem. Profesoara mea de la școala bisericii era doar o mică parte din tezaurul oamenilor care aveau să investească în mine, în Numele lui Isus.

De asemenea, în Covelo mi-am făcut un prieten pe viață, Tom Kruger. Fiind împreună în mica școală, în perioada aceea scurtă de timp, între noi s-a format o legătură care durează de aproape treizeci de ani. Tom este o persoană minunată, cu rădăcini adânci în viața la țară și o dragoste plină de înțelegere pentru oameni și nevoile lor. Și astăzi el este considerat un membru al familiei mele.

Următorul an am mers și eu alături de Louie la Montemorelos, în Mexic, pentru a urma primul an de liceu. Colegiul de acolo este o școală extraordinară. Vin studenți din foarte multe țări pentru a urma o varietate largă de cursuri. Poți începe să înveți din clasa întâi și să termini, luându-ți licența în diferite domenii. Există mulți studenți din Statele Unite care urmează cursurile la Montemorelos.

Fratele meu Louie era cunoscut în campus și avea mulți prieteni. Când i-am întâlnit am început să-i compar cu ceea ce el ne povestise prin telefon sau scrisori, cu un an în urmă. Mi se părea că toți îl cunosc și îl iubesc. De atunci încolo am fost mândru de Louie și am căutat să învăț din succesul lui.

Localitatea Montemorelos este bine cunoscută pentru portocalele incredibil de bune. N-am mai văzut niciodată portocale atât de mari. Poți să te îmbolnăvești repede, în prima săptămână, dacă mănânci prea multe. Am început imediat să-mi fac prieteni. Eram în compania lor atât în timpul cursurilor, cât și în timpul serviciilor divine. Am intrat într-un quartet și, cu vocea mea de curând schimbată, ocupam postul de bas, adesea cântând pe coridoarele internatului de băieți. Lucram alături de băieții din echipa de grădinari. Greblam și tundeam arbuști, în

majoritatea timpului, iar când nu era șeful prin preajmă jucam bile, sportul de bază al campusului.

Într-o zi, s-au apropiat de mine niște studenți din Mexico City. Unul dintre ei m-a întrebat de ce eu aveam atât de mulți bani și mi-a spus că eram obligat să împart cu ei atât banii, cât și obiectele personale. Am rămas șocat. Chiar nu știau că și eu eram sărac? În curând mi-am dat seama că adevărata problemă era faptul că venisem din Statele Unite. Într-un anume fel, ei mă percepeau ca fiind un intrus. La așa ceva chiar că nu mă așteptasem.

Asemenea incidente minore au continuat să aibă loc și uneori auzeam discuții cu privire la cât de mulți bani am. Într-o zi, niște tipi s-au luat de mine, numindu-mă în repetate rânduri trădător. Când, cu mândrie am replicat să sunt mexican, ei mi-au răspuns că în nici un caz nu eram mexican. Descoperind că m-am născut în Los Angeles, ei au luat-o ca pe o dovadă clară că nu eram mexican. S-au agățat de ideea că eu aș fi fost vinovat pentru nu știu ce fel de trădare a țării mele natale. Dar oare cum aș fi putut alege locul unde să mă nasc?

Pe toată perioada copilăriei și a pubertății, am întâmpinat mari dificultăți în găsirea identității. Acasă, în Statele Unite, oamenii îmi spuneau verde în față că nu eram american. Acum, alții îmi spuneau, cu aceeași convingere, că nici mexican nu eram. Atunci ce eram? Fiindcă amândouă țările foloseau termenul *străin* pentru a se referi la mine, am ajuns în cele din urmă la concluzia că eram într-adevăr o ființă pitică și verde de pe altă planetă. În această nouă căutare de identitate, nimeni nu știa cum să mă ajute și nici unde să mă îndrume.

La fel ca și în copilărie, uneori se aduna lumea în jurul meu pentru a mă auzi vorbind spaniola, care de data aceasta avea un accent englezesc. Cei din Mexic se așteptau să vorbesc perfect limba spaniolă, tot așa cum cei din Statele Unite aveau pretenția să vorbesc impecabil limba engleză. Trebuia neapărat

să cunosc cele mai mari personalități ale Mexicului cu aceeași ușurință cu care trebuia să știu care erau cei mai populari oameni ai Statelor Unite. Trebuia să conștientizez faptul că eram „tolerat” să locuiesc în Mexic, tot așa cum trebuia să-mi dau seama că eram la fel de „tolerat” în Statele Unite. Fiecare țară părea să considere de la sine înțeles că aparțineam celeilalte.

Cu toate acestea, Dumnezeu a folosit această perioadă importantă a vieții mele pentru a mă pregăti pentru viitor. Acum știu că nu putem realiza nimic în viață dacă nu știm cu precizie cine suntem. Dacă știu cine sunt, atunci înseamnă că am ceva de oferit și altora. Încă din copilărie eram dezorientat în această problemă, și Dumnezeu a vrut să mă confrunt în continuare cu ea. Răspunsul a venit în decursul următorului an și jumătate.

Între timp, mă îmbolnăvisem de hepatită infecțioasă. Cazul meu era unul foarte grav, căci stătusem câteva zile în sala de curs și în dormitor fără să știu de ce sufeream. Când colegii mei m-au dus la spital, slăbisem deja zece kilograme și concuram cu scheletele de Halloween. Un singur lucru îmi amintesc legat de hepatită: doare îngrozitor. Ficatul ți se inflamează, iar obrajii capătă culoarea galben-strălucitor. Îmi aduc aminte cum mă uitam în oglindă la gălbeneala ochilor și a corpului, întrebându-mă dacă îmi voi mai recăpăta vreodată alura de brunet de care eram așa de mândru.

Curând, s-a constatat că în campus era o adevărată epidemie. Când m-am trezit la spital, am descoperit că mai erau încă patru studenți bolnavi de hepatită. Toți eram din Statele Unite. Ținând cont că numai americanii se îmbolnăviseră, mulți studenți au împrăștiat zvonul că noi aduseserăm această boală. Fără drept la replică, noi ne distram vorbind în engleză de-a lungul coridoarelor, desigur că din saloane diferite. Stând pe scaune în fața ușii, strigam unii la alții de-a lungul holului. Unul din memorabilele tratamente de care aveam parte erau frecțiile nocturne pe spate, pe care ni le făceau asistentele. Ceea ce mă intriga cel

mai mult era că frecția făcea parte din tratamentul prescris de medic pentru afecțiunea noastră, aparent ca o favoare.

Fratele meu Louie și colegii de cameră veneau regulat să mă viziteze. Louie îmi purta mereu de grijă. Odată, mi-a adus pe ascuns o banană pe care am devorat-o cu mare plăcere, deși aveam un regim alimentar strict. Veneau să mă vadă și alții, în special una dintre colege pe care o chema Sandra Escudero. Plină de compasiune, ea manifesta o grijă sinceră pentru starea mea. Acum, când îmi aduc aminte, parcă revăd lungile conversații cu ea, care stătea pe un scaun în hol, iar eu în salon. O imensă inscripție „carantină” domnea pe ușa mea și interzicea accesul vizitatorilor în salon.

De-abia așteptam să vină Sandra. O cunoscusem la ore și începusem să simt ceva deosebit în prezența ei. Ea își lua timp pentru a fi cu mine, așa cum nici o fată nu o făcuse până atunci. Neașteptând nimic în schimb, ea manifesta o blândețe autentică. În timpul celei de a doua săptămâni a internării mele, școala a organizat serbarea anuală. Acest banchet era singurul eveniment social la care li se permitea studenților să fie împreună, băieți și fete. Și când te gândești că eu eram înțepenit în spital cu o boală extrem de contagioasă!

Spitalul era în partea de nord a campusului și peste grădini puteam să aud că era foarte multă veselie. În liniște, am urmărit focurile de artificii explodând chiar lângă fereastra mea. Am auzit muzica festivă și am înțeles că mulțimea de șase sute de studenți și personalul universității savurau fiecare moment al serbării. În acea seară, mi-am dat seama că asemenea întâlniri sociale erau destul de importante pentru mine. Mă maturizam.

Chiar în timpul celei mai interesante părți a festivității a apărut Sandra. Repede mi-am șters lacrimile, în speranța că nu va observa ochii mei roșii. Ca și când ar fi știut de tristețea mea, m-a strigat de la ușă și, fără să-mi spună un cuvânt, mi-a întins o floare luată de pe una dintre mese. Mi-am dat seama că

risca destul de mult, pentru că orele de vizită se încheiaseră. Am vorbit în șoaptă, iar ea mi-a urat să am parte de multe binecuvântări cerești. În cele din urmă, cu chiu cu vai, mi-am făcut curaj și am spus că, dacă aș fi fost sănătos, aș fi invitat-o să-mi fie parteneră la serbare. Ea a zâmbit și, după o clipă, a dispărut în întunericul holului.

A doua zi, o subită și îngrozitoare durere de stomac m-a pus la pământ. Șeful căminului tocmai intra în salon când asistentele și doctorii mă puneau în pat. Văzând agitația produsă în jurul meu și graba cu care eram din nou pus la perfuzii, el a intrat în panică. A ieșit val vârtej din salon și a mers să-i sune direct pe ai mei, spunându-le că sunt „grav bolnav”.

Aceasta era cea mai proastă veste pe care ei ar fi putut să o primească, fiindcă nu știau exact despre ce este vorba. La noi în familie, ultimele două ocazii când au fost auzite aceste cuvinte au fost atunci când bunicii mei erau deja morți. Era felul în care rudele ne impulsiau să ajungem cât mai repede cu putință la locuința celui decedat. În grabă, părinții mei au adunat, plângând, câțiva bani, iar mama a luat primul avion din San Francisco. Ziua următoare, când am văzut-o la mine în salon, m-am topit pur și simplu de fericire.

Când a apărut și doctorul în urma ei, mi-am dat seama că întocmiseră, deja, fișa de externare. Restul zilei am petrecut-o acasă la unul dintre profesorii școlii și, deși nu eram încă refăcut pentru o călătorie, se părea că toți grăbesc plecarea mea de acolo. La prima oră, eu și mama ne aflam într-un autobuz spre Monterrey, Mexic. Aici ne-am îmbarcat într-un avion cu destinația Statele Unite. Până seara eram deja acasă. Când am coborât din avion și am pășit pe scară, am înțeles ceea ce și alții simt atunci când se întorc în țara lor. Îngenunchind, am atins plin de reverență pământul cald al Californiei; pământul acela, atât de familiar mie avea aproape un parfum rustic. Am închis ochii și în genunchi am spus:

– Nicăieri nu-i ca acasă, nicăieri nu-i ca acasă.

În timp ce mergeam cu mașina spre casă, mă gândeam la Sandra. Nu avusesem ocazia să-mi iau la revedere de la ea și mă simțeam teribil de gol pe dinăuntru. Prima mea experiență legată de o fată se terminase brusc, fără ca eu să pot face ceva. Un gol imens și fără leac îmi rămăsese în suflet. Peste ani, am aflat că, în ziua următoare, Sandra a venit voioasă pe coridor spre salonul meu și s-a uitat înapoi, l-a găsit gol și sterilizat, iar patul făcut. Doar scaunele goale erau martorii tăcuți ai plecării mele. Când a auzit că plecasem s-a întristat mult. Nu am ajuns să o revăd decât după douăzeci de ani.

Când privesc în urmă, consider acel moment ca pe un fel de examen de absolvire. Puținele luni petrecute la Montemorelos m-au ajutat să-mi dau seama că perioada pubertății din viața cuiva este o perioadă plină de șanse. Așa cum și corpul începe să se schimbe, tot așa și mintea începe să perceapă lucruri care înainte nu erau prea clare. Pubertatea nu trebuie să constituie o scuză pentru haos, ci o tranziție glorioasă spre maturitate. Am început să-mi fac un inventar al experiențelor prin care trecusem în dorința de a nu mă mai considera o victimă. Mă săturasem să mă raportez la viață ca un *supraviețuitor*. Voiam să învăț să devin un *învingător*. Diferența dinamică dintre un simplu supraviețuitor și un învingător reprezintă o atitudine extraordinară care se dezvoltă numai sub conducerea divină.

Într-un anume fel, Dumnezeu mă pregătise pentru lucrarea pe care urma să mi-o încredințeze. M-am botezat la zece ani, exact la timpul potrivit pentru a sta departe de violența străzii cu care fratele meu Gerry se confrunta. Deși îl admiram foarte mult, o Putere nevăzută mă proteja atunci când eram pus în fața multor ispite în timpul plimbărilor prin cartier făcute cu el. Am fost în stare să refuz drogurile și alcoolul, cu o putere care vine numai de la Dumnezeu. Prin harul divin, puteam acum să iau doar hotărâri bune.

În sfârșit, eram pregătit să înfrunt problema legată de cine eram eu ca persoană și ca tânăr creștin. Toată suferința și nesiguranța copilăriei, împreună cu succesele vieții de până atunci, erau acum gata să capete înaintea lui Dumnezeu strălucirea deplină și adevăratul lor sens. Aflasem lucruri uimitoare din Biblie și din scrierile lăsate de Ellen White. Îmi adunasem în minte foarte multe informații legate de doctrină, convingeri și legământ. Acum, maturizarea mea era din ce în ce mai rapidă, pentru că Dumnezeu urma să-mi trimită mentori.

Trebuie să declar răspicat că Isus este Cel mai mare Învățător al vieții mele. El este speranța pentru orice doresc să devin. Hristos este unicul exemplu adevărat al tuturor. Așadar, ori de câte ori vorbesc despre mentori în această carte, mă refer la oamenii care au pus în valoare ceea ce Isus lucra în ei. Odată, am auzit o vorbă inspirată care m-a călăuzit de atunci înainte: „Oamenii concep metode; Dumnezeu concepe oameni. Oamenii sunt metodele lui Dumnezeu.”

Oamenii consacrați devin un instrument important în mâna Domnului. Învățătorii mei au umblat alături de mine, s-au rugat cu mine, au studiat Biblia cu mine și mi-au împărtășit cu credincioșie mărturia vieții lor în Hristos. De la ei am învățat să descopăr misterele vieții creștine autentice. Aceasta trece dincolo de mărturisiri pasive sau puncte de dezbatere teologică și determină o călăuzire activă în Isus Hristos și pentru El, în întreaga biserică.

„TU EȘTI LATINO, MIJO!”

C am pe la ora 17:00, sub un soare plăcut de după-amiază târzie, înaintam cu mașina pe o sosea dreaptă, străjuită de brazi. Când ne-am apropiat de poartă, omul din cabină ne-a făcut cu mâna, urându-ne bun-venit în frumosul campus Monterey Bay Academy. Situată la aproximativ 10 kilometri depărtare de Watsonville, California, școala se întinde pe un teren puțin înclinat, cu un sol dintre cele mai bogate. Zone întinse cu zmeură, căpșune și alte fructe delimitează întinsele porțiuni de gazon de un verde-închis. Campusul coboară până în dreptul unei faleze extrem de abrupte, care se ridică asemenea unui perete de 20 de metri deasupra țărmului Oceanului Pacific, în renumitul golf Monterey.

La un moment dat, am ajuns cu mașina într-un punct unde trebuia să virăm brusc la dreapta spre un deal unde se aflau principalele clădiri ale campusului. Urcând dealul pe șoseaua îngustă, în fața noastră se deschidea imensa panoramă a școlii. Clădirea cantinei despărțea, pe partea dreaptă, două cămine și o lungă clădire a administrației, de alte departamente înșirate în josul dealului. Pe partea stângă, clădirile facultăților punctau din loc în loc imensul campus. Brazi și eucalipti dominau peisajul netulburat parcă de nimic. Când am coborât din mașină,

am putut auzi vuietul apei de pe plaja din apropiere, care dădea și ea mărturie de frumusețea locului.

Era pe la mijlocul lunii iunie, în anul 1975, iar anul școlar de-abia se încheiase cu o săptămână în urmă. Părinții mi-au spus că studenții care stăteau adunați în fața fiecărui cămin rămăseseră la școală pentru a munci, câștigând astfel bani pentru a achita următorul an școlar. Tinerii tocmai încheiaseră ziua de muncă și se pregăteau pentru odihnă. MBA (prescurtarea de la Monterey Bay Academy, n.tr.) dispunea de o multitudine de locuri de muncă pentru studenți: două ateliere de mobilă, o fabrică de lumânări, o lăptărie, o fermă, o spălătorie și altele. Plata era aproximativ de 2,10 dolari pe oră, cea mai mare cotă din acel an pentru remunerarea studenților.

Tata ne-a spus că ar dori ca eu și Louie să rămânem să muncim acolo în timpul verii. Vestea m-a luat pe neașteptate. Louie a pus o mulțime de întrebări și părea entuziasmat de idee. Eu nu eram chiar atât de sigur. Am coborât dealul pentru a ajunge la clădirea administrației ca să ne întâlnim cu John Eggers, șeful consiliului care conducea programul de muncă pentru studenți. El l-a asigurat pe tata că totul va fi spre binele nostru. La un moment dat, s-a întors spre mine și spre Louie și ne-a spus:

– Ei bine, am de lucru pentru voi amândoi, dacă sunteți dispuși să lucrați.

Fiindcă Louie era înalt, cu brațe puternice, domnul Eggers i-a dat de lucru la mobilă. Eu eram mult mai scund, cu mâini slăbănoage și am primit de lucru la fabrica de lumânări. Chiar în aceeași zi Louie și-a despachetat lucrurile și s-a mutat în căminul de băieți. Eu aveam nevoie de mai mult timp de gândire, așa că am plecat acasă cu părinții pentru a reflecta mai pe îndelete.

Familia Utecht din Ukiah, California, care ne spusese de această posibilitate a școlii, era încântată că Louie era deja acolo și că probabil voi merge și eu. Kenny, fiul lor, a reușit să mă convingă că o să avem timp suficient și pentru viața noastră parti-

culară la MBA. Săptămâna următoare eu și Kenny ne-am alăturat lui Louie, în efortul de a câștiga bani pentru anul școlar următor.

Kenny era un muzician talentat și curând mi-a devenit un prieten extraordinar. În primul an, am stat în aceeași cameră și împărtășeam pasiunea pentru muzică, ce părea că se mărește din zi în zi. Eu nu prea aveam experiență în cântatul pe scenă, dar Kenny cânta de ani de zile cu surorile lui sau cu alți membri ai familiei, fie la saxofon, fie cu vocea lui puternică de tenor.

De câtva timp încercam să învăț să cânt la chitară. Îmi plăcea să zdrăngănesc la mica mea chitară Harmony pe care o achiziționasem cu 9 dolari de la un magazin numit Thrifty's (de fapt, părinții mei l-au cumpărat). Eu și sora mea, Martha, cântasem de vreo câteva ori la biserică, folosind-o ca acompaniament. Deși mai mult o jucărie, ea a devenit simbolul pasiunii mele pentru muzică. Reușeam chiar să scot o melodie, deși mă cam dureau degetele. Se auzea încet, dar întotdeauna puteam susține linia melodică. De fapt, nu cred că era atât de important stilul meu de a cânta, cât pasiunea cu care doream să învăț. Într-o zi, mi-am dat seama că oamenii erau mișcați mai mult de intensitatea cu care cântam decât de stil sau intonație.

Crezând cu tărie în ceea ce cânt, nu consider muzica creștină un amuzament. În schimb, simt că muzica reprezintă o lucrare ce comunică dragostea lui Dumnezeu, tot așa cum o poate face o predică.

Eu și Kenny am început curând să cântăm împreună la diferite servicii divine. Fără să-mi dau seama, aceasta mă ajută să-mi găsesc un confort sufletesc pe care și astăzi îl mai am.

– Nu mai fi atât de speriat, José, îmi spunea Kenny, asigurându-mă că, dacă Dumnezeu mi-a dat talentul de a cânta, îmi va oferi și curajul să o fac.

Kenny îmi spunea toate acestea pentru că de obicei, mi se făcea rău în zilele în care trebuia să cântăm în fața publicului.

Kenny avea dreptate. Eram conștient și convins de darul pe care îl aveam în lucrarea publică. Obişnuiam să ne rugăm de fiecare dată când aveam prezentări și chiar și atunci când eram emoționați, urcam pe scenă cu încredere. Dumnezeu mă binecuvântase din plin. Prin Kenny am învățat o lecție foarte importantă în arta de a conduce: dacă Dumnezeu ți-a dat un talent, nu-ți fie frică să-l pui în practică în fața altora.

Johnny Perez – „De aici trebuie să începi”

În acea vară l-am cunoscut la MBA pe Johnny Perez, un tip din Farmersville, un mic oraș agricol din Central Valley, California. Deși acest oraș era micuț, se confrunta cu o bandă de tineri. Johnny tocmai terminase școala, în anul 1975, iar acum lucra pentru a-și acoperi cheltuielile. Aveam un mare respect pentru el; era numit Șopârla, poreclă dată de banda sa. Aceasta îi oferea un loc de cinste în mintea mea. Își câștigase meritul de a fi considerat un *veterano*, titlu dat de ceilalți membri ai bandei, ce însemna că nu mai are nimic de demonstrat altora, că ajunsese să fie printre cei mai buni.

Cel mai uimitor lucru în privința lui Johnny era însă personalitatea sa cuceritoare. Devenise atât de amabil și iubitor, încât m-a încântat din prima clipă. Era asemenea fratelui meu, Gerry, un adevărat *chicano* (american de origine mexicană, n.tr). Curând, am observat că Johnny își lua timp pentru a fi doar cu mine și întotdeauna mă considera ca pe un frate mai mic.

Acea vară a fost atât de fructuoasă și de distractivă, încât nici nu am simțit când a trecut timpul. Înainte să-mi dau seama, a început anul școlar, cu aproape cinci sute de studenți înscriși. Campusul era ca un furnicar, cu oameni peste tot!

Pe măsură ce am făcut cunoștință cu noii studenți, am fost surprins să aflu cât de diferiți eram din punct de vedere al locurilor din care proveneam. Erau veniți nu numai din California,

ci și din alte state. Îmi aduc și acum aminte de prima mea reacție în ceea ce privește activitățile de cunoaștere ce se desfășurau jos, pe plajă. Instinctiv, m-am retras în mine, adoptând obișnuitul exterior timid. Cei mai mulți dintre studenți mă înspăimântau, pentru că o bună parte dintre ei proveneau din familii bogate, lucru cu care eu nu eram obișnuit. Deși erau destui studenți săraci, asemenea nouă, ne-am făcut repede dispăruți printre colegii îmbrăcați la ultima modă.

Curând am împlinit 16 ani și eram în anul II de liceu. Ca adolescent, auzisem că tinerii devin din ce în ce mai răi și, într-adevăr, rapoartele media și cele ale bisericii justificau această viziune. Dar eu eram unul dintre acei studenți „neutri” din campus și am ajuns să fiu etichetat ca „cea mai tăcută persoană” din anul II. Pe atunci, a avea părul lung însemna, la bărbați, un lucru „păcătos”, dar eu mi-am ținut părul lung atâta vreme cât am reușit să evit observațiile decanului. Într-o seară, stând picior peste picior pe unul din holurile căminului, am început să cânt la chitară. La scurtă vreme au trecut pe lângă mine doi băieți și mi-au spus că și ei obișnuiau să cânte la chitară. Bart Vogel și John Vigil au alergat repede în cameră și s-au întors cu chitările. În acea seară, am luat prima mea lecție de chitară, alături de colegi. În timp ce cântam, observam că John face un anumit lucru și îl rugam să-mi arate și mie. În același timp cu Bart, l-am întrebat:

– Cum ai reușit să scoți acel sunet?

Și ei, la rândul lor, m-au întrebat același lucru, începând să ne îmbunătățim reciproc deprinderile de chitariști. A lua lecții pe holurile unui cămin reprezintă cea mai rapidă metodă de a învăța să cânti la chitară. Eu, Bart și John am devenit curând prieteni, împărtășind sușurile și coborășurile vieții de liceu. Părinții lui Bart, Dolly și Howard, care își luau timp întotdeauna să-și dovedească afecțiunea pentru mine, m-au ajutat mult să experimentez frumusețea lui Dumnezeu, care știam că are un plan pentru viața mea.

Deseori, petreceam duminici cântând nu mai puțin de șapte ore, până ne dureau degetele. Aceasta ne-a ajutat să atingem performanța de a ne scrie noi înșine partiturile. Curând, fiecare dintre noi era capabil să compună cântece pe care le prezentam la diferite programe studentești.

Într-o dimineață caldă de duminică, după micul dejun, mergeam spre dormitor fredonând în minte o melodie pentru chitară. Deodată, am auzit sunetul a mii de păsări. Când m-am uitat cu interes spre cer, am văzut cum un nor de mierle migratoare roiau deasupra campusului nostru. Cufundat în admirație pentru ele, am simțit o mână pe umăr. Era Johnny Perez.

Fiind în vizită pentru o vreme, venise să mă scoată la plimbare. Așa cum stăteam și priveam la păsări, el a început să-mi povestească experiența sa cu Hristos. Deși Johnny nu vorbea sofisticat, în limbaj tradițional, viața lui dădea mărturia unei influențe subtile și rafinate a Duhului Sfânt în adâncul sufletului său. Am stat de vorbă toată dimineața, ascultându-i mai ales povestirea despre ceea ce Dumnezeu făcuse în viața lui de când se predase total lui Isus.

După un timp, s-a întors spre mine și mi-a spus:

– De aici trebuie să începi!

Am stat nemișcat în timp ce Johnny m-a invitat să ne predăm viața în mâna lui Hristos. Automat, i-am reamintit că eram botezat, iar el a fost de acord că botezul este un pas important, însă mi-a mai explicat că acum trebuia să merg mai departe în dedicarea vieții mele lui Dumnezeu. Johnny a adăugat că, dacă aveam de gând să fac o lucrare adevărată, având ceva important și real de împărtășit altora, trebuia să încep cu angajamentul de bază – predarea vieții mele lui Isus. Iată ce numesc scriitorii inspirați „o convertire”. Ne-am întors împreună în cămin și am mers direct la mine în cameră.

Întotdeauna voi păstra vie în amintire acea zi, când am îngenuncheat în camera 232, din partea de sud a căminului de

băieți. Eu și Johnny am rostit o rugăciune care, prin simplitatea ei, a adus în viața mea cea mai sinceră predare. În acea vară, a anului 1976, Isus a devenit Domnul și Salvatorul meu. Deși mărturia mea poate fi asemenea altor experiențe trăite ca dovadă a puterii lui Dumnezeu de a schimba vieți, eu sunt încă mut de uimire văzând ce a făcut Hristos pentru mine. A-ți preda viața lui Isus era ceva de care auzisem cu mult timp înainte și credeam că aceasta constă în simpla adoptare a unor convingeri și maniere. Dar curând am descoperit că Isus influențează nu numai viața noastră, ci, prin noi, și ale altora din jurul nostru. În acea zi, am învățat că a trăi pentru Isus înseamnă a-L împărtăși și altora.

Chiar în săptămâna următoare am primit invitația de a mă alătura unui grup de studenți care susțineau programe în bisericile din jurul școlii. Într-o zi, nu cu mult timp după aceea, când grupul nostru vizita Biserica Adventistă din Selma, California, programul s-a terminat foarte devreme. Pastorul și-a dat seama că mai rămăsese o jumătate de oră din serviciul divin. După o liniște penibilă, în care s-a uitat repede peste fețele studenților emoționați, pastorul m-a invitat *pe mine* să închei programul.

– Ați terminat cu o jumătate de oră mai devreme, mi-a șoptit el, va trebui să te ridici și să predici.

Înmărmurit, am simțit cum genunchii încep să-mi tremure de spaimă și îmi vine rău de la stomac. Am ezitat pentru aproximativ șapte secunde, un timp foarte lung atunci când ești speriat. În cele din urmă, am înaintat la amvon și am predicat despre ultimele clipe ale crucificării. Momentele răstignirii Salvatorului nostru, prezentate în acea predică nepregătită, a afectat vizibil biserica. Pe măsură ce eu prezentam acele evenimente teribile, adunarea era în mod clar emoționată, de parcă Îl urmăreau pe Isus murind chiar în fața lor. Din nefericire, eu nu puteam îmbunătăți cu nimic realitatea crudă a pedepsei pe care Domnul Hristos a primit-o pentru noi.

În lumina experienței pe care o am acum, îmi dau seama cât de dură și tranșantă a fost acea predică. Începând cu acea zi, m-am hotărât ca, indiferent de subiectul prezentat, să-i aduc pe oameni înapoi la cruce. Acea întâmplare am trăit-o cu mult înainte de a-mi da seama că într-o zi voi învăța cum trebuie să predic. La 16 ani am ținut prima predică, deși toată ziua mi-a fost rău de la stomac.

Vara următoare, un evanghelist cu literatură, pe nume David Lewis, m-a invitat să particip la un program în San Francisco, numit Community Crusade Against Drugs (Cruciada locală împotriva drogurilor, n.tr.). Deși aveam doar 16 ani, părinții mi-au permis să plec departe de casă, împreună cu echipa de studenți. Lucram direct pe stradă și mergeam din casă în casă, prezentând mesajul unei vieți fără droguri, în Isus Hristos.

În acea vară am dat prima mea probă de maturitate. Prietenii îmi spun că nu am mai fost același de atunci înainte. Vedeam zilnic cum oamenii mureau în păcat fără ca cineva să se intereseze de ei. Dar fiecare dintre acești oameni, care trăiesc în marile orașe ale lumii, sunt încă persoane minunate care au nevoie de cineva pentru a-i iubi. Îmi aminteam de cei ce mureau zilnic pe străzile orașului Los Angeles. Acești oameni de la periferie, pe care unii îi consideră drojdia societății, sunt suflete pentru care Hristos Și-a dat viața de bunăvoie. Experiența din acea vară mi-a schimbat viziunea asupra lumii și mi-a sporit zelul pentru lucrarea misionară. Faptul că am lucrat în echipa lui Dave, în San Francisco, m-a ajutat să adopt un creștinism care caută mereu să facă ceva pentru alții. Domnul m-a călăuzit să fiu credincios în cele mai mici sarcini, pentru slujirea altora.

Într-o dimineață, în timp ce luam micul dejun, telefonul a sunat la biserica spaniolă, unde eu și colegul meu de cameră locuiam. Era de la Centrul Medical al Universității din California, din partea cealaltă a peninsulei, dincolo de San Francisco.

Asistenta ne-a spus că o pacientă adventistă de ziua a șaptea, care nu era din zonă, urma să sufere o operație foarte dificilă. Dorea ca un pastor adventist să o viziteze a doua zi, înainte de operație.

I-am explicat că pastorul nostru nu vorbea engleza și ar fi bine dacă ar vizita-o un pastor al bisericii de limbă engleză. După ce i-am dat telefonul Bisericii San Francisco Tabernacle, eu și colegul meu ne-am terminat micul dejun și ne-am pregătit pentru activitățile de pe stradă, din ziua respectivă. Chiar în acea dimineață am terminat de citit în mare grabă cartea mea preferată, intitulată *Field Guide to Wilderness Living* (Ghid practic pentru viața în sălbăticie, n. tr.). Era o colecție de mici secrete pentru supraviețuirea în cele mai drastice condiții de sălbăticie. Mi-a plăcut atât de mult cartea, încât m-am atașat repede de ea. O luam cu mine chiar și în mașină în timp ce străbăteam străzile din San Francisco.

Seara, după ce am condus cu mașina acasă și ultimul student al echipei, eu și colegul meu am intrat într-un restaurant fast-food, la colțul dintre străzile Market și Seventh. Era aproape ora 11:30, iar noi stăteam liniștiți la masă. Deodată, ne-a cuprins pe amândoi o stare ciudată. Cu un sentiment de siguranță, amândoi am exclamat:

– Nimeni nu a mers să o viziteze pe acea doamnă la spital!

Nu puteam să ne dăm seama de unde venea acea certitudine, dar, pur și simplu, eram siguri că spitalul nu a reușit să găsească pe nimeni care să o viziteze pe femeia care în ziua următoare avea să suporte o operație dificilă.

Repede am luat mâncarea și am fugit la mașină. Mersul cu mașina prin San Francisco nu se compară cu mersul din nici un alt oraș. Urcând numeroasele dealuri, deseori trebuie să te oprești în niște pante care seamănă mai mult a zid decât a stradă. În cele din urmă, am ajuns la spital și am parcat la un bloc distanță, deși la ora aceea era periculos.

Spitalul era o construcție imensă, cu multe secții și etaje. Totuși, am urcat cu încredere direct la etajul nouă. Când am ieșit din lift, am văzut un hol lung și întunecat. Cam la treizeci de metri de la lift, o mică luminiță ne direcționa spre sala asistentelor. În timp ce noi înaintam pe hol, două capete îngrijorate și-au făcut apariția în direcția noastră. Cureaua de piele a colegului meu îi atârna, plesnindu-l peste picior, iar pantalonii largi se potriveau de minune cu părul nostru până la umăr. Toate acestea făceau din noi niște siluete întunecate care, în mod evident, le-au speriat pe asistente, la acea oră din noapte.

Ele au chemat paza, dar era prea târziu. Înainte ca ei să ajungă, noi stăteam deja în fața asistentelor zâmbind și cerându-le o favoare. Le-am spus că reprezentăm Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și am venit să vizităm o pacientă care urma peste câteva ore să sufere o operație dificilă. Asistenta ne-a reamintit că orele de vizită se încheiaseră în urmă cu patru ore. Dar noi am accentuat faptul că vizita noastră era una pastorală și e neapărat nevoie să o vedem pe pacientă. În cele din urmă, una dintre ele a spus:

– Ei bine, nu prea îmi place această situație, dar veniți cu mine și o să vă conduc la ea.

Am urmat-o de-a lungul holului spre un salon unde asistenta a deschis ușa și ne-a dat voie să intrăm. Spre mirarea noastră, într-adevăr nimeni nu venise să o vadă pe pacientă. Când am intrat, era ora 12:00 noaptea. O mică lumină de veghe era suficientă pentru a putea zări o femeie stând în capul patului și plângând.

– Să nu-mi spuneți să sunteți adventiști, a exclamat ea.

Noi am zâmbit și i-am confirmat că suntem adventiști.

– Renunțasem să mai sper, a spus ea. Dar Dumnezeu știa care era planul Lui. Chiar la miezul nopții El mi-a trimis doi adventiști hippy să discute cu mine.

Aceasta era una dintre acele experiențe despre care am citit doar în cărți. O asemenea minune apare în viața unui creștin

atunci când Dumnezeu Se îngrijește de nevoile unei persoane folosindu-Se de oamenii Lui. Ne-am împrietenit imediat ce ea a început să ne povestească felul în care ajunsese acolo. Din moment ce Dumnezeu ne trimisese la ea, ne-a mărturisit că era sigură și pregătită pentru operație. Apoi, ne-a condus în rugăciune, mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru minunea lucrării Sale, care ne-a demonstrat că Îi pasă de noi și nu ne va uita. Deși noi am mers să o încurajăm pe ea, în cele din urmă ne-a încurajat ea pe noi. Am învățat în acea vară că aceasta este esența lucrării cu oamenii: oferi fără limite, primești fără limite.

După rugăciune, femeia ne-a spus:

– Eu sunt Catherine Gearing. Ați citit cumva cartea mea *Ghid practic pentru viața în sălbăticie*?

Când am auzit, am rămas tablou! Era chiar cartea mea favorită pe care tocmai o terminasem de citit în aceeași dimineață! Am petrecut următoarea oră bucurându-ne de felul în care Dumnezeu Își arată dragostea, adunându-i împreună pe oamenii Săi. Străbătând peninsula în drum spre casă, eu țineam cartea lui Catherine în mână, știind că în acea noapte am făcut voia lui Dumnezeu. A doua zi, operația lui Catherine Gearing a decurs fără probleme.

Când m-am întors înapoi la școală, la sfârșitul acelei veri, eram un om nou. Ceea ce Dumnezeu făcuse pentru mine în San Francisco m-a eliberat din limitele în care eu însumi mă închisesem în decursul vieții. Toți avem daruri pe care le negăm din cauza unor situații cu care ne-am confruntat. Dar Dumnezeu poate da la o parte acele bariere, iar noi putem înțelege pe deplin modul în care El ne-a dat capacitatea de a face atât de multe lucruri pentru El și slava Sa.

Când noul an școlar a început, părinții mi-au făcut surpriza de a-mi cumpăra o chitară nouă. Ei agonisiseră în mod minunat câțiva dolari cu care mi-au cumpărat o chitară braziliană cu douăsprezece coarde. Dacă într-adevăr doream să fac o lucrare

bună, ei erau dispuși să mă ajute să reușesc. Acea chitară Giannini Craviola a cântat în următorii cincisprezece ani pentru mii de oameni în jurul lumii, întotdeauna în contextul unei predici.

Deseori, mă gândesc la ziua când am văzut acele mierle neastâmpărate și întotdeauna îmi aduc aminte cu plăcere de acea zi însorită, când aveam 16 ani. Atunci îmi dădeam seama foarte puțin că, dacă Îi ofer totul lui Isus, voi primi o avalanșă de binecuvântări. Îi sunt recunoscător prietenului meu Johnny Perez, care a fost credincios și stăruitor cu mine până când am văzut lumina adevărului. Johnny m-a condus de la o simplă aderare la cele 27 de principii, la un nou stil de viață dinamic alături de Isus, care este perceput în 27 de căi fundamentale. M-am transformat din studentul „tăcut” al campusului, într-un student activ – activ pentru Isus.

Josue și Ruth Rosado – „Tu ești latino, mijo.”

Viața la Monterey Bay Academy m-a învățat, de asemenea, să trăiesc bucuros alături de oameni care aparțin altor culturi. Când familia mea ne-a lăsat pe mine și pe Louie la MBA, părinții au mers să se întâlnească cu un cuplu deosebit, adresându-le o singură rugămintă. Tata, urmând o tradiție mexicană, le-a spus lui Josue și Ruth Rosado: „Les encomiendo a mis hijos” [Îmi las copiii în grija voastră]. Cu alte cuvinte, părinții mei își încredințau cei doi fii în mâinile familiei Rosado.

Familia Rosado era un cuplu tânăr de portoricani, pe atunci profesori la academie. Amândoi doreau să-i facă pe studenții latino să fie mândri de identitatea lor culturală, ca o bază importantă pentru ceea ce vor urma să dea înapoi bisericii și societății. Împreună cu cei trei copii ai lor, Leticia, Andrea și Josueito, ei au răspuns cererii părinților mei, fiindu-ne mentori și înconjurându-ne cu un adânc sentiment de dragoste. Era ca și cum Josh și Ruth ne luaseră pe noi și pe alți studenți latino în căminul lor, unde ne simțeam ca acasă, deși eram departe de ai noștri.

În jur de cincisprezece studenți latino s-au înscris la MBA, iar familia Rosado ne iubea ca pe copiii lor. Josh a pus bazele „seminarului spaniol”, unde formam grupe de studenți cu care călătoream prin toată California, prezentând programe în limba spaniolă la serviciile divine și la întrunirile de tineret. Eu eram unul dintre muzicieni, iar Louie ocupa postul de predicator al grupului. Misiunea noastră era să scoatem în relief educația creștină și avantajele ei pentru tineretul latino.

Lucrarea de evanghelizare a devenit acum și mai prețioasă, deoarece o desfășuram în cadrul culturii noastre. Unele dintre cele mai importante momente au survenit, pentru mine, în timpul lungilor noastre călătorii din loc în loc. Cât timp Josh se afla la volan, aveam mult timp la dispoziție să discutăm pe diferite teme. El ne asculta cum îi povesteam ceea ce am făcut în bisericile pe care tocmai le-am vizitat și din orice experiență ne învăța lecții pentru viață. De asemenea, puteam discuta cu el și alte subiecte, cum ar fi: relația cu sexul opus, imaginea de sine și alte probleme critice pentru noi, adolescenții. Discuțiile le purtam fie în limba engleză, fie în limba spaniolă, uneori chiar în „spaniengleză”, în funcție de moment.

Josh și Ruth m-au ajutat să înțeleg pe deplin cine eram eu de fapt. Confuzia pe care o aveam cu privire la identitatea mea a ajuns la punctul de cotitură când, într-una din călătoriile noastre, l-am întrebat pur și simplu pe Josh:

– Spune-mi ce sunt eu?

Fără nici o ezitare, el s-a întors spre mine și mi-a spus:

– Tu ești latino, mijol!

– Dar dacă sunt latino, i-am răspuns eu repede, nu sunt în același timp și american?

– Ba da, sigur că da, a adăugat el. Ești mexican-american și poți fi mândru de asta.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

– Și să nu permiți nimănui să-ți spună altfel.

Preț de câteva minute m-am uitat tăcut pe fereastră. În zgomotul mașinii care tăia întunericul șoselei, puteam să aud zgomotul a atâtor ani de incertitudine în legătură cu apartenența mea culturală. Erau mulți cei care îmi spusese că nu sunt american, iar alții îmi spusese că nici mexican nu eram. Nu-mi venea să cred că răspunsul era atât de simplu... eram și una și alta!

Simțind că ceva important se întâmpla în interiorul meu, Josh s-a întors și mi-a pus brațul pe umăr. Cu o voce blândă și un ton scăzut mi-a spus că pot fi mândru și bucuros de tradițiile mexicane ale familiei mele și în același timp să privesc plin de mândrie steagul american. Într-adevăr, aceasta reprezintă America: o națiune formată din oameni de pe tot globul. Deși rugina nedreptății supraviețuia printre noi, eu puteam într-o clipită să spun că ceea ce Dumnezeu îmi dăruise era o moștenire mexicano-americană.

Josh mi-a reamintit că statul California aparținuse Mexicului cu mai puțin de un secol în urmă. Rădăcinile mele pur americane, care mi-au dat culoarea închisă a pielii, s-au combinat cu gene spaniole, de la care am moștenit mustața și limba. Oamenii pot dezbate la nesfârșit dacă e bine sau nu că Statele Unite s-au extins, dar un singur lucru a devenit foarte clar: trăim toți aici, și acum suntem cu toții americani.

Familia Rosado ne-a învățat că putem, prin harul lui Dumnezeu, să ne bucurăm de frumusețea mozaicului nostru cultural. Cel mai eficient mod de a ajuta pe cineva care crede că America se limitează la o cultură sau alta este să-i descriem frumusețea culturii noastre, așa cum este ea. Și cel mai bun lucru pe care-l putem face este să devenim ceea ce dorește Dumnezeu. Iar atunci când Isus este prezent în viața noastră suntem mult mai eficienți în a schimba lumea.

Comandantul Leslie Goodwin – Prețul incredibil al libertății

Când am intrat pentru prima dată la ora de istorie, am auzit pe cineva vorbind engleza într-un dialect londonez. Întorcându-mă să văd de unde venea acel accent britanic, l-am văzut pe Leslie Goodwin – un om scund, dar cu prezență de comandant. El este o combinație uimitoare de demnitate, de realism profund și un umor deosebit. Era înconjurat de un grup de studenți, privindu-l fiecare cu admirație. Curând, am descoperit și de ce.

Istoria nu era una dintre materiile preferate ale studenților, dar de vreme ce școala o considera obligatorie pentru examenul final, toți am fost obligați să o studiem. Și eu am acceptat cursul de istorie cu aceeași motivație. Dar ascultându-l pe Leslie vorbind, am început să-mi schimb părerea. În primul rând, folosea accentul londonez doar atunci când voia să spună ceva despre iubita lui Anglie, țara nașterii și copilăriei sale. În restul timpului vorbea engleza americană, fiind atât cetățean american, cât și cetățean englez. Era o persoană inteligentă și gândea totul din perspectivă proprie. Eram onorat să stau în prima bancă la orele lui.

Cursul de istorie al lui Leslie era ca o aventură extraordinară în trecut, trăită din perspective biblice. Pe parcursul anului ne-am dat seama treptat că Dumnezeu permite oamenilor să conducă planeta. Uneori, când facem greșeli, El intervine pentru a ne salva de noi înșine. Goodwin examina evenimentele istorice, utilizând din plin narațiunea. El făcea comparații cu istoria biblică, apoi le folosea ca exemple pentru viața noastră actuală.

Dar nu acesta era cel mai important lucru în ceea ce îl privește pe Leslie Goodwin. Pe vremea când am avut onoarea să particip la orele lui, aveam 17 ani. Aceeași vârstă se dovedise a fi una importantă și pentru Leslie. El a intrat în forțele armate britanice în timpul celui de-al doilea război mondial, alături de fratele lui geamăn. Acest fapt i-a dat lui Leslie Goodwin pasiunea pe care o mai are și astăzi.

El a simțit pe pielea sa trauma incredibilă a războiului. Tânăr fiind, a locuit în Londra în timpul luptelor din Marea Britanie. În fiecare noapte, naziștii căutau să distrugă Anglia ca națiune, să elimine „amenințarea britanică”. Uitându-mă în ochii lui Leslie, mi-am dat seama că, în timp ce ne povestea despre raidurile aeriene nocturne împotriva Londrei, el auzea și vedea încă violența bătăliilor care avuseseră loc. Atunci am înțeles modul în care Dumnezeu poate folosi o experiență dureroasă în interesul nostru. Leslie ne povestea, relatări după relatări, cum Dumnezeu l-a protejat în anumite situații în care putea muri, supraviețuind chiar în urma scufundării vasului său de către o torpilă germană.

Avantajul pe care îl au oamenii care au trecut printr-un necaz este acela că Dumnezeu poate transforma experiențele lor dureroase, folosindu-le în scopuri pozitive. Mulți nu pot depăși asemenea situații și rezultatul este o viață plină de suferință. Dar când ai supraviețuit dezastrului alături de Isus, experiența prin care ai trecut devine una din care ai de câștigat. Din „victimă” devii un învingător în Isus.

Vorbind despre istoria Europei, talentul lui Leslie venea din experiența proprie și nu dintr-o simplă redare a cunoștințelor. Adesea, se lupta să ne redea cu sânge rece experiența sa dureroasă. El demonstra puterea primită de la Dumnezeu. Aveam în fața noastră un om care trăise pe pielea lui istoria, și acum ne-o preda cu pasiune. El prezenta faptele din experiență și nu din teorie.

Fiind ofițer capelan în rezervă, în Paza de Coastă a Statelor Unite, uneori, Leslie venea la ore îmbrăcat în uniformă. Trebuia să participe la câte o depunere de jurământ sau la un anume eveniment, împreună cu Paza de Coastă a orașului din apropiere, Santa Cruz. El știe precis care este valoarea libertății; prețul libertății este transmis vizibil pe parcursul experienței sale.

Am învățat de la Leslie Goodwin valoarea libertății în Hristos și prețul ei prin durerea Sa de pe cruce. Am descoperit, de asemenea, că istoria este o mărturie a relației lui Dumnezeu cu planeta noastră și a relației noastre cu El. Cu timpul, am înțeles că istoria nu trebuie neapărat să fie ceva în care noi suntem victime, ci ea reprezintă mărturia faptului că Dumnezeu este dispus să intervină în viața noastră!

Paul și Lynn Eagan – Puterea rugăciunii

În timpul celui de-al II-lea an de liceu, profesorul nostru de religie a plecat, iar pastorul Paul Eagan i-a luat locul. Alături de soția lui, Lynn, și cele trei fiice, tânărul pastor s-a arătat pregătit pentru a prelua sarcina grea de a ține cursuri, începând cu mijlocul semestrului. Acest lucru este înspăimântător pentru oricare alt profesor.

Paul fusese pastor în micuța biserică din districtul Orosi, California, și se afla pentru prima dată în postura de profesor. Deși nu părea foarte înalt, era totuși puternic. Odată și-a ridicat fiica de doi ani într-o singură mână deasupra capului.

Lynn, soția lui veselă și amabilă, s-a atașat repede de noi, făcându-ne să ne simțim ca într-o familie. La început, soții Eagan au cam avut ceva greutate în ce privește predarea, dar pentru noi nu conta. Știam că ne puteam baza pe sfatul lor în orice problemă, iar confidențialitatea era garantată.

Un spirit incredibil anima familia Eagan în lucrarea lor pentru Domnul. O aură de dragoste profundă și unică îi înconjură cu o intensitate atât de mare, încât am fost din primele momente impresionat de ei. Nu eram obișnuit cu atâta afecțiune. Aveau, de asemenea, o credință adâncă și de nestrămutat. Curând, am descoperit secretul incredibil al evlaviei lor.

Paul și Lynn se rugau. Se rugau așa cum nimeni nu o mai făcea din câți oameni întâlnisem până atunci. Rugăciunile lor

erau veritabile comunicări cu Dumnezeu. Pe lângă rugăciune, ei erau complet dedicați studiului Scripturii. Deși și alți creștini pe care i-am cunoscut studiau Biblia, am descoperit la familia Eagan o încredere neobișnuită în Dumnezeu, încredere care a fost molipsitoare.

Rugăciunile pe care le înălțam în clasă erau adevărate experiențe cu Cerul, nu doar niște formalități rostite cu jumătate de gură, la începutul și sfârșitul fiecărei ore. Când Paul Eagan se ruga, părea că viața însăși se oprea în loc, iar Dumnezeu cobora alături de noi. Fiecare oră era marcată de o încredințare în Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind standardul nostru. Toate erau pecetluite de o rugăciune.

Odată, am sunat la familia Eagan să întreb ceva în legătură cu dorința mea de a ajuta un coleg să depășească o anumită problemă. După ce mi-a dat sfatul cerut, Paul mi-a spus:

- Hai să ne rugăm pentru asta, Joe.
- Acum, la telefon? am întrebat eu.
- Chiar acum, frate.

Paul s-a rugat pentru acel coleg într-un mod direct, cerându-I lui Dumnezeu să intervină după voința Sa. Apoi s-a rugat să primesc înțelepciune pentru a-l putea ajuta. După ce am închis telefonul, am simțit că primesc acea înțelepciune pentru care se rugase Paul. Colegul meu a găsit o rezolvare a problemei lui, iar eu am învățat pe căi noi, ce poate Dumnezeu să facă prin intermediul rugăciunii.

Familia Eagan se bizuia sută la sută pe îndrumarea biblică. Ceea ce unii numesc uneori „promisiunile Scripturii”, familia Eagan considera a fi un instrument indispensabil pentru viața de zi cu zi. Orice bilețel sau notiță personală pe care o primeam de la Paul conținea întotdeauna și un gând biblic pentru ziua respectivă. El îmi oferea încurajări pentru a mă întări, reușind astfel să creeze în mintea mea o viziune mai largă a lucrării cu oamenii.

Într-o zi, Paul m-a chemat să stăm de vorbă în cantină. Era foarte sobru la telefon în acea seară, spunându-mi că sosise timpul să mă implic într-o problemă cu care se confrunta un alt coleg. Persoana respectivă fusese victima vrăjitoriei cu ceva timp în urmă, iar acum se lupta cu duhurile rele. El mi-a mai spus că acel coleg va trece pe la mine în aceeași seară. Sfatul pastorului era să mă rog împreună cu el.

Pentru câteva momente, mi-a stat inima în loc. Nu eram sigur că știam cum să acționez în asemenea cazuri. Paul m-a asigurat însă că Dumnezeu avea un plan și va fi alături de mine. După ce am recitat pasajul biblic care spunea că „mai mulți sunt cu noi decât împotriva noastră”, Paul a mai adăugat:

– Haide să ne rugăm, José!

Ne-am rugat. Din nou am putut simți prezența lui Dumnezeu într-un mod clar. Ne-am consacrat viața lui Isus pentru a rezolva situația după cum va dori El.

Când m-am întors în dormitor, colegul cu pricina venise să mă vadă. După câteva minute de discuție, el și-a manifestat în mod deschis dorința de a nu se mai juca cu diavolul. Mi-am dat seama că ajunsese prea departe și era foarte afectat de acea experiență. Acum se simțea neputincios să-i pună capăt, căci totul îi scăpa de sub control, și fizic, și spiritual.

Curând au venit în cameră și colegii mei, pe care i-am rugat să stea cu respectivul student cât timp eu mă duceam să aduc niște materiale. După doar câteva minute, când nici nu ajunseseam la etajul întâi, am auzit un urlet cum nu mai auzisem niciodată. Imediat, unul dintre colegii mei de cameră a fost lângă mine, spunându-mi că ceva se întâmplă colegului nostru.

Alergând pe scări, am ajuns la locul cu pricina. Când am ajuns în fața camerei, ușa s-a deschis, iar băiatul a ieșit din cameră cu o groază adâncă întipărită pe față. Nu am văzut niciodată atâta frică, nici măcar în ochii aceluia care urmau să moară. Respirația îi era accelerată și avea spume la gură. Deși aflat într-o

stare agitată, părea că vrea să ajungă la mine pentru a mă îmbrățișa, dar cineva îl împiedica.

Din întâmplare, aveam Biblia în mână și cu o voce puternică i-am spus că mă voi ruga pentru el în Numele lui Isus. Chiar în acel moment, dând semne că are niște dureri îngrozitoare, a luat-o la fugă pe lângă mine de-a lungul holului. Toate acestea s-au întâmplat în câteva secunde. L-am urmat pe scări și afară, pe ușa din fața căminului. Chiar în acel moment, Paul Eagan și alți membri ai conducerii, auzind țipetele alergau către intrare. Eu și Paul l-am prins din urmă, în același timp. Câțiva ni s-au alăturat, ținându-l strâns. Paul a spus o rugăciune simplă și hotărâtă, dar abia îl puteam auzi din mijlocul acelor urlate. Când am pronunțat cu toții numele lui Isus, băiatul a căzut moale în brațele noastre.

L-am dus la clinica școlii, observând că era total lipsit de putere. Avea nevoie de ajutor medical, pentru că spărsese cu pumnul un geam din camera mea și se tăiase rău la mână. În acea seară am văzut puterea rugăciunii la lucru altfel decât până atunci. La doar 17 ani nu mai asistasem niciodată la așa ceva. Mi-am dat seama că rugăciunea rostită în Numele lui Isus concentrează puterea Cerului într-un punct în care răul nu poate rezista și trebuie să plece.

Domnul m-a mai învățat ceva cu acea ocazie. Asemenea incidente dau naștere la multă panică, producând frică și false redeșteptări spirituale. Dintr-o dată, studenții au început să se teamă că o putere supranaturală ne invadase campusul, în ciuda faptului că aveam dovada clară a prezenței lui Dumnezeu. O singură viață fusese afectată în felul acesta și doar ca urmare a propriei alegeri. Acum, el se odihnea liniștit și se bucura de pacea divină. Dar sunt greu de convinși atâția oameni că nu au motive să se teamă.

În acea noapte, au dormit la mine în cameră mai mult de douăzeci de studenți. Dacă ați vedea ce mărime avea încăperea,

cu siguranță v-ați minuna cum a fost oare posibil. Mulți au dorit să studieze Biblia și și-au pus noi ținte spirituale, în timp ce alții s-au decis să renunțe la anumite obiceiuri rele pe care le aveau. Mi-aduc aminte că m-am mirat în sinea mea, neștiind ce să cred în legătură cu motivațiile acestor convertiri bruște. Aveam de-a face cu oameni foarte speriați, ce căutau agitați sentimentul de siguranță. Totul părea a fi un coșmar. Am înțeles că prea adesea alergăm către Cer doar mânați de frică. Unii apelează la rugăciune doar într-un dezastru sau în cazul unui accident, alții când suferă de o boală mortală. Oricare ar fi cauza, este trist să ne dăm seama că păstrăm rugăciunea numai în cazurile de urgență. Astfel, nu simțim niciodată ce înseamnă experiența fericită a rugăciunii. Așadar, când frica dispare, unii încetează să se mai roage, privându-se de bucuria unei comuniuni zilnice cu Dumnezeu.

Incidentul din acea seară mi-a produs, pentru o vreme, un adânc sentiment de frustrare. Urma să mai întâlnesc asemenea cazuri și în lucrarea din afara campusului. Ceea ce mă deranja, după asemenea situații, era faptul că nu reușeam să împărtășesc altora pacea și bucuria servirii lui Hristos. Deși erau dovezi sigure ale puterii lui Isus în eliberarea unei persoane stăpânită de duhuri rele, eu nu eram capabil să găesc o soluție pentru redeșteptările de scurtă durată ce urmau acestor incidente.

Cu timpul, Dumnezeu mi-a oferit soluția. Oprirea manifestărilor publice ale răului nu reprezintă cea mai convingătoare demonstrație a puterii rugăciunii. În definitiv, e oare chiar atât de dificil pentru Sfântul Sfinților să scoată răul? Este greu pentru Dumnezeu să elibereze un suflet prins în captivitate, El – care i-a interzis lui Satana să mai intre în cer, biruindu-l astfel o dată pentru totdeauna la cruce? Studiind mai profund în Biblie și în scrierile lăsate de Ellen White am ajuns să înțeleg care este scopul vindecărilor și exorcizărilor în lucrarea lui Isus și a ucenicilor. Sunt sigur că asemenea fenomene vor apărea la

sfârșitul timpului ca semn ale lucrării divine pentru oameni. Mi-am dat seama că eram martor la unul dintre acele evenimente care se produc doar atunci când este absolut necesar.

Am descoperit în studiul meu că Satana folosea asemenea incidente pentru a-L discredita pe Isus, fiindcă acestea speriau oamenii și, din motive greșite, îi determinau să se căiască de tot ce făcuseră. Unii dintre conducătorii evreilor L-au acuzat chiar „că scoate dracii cu ajutorul domnului dracilor”. Chiar după ce a scos demoni și a vindecat mii de oameni în numai trei ani, unii încă Îi mai cereau: „Dă-ne un semn!” Am început să înțeleg motivul pentru care, după ce vindeca pe cineva, Isus îi cerea să nu spună nimănui ce s-a întâmplat.

Experiența profetului Ilie m-a fascinat în egală măsură. Ilie s-a rugat și a căzut foc din cer, pentru a demonstra că Dumnezeu lui Israel este Dumnezeu adevărat. Cu toate acestea, aflăm din experiența lui că puterea divină nu are o manifestare plenară în cutremure, vânturi sau foc. A da naștere unor mari fenomene naturale ar fi un lucru ușor pentru un Dumnezeu omnipotent. Dimpotrivă, puterea lui Dumnezeu apare cel mai clar în situații mai puțin spectaculoase. Secretul Lui constă în bunătate și iubire. Oamenilor le place să rămână uimiți de fenomenele supranaturale, dar nimic nu e mai impresionant decât păcătoșii care se întorc de la moarte la viață, pentru că un Dumnezeu iubitor i-a chemat înapoi.

Domnul mi-a demonstrat că rugăciunea și studiul Bibliei îmi oferă cele mai mari ocazii de a-i salva pe alții prin puterea Lui. În asemenea momente am învățat să uit de mine însumi și să mă rog pentru alții cu o convingere profundă. Rugăciunea neîncetată a devenit singura și cea mai hotărâtă lucrare ce o puteam săvârși pentru alții. În anii care au urmat, am aflat că a posti și a te ruga personal pentru un suflet are infinit mai multă putere decât confruntarea directă cu răul, în public.

Trebuie să fiu foarte clar: nu cred că Dumnezeu, în mod ocazional, nu recurge și la o demonstrare publică a puterii Sale,

dar ce vreau să spun este că cea mai convingătoare dovadă se manifestă în viața oamenilor obișnuiți care trăiesc o adevărată experiență zilnică a rugăciunii. Este o problemă de atitudine. Rugăciunea este cheia.

Ajungând să înțeleg principiile puterii rugăciunii, n-am mai fost niciodată obligat să fac față fenomenului posedării demonice în public. Dumnezeu salvează oamenii prin căile Sale, folosind mijlocirea celor care se roagă. Ni se spune că rugăciunea „este cheia în mâna credinței care deschide porțile cerului”. Familia Eagan m-a ajutat să înțeleg în ce constă acest secret. L-am rugat atunci pe Dumnezeu să nu mă lase niciodată să pierd această cheie a rugăciunii, pentru că nu-mi pot imagina cum ar fi fost viața dacă ușa creșterii lucrării viitoare ar fi rămas pe vecie închisă!

„DUMNEZEU TE CHEAMĂ SĂ FII PASTOR”

Lucrarea a devenit rapid o parte importantă a vieții mele. Fiind în ultimul an la MBA, la vârsta de 18 ani călătoream nu mai puțin de trei week-end-uri pe lună la biserici și școli de pe tot cuprinsul Californiei. Lucrarea noastră consta în concerte, predici și întâlniri direct cu tinerii. În funcție de obiectivele pe care le aveam de îndeplinit, călătoream cu Josh Rosado sau Bart Vogel, John Vigil, Nancy Ortiz și Kenny Uttecht. Pentru că fiecare călătorie era diferită, și experiența era diferită. Aceasta făcea ca fiecare loc pe care îl vizitam să fie deosebit și fiecare lucrare o binecuvântare unică.

În fiecare marți seara, lucram cu o echipă de la școală în Hollister, California. Săptămânal, autobuzul ce trecea pe la MBA lăsa campusul mai gol cu aproximativ cincizeci de studenți. După un drum de patruzeci și cinci de minute pe dealurile din Pajaro Valley, ne răspândeam pe străzile orașului Hollister. Unii făceau vizite acasă, venind în întâmpinarea nevoilor fizice, în timp ce alții susțineau seminariile biblice. Rolul meu era acela de a conduce o echipă care mergea din ușă în ușă, cântând la chitară și aducând bucurie în familii. Am inițiat,

de asemenea, multe seminarii biblice, pe măsură ce descopeream că familiile pe care le vizitam căutau răspuns la problemele cu care se confruntau.

Dumnezeu aducea la îndeplinire ceva ce n-am crezut niciodată că o să fie posibil. Lucrând continuu pentru Domnul, îmi schimbam mereu perspectiva asupra vieții. Atitudinea față de persoana mea a luat o nouă înfățișare. Pentru mult timp m-am considerat o victimă a nedreptăților, simțindu-mă paralizat în a face ceva pentru a schimba situația. Acum, viața mea se autodefinia altfel, pe măsură ce făceam tot ce-mi era cu putință să împărtășesc altora ce experiență eliberatoare era aceea de a-L avea pe Isus în inimă. Începusem să mă rog pentru cei care, din când în când, mă judecau aspru. Eram decis să nu le permit să mă descurajeze.

Lucrarea mi-a schimbat atât tendința spre depresie, din cauza problemelor din copilărie, cât și dorința de a ușura suferința altora. Vorbele lui Martin Luther King s-au dovedit adevărate. El a spus: „Nu puteți să ieșiți din întuneric tot prin întuneric; aveți nevoie de lumină. Nu puteți părăsi ura tot prin ură; aveți nevoie de dragoste.” Lumina lui Isus atinsese până și cele mai întunecoase colțuri ale ființei mele.

Eliezer Benavides – „Tu ai un viitor alături de Domnul”

Într-o zi, în timp ce vizitam biserica de limbă spaniolă, Mountain View din zona golfului San Francisco, l-am întâlnit pe pastorul Eliezer Benavides. Echipa noastră de studenți latino se afla acolo pentru a susține serviciul divin. În acea dimineață, Josh Rosado m-a prezentat pastorului Eliezer Benavides și i-a recomandat să discute cu mine referitor la continuarea studiilor la colegiu. Până atunci făcusem multe afirmații publice conform cărora nu aveam de gând să urmez colegiul sub nici o formă!

Pastorul Benavides era și el în vizită în acea biserică, fiind coordonatorul Asociației Pastorale în Uniunea Pacific. El era o

legendă, fiindcă fusese unul dintre primii pastori adventiști de limbă spaniolă din America de Nord. Mintea-i funcționa ca un calculator, și asta cu mult înainte de perioada de înflorire a computerelor. Stilul său de a conduce l-a făcut cunoscut pe pastorul Benavides mulți ani de-a rândul.

Observând ezitarea mea atunci când Josh Rosado a amintit de colegiu, pastorul Benavides nu a atins acest subiect în timpul primei noastre discuții. În schimb, m-a întrebat de lucrarea pe care Dumnezeu mi-a încredințat-o să o aduc la îndeplinire. Ce m-a impresionat a fost faptul că un om de calibrul său, din conducerea bisericii noastre, și-a luat timp să stea de vorbă cu un adolescent ca mine. I-am povestit despre lucrurile pe care le făceam alături de Josh și de colegii mei de misiune.

Mai târziu, pastorul Benavides mi-a spus cât de mult îl impresionase marea lucrare pe care noi o făceam. Accentuând faptul că nu aveam de unde să știu care era planul lui Dumnezeu pentru viitorul meu, m-a sfătuit ca întotdeauna să fac orice îmi apare în viață, cât pot de bine.

– Roagă-te și fii modest, iar Dumnezeu nu te va părăsi niciodată, a adăugat el.

Apoi m-a întrebat dacă ne-am putea ruga împreună. Am fost de acord și, ținând mâna pe umărul meu, el l-a cerut lui Dumnezeu să mă pregătească pentru orice avea să urmeze.

Nu după mult timp, am terminat liceul și încă mai susțineam că nu voi urma colegiul. În schimb, am mers la Ukiah pentru a deschide împreună cu părinții mei „Atelierul de reparații și tapițerie Rojas”. I-a întristat mult că nu voiam să merg la colegiu, dar au fost alături de mine, chiar dacă nu erau de acord cu decizia luată. Afacerea s-a lansat și aveam parte de un început promițător.

Ca să fiu sigur că hotărârea mea rămâne definitivă, am scris statului California și am refuzat oficial bursa foarte avantajoasă care îmi fusese acordată cu puțin timp înainte de a termina

liceul. În mintea mea consideram că am făcut ultimul pas pentru ca „ideea de colegiu” să nu se poată realiza. Din moment ce există liste cu mii de studenți merituoși, statul California oferă automat bursa refuzată altora care acceptă cu mai multă ardoare acest privilegiu.

Biserica Adventistă din Ukiah m-a numit, la scurt timp, responsabil asociat cu activitățile laice. Comunitatea număra mai mult de șapte sute de membri, cei mai mulți fiind intelectuali. Ei mi-au cerut să conduc studii biblice cu tinerii și să fac lucrare misionară. Deoarece nu mersesem la colegiu, credeam că făcusem tot posibilul pentru a satisface pe toată lumea. Totuși, Dumnezeu avea un alt plan pentru mine. Pe atunci încă nu știam că părinții continuau să se roage aproape zilnic ca Dumnezeu să mă ajute să continuu studiile. Nu știam nici de numărul mereu în creștere al acelor care se uneau cu ei în acest efort.

În anul 1978, într-o zi de decembrie, am primit din partea statului California o scrisoare în care eram rugat să răspund urgent dacă voi accepta sau nu bursa. Am fost șocat, din moment ce respinsesem deja în scris bursa, cu șase luni mai devreme. Mama a profitat de situație și cu tact a adus în discuție ideea că „poate Dumnezeu vrea prin aceasta să-ți spună ceva. Din ce alt motiv ar fi păstrată încă o bursă pentru tine?” m-a întrebat ea sfioasă.

Ca prin vis, îmi aduc aminte că i-am spus că sunt de acord să merg la Pacific Union College, însă doar pentru „a vedea cum stau lucrurile”. Nu am îndrăznit să fac o promisiune, ca nu cumva presiunea de a mă înscrie să crească. Credeam că puteam face un simplu gest prin care să-mi aduc la îndeplinire obligația privind colegiul după care mă voi reîntoarce la afacerea mea de tapițerie. Am închis atelierul imediat după prânz și am pornit cu mașina.

Eu și mama am mers vreo 130 de kilometri sud spre PUC (prescurtarea de la Pacific Union College, n.tr.). Am ajuns în aceeași

zi după-amiază. Am mers la biroul de informații și le-am arătat documentele. Elinores Spoor, directoarea centrului, ne-a spus că de când lucra ea în educație, nu mai întâlnise un asemenea caz. Apoi mi-a făcut un test pentru a vedea la ce mă pricepeam cel mai bine. În mai puțin de o oră, rezultatele sugerau că „îmi plăcea să muncesc în strânsă legătură cu oamenii”.

După aceea, m-a trimis la departamentul de educație pentru o întrevvedere cu Penny Awn, care se ocupa de programul de pedagogie. Când dr. Awn mi-a cercetat actele, a exclamat:

– Dumnezeu te cheamă la colegiu. Ne vedem la înscrieri peste câteva săptămâni.

Amințirile din următoarele câteva săptămâni sunt foarte vagi. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă cu mine, m-am trezit stând la coadă pentru înscriere la PUC. Mergând din birou în birou pentru a mă înscrie, eram foarte neliniștit, pentru că nu știam la ce să mă aștept. Nu mă imaginam student și nu știam cum vor decurge lucrurile o dată intrat la colegiu.

M-am înscris în programul de pedagogie și eram cunoscut ca fiind „singurul” care urmam acest curs. Oricum, eram încântat. Munca mea de laborator era pe deplin satisfăcătoare, pentru că lucram direct cu copiii. Am învățat să relatez povestiri și să înțeleg care erau stadiile de dezvoltare a copiilor. Am fost intrigat să aflu că, de fapt, adulții nu sunt nimic altceva decât niște variante sofisticate a ceea ce au fost în copilărie. M-au fascinat în mod deosebit diferitele etape în dezvoltarea omului, mai ales modul în care acestea modelează viața de credință.

Repede, aproape instinctiv, mi-am reluat activitatea de lucrare pentru Domnul. Curând am început să călătoresc cu grupuri de studenți pentru a susține concerte și pentru a predica. Am mers cu studenții latino, folosind același model pe care Josh Rosado îl implantase în mine. Vizitam biserici de limbă spaniolă și-L împărtășeam pe Hristos altora, descoperind șansele pe care le aveam de a da înapoi lumii, prin intermediul educației, ceea

ce se investise în noi. De asemenea, m-am alăturat unui club latino din campus numit MEPE, care se ocupa de predicarea în diferite biserici de pe tot cuprinsul statului.

Într-o zi, spre sfârșitul anului școlar, un student m-a abordat în cantină. Pastorul Weiland Wood din Santa Rosa îl trimisese să-mi spună de nevoia unui vorbitor de limbă spaniolă care să împartă studii biblice în orașul Windsor, chiar dincolo de Healdsburg, California. Orașul era situat dincolo de munți, cam la 65 de kilometri distanță.

Răspunsul meu a fost prompt. I-am spus că nici nu mă gândesc să accept, pentru că „eu voi deveni profesor”. Studentul m-a asigurat că era vorba doar de o vară, iar biserica din Santa Rosa era dispusă să mă susțină cu orice aș fi avut nevoie pentru a îmbunătăți lucrarea de limbă spaniolă în oraș. Mi-a mai spus că o familie pe nume Schmidt lucra deja de trei ani, dar avea nevoie de ajutor. Răspunsul meu a fost un „nu” hotărât. Studentul a plecat și m-a lăsat să termin liniștit masa.

În ziua următoare incidentul s-a repetat doar că de data aceasta mai dramatic. Altcineva s-a apropiat de masa mea în timp ce mâncam. Pe când îndesam în gură o furculiță plină de cârnați vegetarieni, o umbră s-a întins pe toată masa. Mi-am ridicat privirea și mi-a fost dat să văd o prezență masivă și impunătoare. Pastorul Weiland Wood stătea nemișcat cu mâinile în șolduri.

– Am venit tocmai din Santa Rosa ca să te întâlnesc! a spus el.

M-am ridicat așa de repede în picioare, încât nici nu știu cum am înghițit mâncarea. Cu bărbia în jos și cu un zâmbet pe față, el a adăugat:

– Crezi deci că nu vrei să vii la Windsor?

Înnodându-mi limba în efortul de a-mi curăța dinții de mâncare, am reușit să bâlbâi un răspuns:

– Eu..... eu.... specialitatea mea este pedagogia. Dumneavoastră aveți nevoie de unul dintre studenții de la teologie.

Pastorul Wood tăcu pentru un moment, uitându-se pierdut prin mine. Mi-am dat seama imediat că acest om, de aproape 60 de ani, avea experiență în lucrarea cu oamenii și știa cum să o scoată la capăt. Cu o voce blândă, dar fermă, mi-a spus:

– Comitetul bisericii noastre a votat să ți se ofere ție șansa de a lucra în Windsor în această vară. Vrei să spui că nu știe comitetul ce face în lucrarea pentru Dumnezeu?

Uitându-mă fix în ochii lui, mi-am dat seama că habar nu am ce trebuie să-i răspund. Mă uitam doar fix și vedeam o hotărâre și o stăpânire totală a deprinderilor de pastor.

Față în față cu puterea de convingere copleșitoare a pastorului Wood, am întins mâna spre el. Cu o efortare finală, am întrebat:

– Când încep?

El mi-a strâns mâna, trăgându-mă spre el pentru a mă îmbrățișa.

– Nu vei regreta că ai luat această decizie, a spus el. Dumnezeu are un plan minunat și te va folosi să ne ajuți să mergem mai departe.

Ne-am înțeles să ne întâlnim săptămâna următoare, pentru a stabili ultimele amănunte. Apoi, m-a lăsat să-mi termin masa deși, din cauza emoțiilor, nu-mi prea aluneca mâncarea pe gât. Am simțit obișnuita greață, comparabilă cu frica de scenă. Deși lucrasem în diferite locuri pentru mai mult de trei ani, simțeam că de data aceasta totul va fi altfel. Condusesem misiunile anterioare în calitate de student independent, însă această ofertă venise ca o acțiune oficială a unei mari biserici. Ei urmau să-mi încredințeze misiunea de a fi reprezentantul lor în alt oraș decât cel în care se afla adunarea.

Prima zi după terminarea școlii m-am întâlnit cu pastorul Wood și am discutat despre ce urma să fac. Planul era simplu:

trebuia să-i vizitez pe cei interesați și să conduc studii biblice, lucrând împreună cu Sara Schmidt și soțul ei. Aceste activități constituiau continuarea a trei ani de tabere de zi și școli biblice de vacanță. După un moment special de rugăciune în biroul pastorului Wood, am plecat către Windsor.

În acea primă zi de luni m-am oprit la familia Schmidt și ne-am rugat împreună lui Dumnezeu, ca El să reverse harul Său peste noi. După-amiaza aceleași zile ne-a găsit pe străzi, unde am întâlnit oameni cu mari nevoi. Mergând din casă în casă, am descoperit că fiecare cămin era diferit. Unora le lipsea hrana, alții nu aveau de lucru. Pe mulți îi copleșise deja descărajarea, în timp ce alții încercau să o scoată cumva la capăt cu copiii implicați în activități de bandă. Indiferent de situație, eu mă simțeam în largul meu, deoarece întâmpinam problemele copilăriei mele. Ținând încă legătură cu fratele meu Gerry, din Los Angeles, aveam încă o mare afecțiune pentru copiii din stradă. Deși eram departe de Los Angeles, inima îmi era totuși acolo, prin apartenența mea culturală. La sfârșitul primei zile, aveam deja unsprezece oameni doritori să studieze Biblia, iar altora le făcusem câteva promisiuni de ajutor cu hrană și locuri de muncă.

Până miercuri aveam douăzeci și șapte de persoane interesate de studii biblice și cumpărasem mâncare pentru mulți alții. Am realizat că lucrurile se mișcau mai repede decât îmi imaginam eu. Și până în prima vineri a misiunii mele, toți cei douăzeci și șapte s-au angajat să-i ajute pe alții cu hrană și locuri de muncă. Dintr-o dată m-am trezit conducând o echipă de oameni care, strânși de Evanghelie, se cunoșteau acum unii pe alții într-un mod nemaîntâlnit până atunci.

În aceeași vineri, pe când treceam pe lângă una dintre cele două biserici din oraș, mi-a venit o idee. Mica biserică metodistă de pe colț, chiar de lângă șosea, era foarte dotată: cu sală de cult, săli de clasă și o sală anexă. Mergând spre ușă, am bătut în speranța că cineva îmi va răspunde. După un minut, a apărut

un pastor tânăr care era la primul său district. M-a examinat cu atenție. Aveam 19 ani, cu o mustață neagră și cu părul lung ce îmi cădea pe umeri.

Când m-a întrebat cu ce mă poate ajuta, i-am răspuns:

– Sper că aveți cu ce.

M-am prezentat ca fiind pastorul-student al unui nou grup de credincioși din oraș și am fi avut nevoie de o biserică în care să ne închinăm în ziua de sâmbătă.

– Suntem adventiști de ziua a șaptea, am adăugat eu, și căutăm să venim în ajutorul celor de origine spaniolă din oraș. Dorim să ne alăturăm efortului societății de a-i ajuta pe alții.

Pastorul, el însuși tânăr la vreo 27 de ani, părea intrigat, dar m-a invitat în biroul său.

Ne-am împrietenit imediat, pe măsură ce am înaintat în discuții. Amândoi promovam acel idealism proaspăt care vine numai de la Dumnezeu. În cele din urmă pastorul metodist a spus:

– Cred că trei sute de dolari ar acoperi chiria pentru o lună.

– Cum? am zis eu uimit.

– Da, vă închiriem toată clădirea, inclusiv sala de cult, sălile de clase și sala pentru întâlniri.

A adăugat că, desigur, va trebui să ceară părerea comitetului, dar nu credea că va întâmpina vreo greutate. Am bătut palma și ne-am rugat, punând bazele unei noi relații.

Când am ieșit din biserică în acea zi, știam că trebuia să găsec și o sursă pentru a achita cei trei sute de dolari pe lună. M-am întors la Santa Rosa și m-am dus direct la pastorul Wood. Când m-a văzut, m-a întrebat:

– Ei, cum ai petrecut prima săptămână în Windsor?

– Domnul are pregătite douăzeci și șapte de persoane, gata să meargă la biserică săptămâna viitoare și deja am dus primele tratative cu pastorul metodist pentru a folosi biserica lor. Ne puteți da trei sute de dolari pentru chirie?

Tăcere. Pastorul Wood se uita cu băgare de seamă la mine de parcă aş fi glumit, deşi spera să nu glumesc.

– Sunt gata douăzeci şi şapte de persoane? a întrebat el precaut.

– Da, toţi au fost de acord să vină la biserică imediat după ce am lansat studiile biblice.

În acel moment, el şi-a scos carnetul de cecuri şi a completat unul către Biserica Metodistă, ca acoperire pentru plata chiriei în prima lună. Apoi, a adăugat:

– Voi ridica această problemă în comitet, deşi nu credea că va fi vreo problemă în acoperirea acestei cheltuieli din bugetul personal, urmând ca cei din comitet să aprobe decontarea chiriei din bugetul bisericii.

Stând tăcuţi amândoi în biroul său, am simţit certitudinea că Dumnezeu înfăptuia o lucrare deosebită. El Se afla dincolo de definiţiile tradiţionale ale misiunii. Pastorul Wood s-a rugat cu mine după care a spus:

– Nu-i aşa că Dumnezeu este minunat?!

Cu un nod în gât, am reuşit să şoptesc:

– Da, domnule, este.

Sabatul următor, a doua săptămână în Windsor, am serbat primul nostru serviciu de închinare, cu o asistenţă de treizeci şi două de persoane! Părinţii mei veniseră să se bucure alături de mine. După slujbă, ne-am înfruptat din bunătăţile unei mese comune. Oamenii erau fericiţi şi se bucurau de prima lor adunare.

După ce toată lumea a plecat, am intrat singur în sală şi am mers până în faţă. Acolo, m-am aşezat pe primul rând şi am început în linişte să plâng. Ce făcea Dumnezeu? De ce mă aflam eu acolo? Inima mea de 19 ani tremura la gândul că, practic, eu „păstoream o biserică”.

Responsabilitatea cântărea şi mai greu pe umerii mei la ideea că acei oameni îmi erau încredinţaţi mie. Privind la amvon, care

acum era al meu, m-am ridicat și am pășit în spatele pupitrului. Acolo, în genunchi, L-am rugat pe Dumnezeu să fie răbdător cu mine, care sunt un păcătos. Eram pe deplin conștient că ultimele două săptămâni fuseseră foarte riscante pentru toți membrii bisericii implicate. Puteau ei să acorde încredere unui adolescent pentru a conduce o comunitate nouă? În acea seară, l-am sunat pe pastorul Benavides. Adânc mișcat de relatarea mea cu privire la ultimele două săptămâni, el mi-a cerut un raport mai amănunțit referitor la fiecare familie. Mi-am dat seama că viața mea se schimbă. Pastorul Benavides a mai spus:

– José, trebuie să-ți dai seama că Dumnezeu te-a chemat să fii pastor. Viitorul tău e alături de Domnul.

Sfătuindu-mă să fiu mereu vigilent și întotdeauna modest, el m-a asigurat că „Dumnezeu se va îngriji de restul”. Cu timpul, au venit la biserică mai mulți oameni, inclusiv câteva familii din Santa Rosa. Larry și Maria Gibson participau regulat. El era un veritabil agent de bursă, care îmi oferea sfaturi financiare neprețuite despre cum să te descurci cu finanțele unei biserici. M-a învățat și care erau principiile fundamentale de management al banilor. Maria cânta la pian și conducea și alte activități la biserică. Ea a devenit un sfătuitor de încredere și prezbiterul comunității.

O altă familie, care venea la micuța mea biserică, era Jim și Sylvia Pappendick, alături de copiii lor. Ei m-au ajutat să-mi îndeplinesc rolul de conducător. Am observat că Jim avea cunoștințe despre normele bisericii și comitete, dându-mi din când în când sfaturi în situațiile care se iveau. Într-o zi, când am discutat cu el o problemă, am sesizat că era măcinat de un profund sentiment al eșecului. Ceea ce făceam eu era teribil de solicitant. I-am spus că într-o zi mi-ar plăcea să învăț cum să devin un bun conducător. Nu credeam că sunt capabil să îndeplinesc o asemenea sarcină.

– Dar tu ești deja conducător, a zis el imediat, să nu mai spui așa ceva niciodată.

Când l-am întrebat de unde știa atât de multe lucruri cu privire la lucrare, a făcut o pauză. Am observat că se străduia să nu plângă.

– Pentru mai mult de paisprezece ani și eu am fost pastor.

Aceasta însemna că el ocupase acest post cam cât însuma întreaga mea viață. Jim m-a privit și mi-a spus că deși nu putea schimba ceea ce se întâmplase, inima lui a rămas alături de lucrarea de evanghelizare. M-a luat sub aripa lui ca mentor. Nu cu mult timp după aceea, mi-a oferit aproape toată biblioteca sa, plină cu materiale legate de misiune, inclusiv unele cursuri de teologie de la Universitatea Andrews.

Fiind tânăr, și încă devotat lucrării cu copiii din stradă, am început să caut membrii bandelor din oraș. S-a dovedit a fi o completare minunată a lucrării din Windsor, pentru că am venit în ajutorul multor familii ce frecventau biserica. Într-o zi, am plecat alături de acești copii într-o „croazieră”, cu șase mașini cam „leneșe la mers”. Am pornit încet prin oraș într-un ritual asemănător cu structura cozii de păun. Eu conduceam un Volvo din 1963, refăcut complet, cu amortizoare pe pernă de aer. Ceilalți conduceau un Impalas din '63 și un Chevys din '55. Toate mașinile erau proaspăt vopsite, cu frâne bune și amortizoare hidraulice. Ideea de a te plimba cu mașina vine și din dorința de a le arăta tuturor automobilul, prezentându-ți public prietenii. Copiii nu-și puteau crede ochilor că mă plimbam alături de ei, deoarece știau că unii creștini s-ar fi încruntat văzându-ne.

La un moment dat, am tras pe dreapta și ne-am oprit. Toată lumea a coborât pentru a face verificarea mașinilor până la ultimul șurub, asigurându-se că toate piesele străluceau ca oglinda. O dată îndeplinită această formalitate, ne-am strâns pentru a discuta. Acesta este, de obicei, momentul în care trecătorii pot admira liniștiți șoferii și mașinile lor înșirate de-a lungul drumului. Toate acestea au o deosebită importanță în ochii celor

ce le practică. Pentru mine, nu era decât o ocazie de a le vorbi despre Isus și despre călătoria finală spre marea de cristal.

Curând, și-a făcut apariția o mașină de poliție. Când a coborât din mașină, l-am auzit pe ofițer cum cerea întăriri, pregătindu-se să se confrunte cu „cincisprezece adolescenți”. Și-a scos bastonul din spatele mașinii și, în timp ce traversa strada, și-l aranja la centură. Când a ajuns în dreptul nostru s-a uitat cu băgare de seamă la fiecare în parte, întrebând:

– Ceva droguri astăzi, domnilor?

Doi dintre tineri au protestat imediat, țipând:

– N-am făcut nimic rău, de ce ați venit?

Când cei doi au vrut să plece, ofițerul a pus mâna pe baston. Pipăindu-și pistolul, ne-a întrebat nervos dacă „aveam ceva de ascuns”. I-am răspuns că totul era în regulă, iar acești copii erau cu mine într-o simplă plimbare. Îngrijorat, ofițerul mi-a răspuns să avea nevoie de mai multe dovezi cum că într-adevăr am fi „curați”.

La un moment dat, unul dintre tinerii care veneau la biserică a arătat spre mine și a spus:

– El este pastorul nostru!

Ofițerul s-a uitat la mine neîncrezător. Experiența în păstrarea ordinii îl învățase că atunci când te confrunți cu un grup de copii din stradă trebuie să te aștepti la neprevăzut. El a spus ceva de genul:

– Sigur, și mama e Moș Crăciun!

Dar când a văzut că aveam în mână o Biblie, a făcut o pauză.

– Chiar ești pastor?

– Da, sunt, am spus eu.

– Câți ani ai?

I-am răspuns că aveam 19 ani, iar el nu a putut decât să dea din cap a mirare. Probabil că nu întâlnise niciodată un pastor printre plimbăreții cu mașina. Apoi, m-a întrebat ce căutam eu cu o „gloată ca asta”.

- Doar îi iubesc, domnule!
El a dat din cap, apoi a adăugat:
– Bine. Continuă să-i iubești.

Când s-a întors să plece, ofițerul și-a luat stația și l-am auzit anulând cererea pentru întăriri, în timp ce mergea spre mașină. Acum tot grupul sărea în sus de bucurie, spunând că pe viitor ar trebui să mă plimb cu ei mai des. Ne-am îmbrățișat și ne-am dat mâna, în semn de sărbătoare. Ulterior, am realizat că acești copii erau obișnuiți cu respingerea și condamnarea lor de către societate. Nu se așteptau să fie iubiți așa, pur și simplu. Dar aceasta nu trebuia să fie doar o activitate ocazională sau un eveniment rar întâlnit. Trebuia să constituie un mod de viață, o experiență pe termen lung.

Când vara a luat sfârșit, Conferința California de Nord mi-a cerut să continuu să lucrez cu grupa de limbă spaniolă din Windsor. Mi-au oferit o mică retribuție lunară după care m-am întors la PUC pentru a începe, de data aceasta, studiul teologiei. Pastorul districtului spaniol din St. Elena, California, Carlos Pidoux, a devenit imediat coordonatorul meu, după o înțelegere prealabilă cu biserica din Santa Rosa. Pe tot parcursul următoarelor trei ani și jumătate de studii de teologie, eu am păstorit propria biserică. Importanța capitală a studiului și a practicii, în același timp, încă o mai resimt și astăzi.

David Taylor – „Și minoritățile pot reuși”

Experiența mea din colegiu a avut și greutatea ei. Cea mai mare teamă era că nu voi face față vieții de colegiu. Deși mă descurcam ușor în activitățile extrașcolare, studiul materiilor era o problemă. Mă chinuiam tare mult la cursul de greacă și am descoperit că „Introducerea în Teologie” era mai mult o introducere în chinuri.

Pentru că punctajul meu era de 2,0 în primul an, PUC m-a pus sub observație academică în primul trimestru a anului II.

Dar punctajul meu cumulat a scăzut și mai mult, la 1,7. Pentru cei care nu știu ce înseamnă aceste cifre, adaug faptul că ele reprezintă echivalentul notelor de la examenele considerate picate. După aceea, am primit de la biroul de înscrieri o scrisoare de genul: „Dragă José...”, în care mi se explica de ce nu mai eram înscris ca student în anul următor. Se menționa că, dacă doream să mă întorc la studii, trebuia să spun cum voi proceda pentru a remedia situația la învățătură.

În acest caz, am crezut că a căzut cerul pe mine, iar Dumnezeu vrea să mă scoată din colegiu. Cam aceasta era starea mea de spirit când am avut o întâlnire cu dr. David Taylor, decanul Facultății de Teologie. Întâlnise nenumărați studenți în situația mea și, ca afro-american, fusese martorul multor abandonuri ale studenților care aparțineau minorităților. Toate acestea surveniseră din cauza senzației de eșec și a slabei imagini de sine. Mi-a spus foarte răspicat că nu va sta deoparte asistând la autodistrugerea mea.

Fără să știu, dr. Taylor m-a considerat un proiect special printre mulții studenți pe care îi ajuta. Ca urmare, m-a chemat în biroul lui, pentru a discuta ce aveam de gând să fac pentru a fi readmis. Stând alături, el mi-a reamintit că voi reuși, dar când m-a întrebat de ce luam note atât de mici, răspunsul meu l-a luat prin surprindere.

– Motivul pentru care iau note slabe este acela că sunt mexican, am spus eu.

Dr. Taylor se uita la mine mirat, neștiind dacă trebuia să-mi dea o palmă sau să plângă.

– Ce-ai spus?

I-am repetat că notele mele mici se datorau faptului că sunt mexican. Când și-a dat seama că vorbeam serios m-a întrebat:

– De ce?

I-am explicat să majoritatea profesorilor îmi spusese, încă de mic, că cei mai mulți dintre elevii mexicani iau note mici și să nu mă surprindă dacă o să mi se întâmple și mie la fel.

Apropiindu-se, m-a apucat de braț și mi-a spus:

– Ascultă omule! Tu ai un creier la fel ca toată lumea.

Folosește-l!

Apoi, a adăugat:

– Și noi, minoritățile, putem reuși! Tu nu ai nevoie decât să te deprinzi cu învățătura.

Am îngenuncheat și ne-am rugat chiar acolo, în biroul său. După aceea, dr. Taylor a întocmit o scrisoare către comisia de admitere, cerând să fiu reprimat. A precizat că el personal își asumă responsabilitatea de a mă ajuta să ies cu bine la liman.

David Taylor crescuse în Camden, New Jersey, într-o familie umilă cu posibilități limitate. Prin box, a reușit să impună respect altora. Prin Hristos, a făcut un legământ cu Cerul. Și-a luat doctoratul la Universitatea Vanderbuilt, iar acum conducea secția de teologie la PUC.

Din nou, un predicator de culoare îmi modela viața. Așa cum de la dr. Martin Luther King Jr. am învățat valoarea personală în societate, de la pastorul Byron Spears am învățat valoarea personală în Isus, acum, dr. Taylor mă învăța ce înseamnă valoarea personală în viața de student și ca lider spiritual în Hristos.

Ruthie Perez – „Dacă vreodată ai nevoie să vorbești cu cineva...”

În timpul primului an la PUC, am întâlnit o tânără minunată. De fapt, ea m-a întâlnit pe mine. La colegiu exista obiceiul să se organizeze un sfârșit de săptămână special în fiecare an, care se chema „week-end inversat”. Cu acea ocazie, fetele trebuiau să-i invite pe băieți la diferite activități în campus. Numele fetei era Ruthie Perez.

În timpul săptămânii care preceda acest eveniment, am primit un telefon. Când am ridicat receptorul, tot ceea ce am auzit a fost o chicoteală de voci feminine. Deodată, una dintre ele a spus:

– Dă-mi mie telefonul; eu vreau să-l chem. Bună! Numele meu este Ruthie Perez, a spus ea brusc. Mă întrebam dacă nu cumva ai vrea să mergi cu mine vineri seara la biserică.

Celelalte au început să râdă în spatele ei, considerând invitația ca teribil de îndrăzneță.

Când mi-am dat seama că tocmai îmi dăduse o întâlnire, aproape că am căzut de pe scaun. Aveam un concert în afara orașului în acele zile și nu puteam să accept, dar am implorat-o să recuperez altădată. A fost de acord. Miercurea următoare am invitat-o să mă însoțească la capelă, în biserica școlii.

Încă de dimineață, m-am îndreptat spre capelă alături de mulți alți colegi de-ai mei, preocupat de ce o să-i spun. Tot ce știam era că o consideram cu toții una dintre cele mai frumoase fete din campus. Simțeam că o să mă topesc atunci când o voi întâlni.

Intrând în imensul hol al bisericii, m-am uitat de jur-împrejur să văd dacă Ruthie era acolo. Deodată, am simțit o atingere pe umăr. Când m-am întors am privit direct în ochii frumoși ai unei persoane modeste și amabile. Întinzând mâna și cu o strângere puternică a spus:

– Bună! Sunt Ruthie Perez.

Eu, desigur că m-am topit tot. Bălbâindu-mă, m-am chinuit să îmi aduc aminte care era oare numele meu. Cu chiu cu vai, am reușit să spun ceva de genul:

– Încântat să te cunosc.

După capelă, am încercat să-i dau o întâlnire mai formală. Atât ea, cât și eu avusesem pentru o vreme relații cu alte persoane, așa că acum savuram plăcerea de a ne cunoaște. Ne întâlneam la restaurantele fast-food și în cantină, așa cum se întâmplă în cazul studenților care își cheltuie banii pe taxele școlare. Curând am descoperit că Ruthie era o persoană deosebit de credincioasă și iubitoare. Avea o personalitate plăcută, amabilă și întotdeauna sărea în ajutorul altora. Ochii ei, la fel de mari ca și inima, străluceau de înțelegere pentru alții.

Cel mai dezarmant lucru în legătură cu ea era nebănuita capacitate de a conduce. În timp ce alții o fac în văzul tuturor, Ruthie își demonstrează abilitățile de conducător în spatele scenei, dincolo de ochii publicului. Chiar de la prima întâlnire, am observat că are un dar deosebit de a înțelege natura umană și o înțelepciune care depășește oamenii obișnuiți. Ruthie este capabilă întotdeauna să vadă o situație diferit de toți ceilalți. De aceea mulți caută sfatul ei, iar ea are mereu timp pentru oricine este în necaz.

Cu timpul, eu și Ruthie am devenit apropiați. Și astăzi mă mai uit încă la poza pe care mi-a oferit-o la sfârșitul primului an de școală. În dedicația de pe spate este concentrată toată relația noastră: „Dacă vreodată ai nevoie să stai de vorbă cu cineva, eu sunt aici”, a scris ea. Atașamentul ei față de Dumnezeu și oameni mi-a cucerit inima. Ea mi-a devenit cea mai bună prietenă. M-am îndrăgostit de femeia visurilor mele.

La puțin timp după ce am început proiectul cu biserica din Windsor, Ruthie a venit acolo împreună cu mine. Deși, în mod repetat, îmi amintea faptul că „niciodată nu se va căsători cu un pastor”, ea m-a sprijinit, lucrând îndeaproape cu fiecare membru. Oamenii o considerau ca pe fiica lor și răspundeau la iubirea ei autentică pentru familiile lor.

După aproape un an de prietenie a sosit ziua să o cer pe Ruthie în căsătorie. După ce ea a acceptat, conform tradiției mexicane părinții mei au mers la ea acasă în Stockton, California. După ce am servit o masă delicioasă, am trecut în sufrageria familiei Perez. Ruthie stătea cu familia ei într-o parte a camerei, iar eu, foarte agitat, împreună cu familia mea de partea cealaltă. Tata a luat cuvântul, spunând familiei lui Ruthie că fiica lor și cu mine ne iubeam, iar ei veniseră în numele fiului lor să-i ceară mâna fetei. Deodată, m-au lăsat toate puterile gândindu-mă ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi refuzat.

Estanislado și Maria Perez au spus cuvântul magic, „da”. Am discutat în continuare planurile pentru nuntă, stabilind data pentru anul următor. Lucrarea a început să fie și mai dinamică, atâta vreme cât eram împreună cu Ruthie. La început, ea considerase că nu va putea fi niciodată soție de pastor pentru că nu știa să cânte la pian și nu credea că e capabilă să stea în fața unui microfon. Dar lucrând cu biserica din Windsor, a descoperit că oamenii îi apreciau talentele. Împreună am devenit o echipă puternică, pentru că ea „cânta” toate notele la care eu nu ajungeam. Acolo unde eu sunt slab, ea e tare. Ne completăm atât de bine unul pe celălalt, încât ne-am dat seama că avem într-adevăr nevoie unul de celălalt. Și Dumnezeu a scris la aceasta.

În data de 7 septembrie 1980, pe când aveam amândoi 20 de ani, eu și Ruthie ne-am căsătorit. Dr. David Taylor a oficiat cununia, fiind încă o dată martorul unui moment important al vieții mele. Biserica de limbă engleză, Oaks din Lodi, California, a fost plină de prieteni și rude care au venit să celebreze bucuria noastră. În acea zi, femeia visurilor mele devenea femeia vieții mele.

„FII PERSEVERENT!”

Când am ajuns la sfârșitul anului IV, la PUC, am descoperit că nu aveam suficiente credite pentru a absolvi. Notele slabe din primele trimestre își luau acum revanșa. Dr. Taylor m-a chemat la el și am revăzut împreună foaia matricolă. Deși făcusem progrese vizibile, examenele la care picasem trebuiau reluate pentru a întruni toate cerințele pentru licență și pentru a-mi crește punctajul.

Ceea ce m-a durut cel mai mult este faptul că nici măcar nu am fost recomandat celor de la conferințe când aceștia au venit să examineze viitorii pastori. Tot ceea ce puteam face era să mă uit trist la prietenii mei cum intrau și ieșeau din sălile de interviu. Dr. Taylor m-a asigurat însă că va veni și rândul meu. Trebuia să mă încred în Domnul. Pacific Union College mi-a trimis o scrisoare în care mă informa că puteam să mă înscriu în anul următor. Problema era însă că îmi expirase bursa și nu mai aveam suficiente fonduri pentru a rămâne în școală. A fost o perioadă grea pentru noi. Soția mea și-a amânat programul de studii pentru ca să le pot termina eu pe ale mele. Ideea de a pleca de la PUC înainte de a-mi lua licența a declanșat o adevărată criză. Ce urma să facem? Cum vom putea continua lucrarea și în același timp să ducem o viață normală?

Cu o săptămână după sosirea veștii proaste cu privire la studiile mele, am primit un telefon de la pastorul Isaac Lara. Ne mai întâlнисem până atunci, el fiind coordonatorul lucrării de limbă spaniolă pentru Conferința California Centrală. Îl sprijinisem, cu un an în urmă, la înființarea unei noi biserici latino în Wasco, California.

Isaac Lara mi-a oferit șansa de a fi pastor-asistent în biserica spaniolă din districtul Fresno. Mi-a sugerat că pot termina studiile prin corespondență sau cursuri la fără frecvență. Eu și Ruthie am văzut cum Dumnezeu veghea asupra noastră, continuând să ne călăuzească pașii.

Cel mai impresionant lucru la pastorul Lara era încrederea pe care ne-o acorda. Ne-a recunoscut meritele și ne-a provocat să continuăm lucrarea începută. Eu și Ruthie ne-am rugat timp de două zile, cerându-I lui Dumnezeu să ne arate calea pe care ar trebui să o urmăm. În final, am fost convinși că, într-adevăr, El dorea să acceptăm oferta de la Fresno.

Când l-am sunat pe Isaac Lara pentru a accepta oficial postul, el m-a asigurat că am luat decizia corectă. Ceea ce pastorul Wood afirmase cu patru ani în urmă, a repetat acum pastorul Lara, faptul că „lucruri minunate” urmau să aibă loc în Fresno, iar Dumnezeu avea un plan acolo pentru noi.

Când ne-am apropiat de sfârșitul conversației, el a adăugat un ultim lucru:

– Fii perseverent!

Când l-am întrebat ce a vrut să spună, mi-a răspuns simplu:

– Unul dintre darurile tale este dispoziția de a înfrunta greutățile; așa că nu dispera niciodată, indiferent de împrejurări.

Apoi, s-a rugat pentru mine, cerându-I lui Dumnezeu să mă țină „perseverent” pe măsură ce lucrarea noastră înainta în centrul Californiei. Chiar în săptămâna următoare, ne-am făcut

bagajele și am plecat pentru a începe o nouă lucrare, în primul Sabat al lunii iunie, în anul 1982.

Fresno este un oraș situat chiar în mijlocul zonei agricole și a centurii de ferme ale Californiei. Cu mii de acri de teren agricol fertil, Central Valley din California produce practic orice fruct, orice plantă oleaginoasă și orice zarzavat, cu excepția plantelor tropicale. De asemenea, pe acest teritoriu se află multe lăptării care produc cea mai mare cantitate de lapte pentru California. Dacă ar fi fost o țară de sine stătătoare, California ar fi putut fi a șaptea din lume din punct de vedere al resurselor, deoarece are multe avantaje agricole.

Masivul Sierra Nevada umbrește Central Valley cu Parcurile Naționale Sequoia și Yosemite, situate nu departe de creastă. Rezervația Națională Yosemite îi găzduiește pe maiestuoșii Half Dome și El Capitan, două dintre cele mai mari blocuri de granit din lume. General Grand, din Parcul Național Sequoia, este unul dintre cei mai mari copaci din lume.

La fel ca majoritatea californienilor, o persoană poate în aceeași zi să schieze la 3.000 de metri altitudine, poate aduna căpșune și se poate juca pe plajă. Și toate acestea într-o singură zi! Am trăit toată viața înconjurat de munți și pentru trei ani am locuit lângă o plajă, la Golful Monterey. Acum, urma o nouă experiență în centura de ferme.

Am crezut că nu o să mă simt în largul meu printre fermieri. În definitiv, ce putea să facă „un băiat de oraș” printre dealuri și vaci? Dar am descoperit curând că micile orașe din Central Valley întâmpină aceleași dificultăți cărora le fac față și cei din marile metropole. M-a surprins să aflu că dependența de droguri și bandele tindeau să fie la fel de larg răspândite ca și în Los Angeles sau San Francisco.

Eliseo Orozco – „Învață lecția devotamentului”

Când eu și Ruthie am ajuns la biserica spaniolă din Fresno, în acea dimineață caldă de Sabat, pastorul coordonator, Elizeo

Orozco, ne aștepta în holul din față. Pastorul Lara îi spusese că „un tânăr energic” urma să vină să-i fie asistent. El ne-a examinat cu foarte mare atenție, în timp ce ne apropiam cu mașina noastră cam zgomotoasă, Chevy Camaro, cu anvelope uzate și jante lustruite.

Purtând un costum negru cu vestă, bine călcat, am sărit din mașină și zâmbind i-am spus:

– Bună-dimineața! Cred că sunteți pastorul Orozco!

Am observat însă cum se uita cu mare băgare de seamă la părul meu ce cădea pe umeri, strălucind în lumina acelei dimineți. Coborând pe scări pentru a ne întâmpina, sunt convins că i-au trecut prin minte un milion de gânduri când și-a dat seama că eu eram mult așteptatul pastor-asistent al districtului său.

Într-adevăr, nu întotdeauna ni se oferă ce ne așteptăm, dar putem avea curajul și convingerea că Dumnezeu ne oferă ce e mai bine în situația respectivă. La vederea lui Ruthie, care cobora din mașină, situația s-a îmbunătățit simțitor. Priscilla, soția lui Eliseo, stătuse tot timpul alături de el, iar acum înaintau amândoi pentru a ne ura bun-venit și a ne prezenta întregii adunări.

Munca alături de Eliseo a reprezentat prima mea experiență ca angajat oficial al bisericii. Regulile care îi conduc pe pastori și relațiile de muncă au devenit mai clare acum decât în activitatea anterioară din Windsor. Am descoperit curând că, pentru a avea o eficiență cât mai mare în district, trebuia să învăț cum funcționau toate acele principii.

Era minunat să lucrezi cu Eliseo, care crescuse și el în Los Angeles. Când l-am sunat pe fratele meu, i-am spus că lucram cu o persoană care semăna foarte bine cu el. Ori de câte ori mă uitam la Eliseo, mi se părea că-l văd pe Gerry! Șansa de a găsi pe cineva care să semene cu adevărat cu altcineva este de una la un milion. De aceea era minunat faptul că am devenit apropiați ca prieteni și colegi. Aveam încredere totală în Eliseo.

Mi se încredințase biserica din Fresno, care avea 220 de membri, și o nouă grupă de 100 de membri în orașul Madera, situat spre nord. Predicam de două ori pe săptămână, țineam studii biblice și vizitam membrii acasă, alături de Eliseo. Mergând împreună de-a lungul și de-a latul orașului, am observat la el un simț foarte rafinat al lucrării cu oamenii. Anii săi de activitate l-au învățat lecții valoroase pe care cu dărnicie mi le oferea și mie.

După ce făceam o vizită, ne întorceam în mașină și analizam situația întâlnită. El m-a ajutat să înțeleg numeroasele probleme ale relațiilor umane, dar și a lipsei acestora. Eliseo a început prin a-mi focaliza energia nelimitată spre anumite direcții. Când am ajuns în Fresno, probabil puteam să arunc „mingea lucrării” cu o viteză de 93 de metri pe oră. Dar Eliseo m-a învățat cu răbdare „arta de a servi”, începând de la „poziția mingii” la „boltă”, apoi la „tehnica primirii” și la „atac”. Sub îndrumarea lui, înțelegerea și experiența în lucrarea pentru Domnul s-au îmbunătățit repede.

Acest om m-a învățat ce înseamnă disciplina. Sunt sigur că uneori se întreba dacă mă voi maturiza vreodată. A fi mentorul unor tineri nu este întotdeauna un lucru ușor. Dar rezultatele unor investiții durabile se vor resimți peste generațiile care vor urma. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru răbdarea lui Eliseo, pentru că prin el s-a realizat o lucrare extraordinară. Însă o altă lecție importantă urma să vină, punând în mine bazele pentru o conducere eficientă.

A păstori presupune nevoia constantă de a rezolva conflictele. Se pare că, de vreme ce bisericile sunt compuse din oameni, crizele sunt inevitabile. Deși unele biserici au reușit să limiteze daunele pe care acestea le provoacă, eu nu am întâlnit nici o adunare care a eliminat definitiv conflictele. Cea mai facilă tentație cu care au de-a face pastorii, în asemenea situații, este să permită emoțiilor să controleze rezolvarea problemelor.

Într-o zi, în timp ce mergeam cu mașina pe Ashlan Avenue, în Fresno, Eliseo s-a întors spre mine și mi-a spus solemn:

- Un lucru important pentru un lider este să învețe lecția devotamentului.

L-am întrebat ce voia să spună.

- Devotamentul reprezintă un angajament total într-o misiune, mi-a explicat el. Când vezi că Dumnezeu conduce o lucrare, responsabilitatea ta este să o aduci la îndeplinire.

Mi-a mai arătat cum uneori oamenii nu înțeleg că trebuie să-și susțină cu loialitate liderii.

Nu mult după aceea, în cadrul unuia dintre programele noastre, a apărut o divergență. Eliseo a devenit ținta atacurilor unora dintre membri. Îmi aduc și acum aminte cât de simplu mi-a fost să-i fiu alături, nefiind vorba doar de o loialitate oarbă. Am învățat atunci faptul că devotamentul îi modelează atât pe pastor, cât și pe cei chemați să-l susțină. Unii par să fie luați de primul val atunci când e vorba de un program sau de un lider. Dar Dumnezeu mi-a arătat că a fi loial este o responsabilitate sacră.

Nimeni nu poate ajunge să arate prea mult devotament. Una dintre cele mai periculoase probleme cu care ne confruntăm astăzi este cea a lipsei de devotament la creștini. Cei care bârfesc demonstrează necredincioșie față de lucrarea lui Dumnezeu, descurajându-i pe cei trimiși să o aducă la îndeplinire. Când suntem loiali ne exprimăm deschis părerea cu privire la diferitele probleme și îi sprijinim pe cei din jur, apărând principii care desăvârșesc misiunea noastră.

Deși este greu de descris în cuvinte acest concept, este totuși ușor de înțeles când e pus în practică. Un conducător care nu a învățat lecția devotamentului va suferi inutil și va fi deseori confuz în fața anumitor obiective și ținte. Am învățat de la Eliseo că loialitatea este rezultatul unei conduceri consacrate.

Dumnezeu ne-a binecuvântat din plin. În cei cinci ani cât am lucrat împreună, biserica de limbă spaniolă din Fresno a cumpărat o proprietate foarte întinsă și s-a mărit la mai mult de 600 de membri. Noua grupă pe care o preluasem în Madera

a devenit, în mai puțin de doi ani, o biserică puternică, având peste 140 de membri.

James Pimentel – „Concentrează-te și specializează-te”

O parte din munca mea în Fresno a inclus și ocazii de participare la evenimente importante în cadrul conferinței. Într-o zi, în timp ce plănuiam un program de pregătire pentru membrii laici, am hotărât să numim, dintre pastori, responsabili care să predea diferite cursuri. Când a venit rândul departamentului de tineret am discutat care dintre noi să țină orele respective. Rafael Perez, pastorul spaniol al bisericii din Dinuba, a spus:

– Hai să-l punem pe José, el este „pastor de tineret”.

Am simțit un fior rece pe șira spinării. M-am întors spre el și i-am spus că într-adevăr eram pastor, dar nu unul „de tineret”. Rafael s-a uitat drept spre mine și a reafirmat cu convingere:

– Uită-te în jur atunci când predici și o să vezi cum tinerii sunt atrași de tine. Te comporți ca și cum ai fi liderul lor, adică pastor de tineret.

La scurt timp după aceea, colegii m-au numit unul dintre pastorii de limbă spaniolă care urma să conducă Congresul de Tineret Latino pe toată conferința. Acesta avea loc de două ori pe an la Camp Wawona, în Parcul Național Yosemite. Din nou Rafael i-a sfătuit să mă aleagă pe mine, pentru că eram „pastor de tineret”. Cu acea ocazie, a luat parte la întrunire și directorul asociat de tineret de la conferință, Jim Pimentel. În aceeași zi pastorii mi-au acordat un vot de încredere copleșitor. În timp ce eram pastorul bisericii spaniole din districtul Fresno, urma să lucrez pentru tineretul latino de pe tot cuprinsul conferinței.

Împreună cu Jim Pimentel am început să organizăm în mod regulat întâlniri. Curând m-a prezentat directorului de tineret de la conferință, Richard Hamilton, pe care îl țineam la curent cu toate activitățile noastre. Ca și Eliseo, Jim m-a luat sub aripa lui și m-a tratat ca pe un membru al echipei sale.

El lua în serios lucrarea, fiindu-mi mentor de-a lungul fiecărei experiențe. Am observat, de asemenea, că analiza amănunțit fiecare problemă, încât să pot înțelege punctele-cheie, ca pe viitor să le pot repeta sau evita. Deși Jim era șeful meu, el a așteptat de la mine să mă ocup de tot programul. M-a sfătuit în anumite probleme, însă doar atât cât a fost suficient pentru a-mi desface aripile și să zbor. Am învățat repede ce înseamnă să lucrezi cu tineretul.

Și în cazul meu Dumnezeu a confirmat că lucrarea cu tinerii este plină de satisfacții. Reacția pe care au avut-o părinții și tinerii a fost, de departe, dovada clară a intervenției Sale. Mai târziu, am mers să-i mărturisesc lui Jim convingerea mea. După ce i-am povestit, el mi-a spus:

– Acum ai ajuns la un punct unde trebuie să te concentrezi și să te specializezi doar într-un domeniu al lucrării.

Apoi, m-a întrebat:

– Vrei să lucrezi în continuare în departamentul de tineret?

I-am răspuns că într-adevăr simțeam că Dumnezeu mă cheamă aici și că doresc să merg mai departe. Jim m-a sfătuit să stau de vorbă și cu Richard Hamilton și să-i aduc la cunoștință decizia mea.

Am stabilit întâlnirea, iar Jim m-a ajutat să-mi procur documentele necesare, alături de o scrisoare prin care îmi exprimam oficial angajamentul luat. Când ziua mult așteptată a sosit și am pășit în biroul lui Richard, simțeam că am în gât un nod cumplit. O transpirație rece m-a cuprins de teama ca nu cumva să spun ceva nepotrivit sau să fiu greșit interpretat.

Richard s-a ridicat de la biroul lui și a venit să se așeze lângă mine, după care m-a întrebat:

– Cu ce te pot ajuta?

Primele cuvinte care mi-au venit în minte au fost:

– Vreau să fiu ca dumneavoastră.

Zâmbind și dând din cap, mi-a răspuns:

– Vrei să spui că dorești să lucrezi în departamentul de tineret?

L-am asigurat că aceasta era dorința mea și l-am rugat să-mi explice ce trebuia să fac pentru a o aduce la îndeplinire.

Fără să ezite o clipă, Richard mi-a spus:

– În primul rând nu trebuie să fii ca mine, ci ca Hristos în lucrarea Sa cu tinerii. În al doilea rând, trebuie să te întorci la școală și să-ți termini studiile.

M-am uitat lung la el. Uitasem că încă nu îmi luasem licența.

– Domnul are un plan pentru departamentul de tineret, a adăugat el, dar acum trebuie să te întorci și să termini ce ai început.

Mi-a reamintit că adevăratul succes consta în a fi devotat, iar de restul Se va ocupa Dumnezeu. Însă nici una dintre aceste două lucruri nu se putea aduce la îndeplinire într-o biserică dezorganizată. Așa că era absolut necesar să-mi termin studiile! Când întâlnirea a luat sfârșit, ne-am rugat împreună.

În tot acest timp Jim mă aștepta, iar când am terminat, m-a invitat să luăm masa împreună. În timp ce mâncam, mi-a mărturisit ca era mândru de mine și m-a asigurat de sprijinul lui în dezvoltarea mea în lucrarea cu tineretul. După prânz, am mers împreună la pescuit, de-a lungul dealurilor de la poalele Munților Sierra, chiar lângă Madera. În aceeași săptămână, am primit o scrisoare de la Jim, prin care eram acceptat oficial în departamentul de tineret. La sfârșit, mi-a scris: „De-abia aștept ziua când vom lucra împreună la conferință”. Încă mai păstrez acea scrisoare și o mai recitesc din când în când.

În mai puțin de două săptămâni, Richard Hamilton m-a desemnat delegat la Convenția de Tineret din Portland, Oregon. De atunci înainte, departamentul de tineret m-a inclus în toate planurile și activitățile sale. Acești oameni au investit timp și resurse pentru a-mi oferi șansa de a mă dezvolta în lucrarea de conducere a tineretului. În același timp, Eliseo a continuat să mă învețe cu blândețe, deoarece eram încă pastor în districtul său.

Împreună cu Jim și Rafael am pus bazele a două federații de tineri spanioli: una în câmpie, cealaltă în zona Golfului San Francisco. S-au înscris mulți tineri, reprezentând mai mult de treizeci de biserici. Dumnezeu ne-a binecuvântat eforturile, iar expansiunea a continuat. Între timp, am inițiat un dialog cu conferința în perspectiva întoarcerii mele la școală.

O altă lecție importantă pe care Dumnezeu mi-a predat-o cât timp am locuit în Central Valley, a fost adoptarea unei alte maniere de conducere. Existau multe probleme umanitare și sociale în oraș, pe care nu le satisfăcea nimeni, iar eu m-am gândit că biserica este singura care poate face ceva în acest sens. Oare ce ar fi trebuit să fac, văzând cum oamenii suferă sau sunt discriminați? Aș fi putut să mă întorc simplu cu spatele și să plec, asigurându-i că mă voi ruga? Sau trebuia să acționez în virtutea faptului că Dumnezeu mă chemase să fac ceva pentru nevoile lor, însemnând să lupt împotriva nedreptății sociale?

Într-o zi, am primit vestea că o lege dată de Congres stipula înăsprirea condițiilor pentru imigrare. Fiind de origine mexicană, eram în temă de câțiva ani cu tensiunile în acest domeniu, eu însumi fiind chemat la Biroul de Imigrări al Statelor Unite pentru a dovedi cetățenia americană. Am crescut obișnuit cu asemenea propuneri de restructurare, care se fluturau la fiecare patru ani, înaintea alegerilor prezidențiale. Atingând asemenea probleme, campaniile electorale au mai mult succes și atrag furia alegătorilor. Ceea ce mă îngrijora la această lege era faptul că prevedea că toți americanii de origine mexicană aveau obligația de a avea o carte de identitate cu care să-și demonstreze cetățenia.

Adunările noastre din Fresno și Madera erau aproape integral compuse din membri din Mexic și America Centrală. O asemenea lege, care limita dreptul la cetățenie doar unei arii foarte restrânse de oameni, era de-a dreptul înspăimântătoare. I-am cerut lui Dumnezeu, în rugăciune, să-mi arate care era

rolul meu ca pastor într-o asemenea situație. Deși noi, ca biserică, adoptam poziția neutralității față de politică, am considerat că această lege atenta direct la esența demnității umane. Am ajuns la concluzia că aceasta nu era o chestiune de politică, ci mai degrabă o chestiune socială.

După ce m-am sfătuit și cu alții, am concluzionat faptul că noi îi învățăm pe membri că într-o zi, guvernul va acționa împotriva noastră, favorizând un grup de oameni în detrimentul altora, prin impunerea zilei de închinare. Am observat că atunci când o lege ne restrânge propriile drepturi știm repede ce e de făcut. Legea imigrării afecta atât o bună parte din numărul adventiștilor, cât și aproape întreg statul California.

Trebuia să iau o decizie. După multe rugăciuni am luat o hotărâre: eram obligat moral să mă implic. Am stat de vorbă cu oficialii orașului și i-am întrebat ce aveau de gând să hotărască privitor la această problemă, după care am contactat biroul reprezentativ al Congresului pentru a exprima îngrijorarea bisericii mele în legătură cu acea lege. Nu cu mult timp după aceea, în mijlocul campaniei electorale pentru prezidențiale, am discutat și cu unii dintre candidații care veniseră la noi în oraș. Participând la întrunirile lor publice, mi-am exprimat în fața oficialilor guvernamentali profunda îngrijorare, obligându-i în același timp să promită că vor lua decizii în sprijinul cetățeanului. Ne-am adresat chiar și prin intermediul mass-media, vorbind clar despre necesitatea de a schimba unele amendamente.

Sub conducerea pastorului John Stevens și a directorului responsabil cu libertatea religioasă și relații publice de la Uniunea Pacific, am discutat cu majoritatea reprezentanților partidelor din Senatul Statelor Unite. Am fost asigurați că unele dintre măsurile stipulate de lege vor fi renegociate în Congres.

Luna următoare sărbătoream deja scoaterea din lege a acelor prevederi periculoase. După această experiență, mi-am dat seama că și aceste acțiuni făceau parte din atribuțiile mele de

pastor. Niciodată de atunci înainte nu am mai confundat problemele morale cu cele politice. Dacă un lucru este în mod clar spre binele oamenilor, atunci sigur este cel mai bun lucru de făcut. Aceași poziție a adoptat-o și Isus când a rezolvat problemele morale existente în vremea Sa.

Câteva luni mai târziu, o companie de produse avicole din Fresno l-a concediat pe unul dintre diaconii noștri. I se refuzase Sabatul liber, deși primise acest drept cu doi ani în urmă. Un nou șef, pur și simplu, nu voia să țină cont de acel acord.

Când a protestat că fusese victima unei nedreptăți, diaconul a fost nevoit să suporte restrângeri financiare. Nimeni nu pusese la îndoială până atunci deciziile acestei imense companii, lucru care o făcea să se simtă sigură pe măsurile adoptate. Tânărul avea soție și doi copii, având o nevoie acută de bani. Situația era critică.

Pastorul Dick Fenn și asistentul președintelui uniunii, care răspundea de conferința noastră, m-au chemat pentru a discuta cu privire la „răspunsul strategic” la situația creată. Alături de Eliseo, ne-am întâlnit într-un restaurant. Am stabilit că acest abuz viola clar drepturile diaconului și am stabilit să înaintăm o plângere către biroul local al Comisiei Guvernului Federal pentru Șanse Egale de Muncă (Equal Employment Opportunity Commission, engl.).

Eu și Dick am fost nevoiți să studiem Codul Civil, pentru a înțelege ce probleme trebuia să ridicăm la audierea programată o lună mai târziu. El se ocupa de libertatea religioasă, iar eu de drepturile civile. În ziua audierii, când eu și Dick am ajuns la sediu, ne-am dat seama că o încurcasem, judecând după numărul mașinilor din parcare. Înainte de a coborî ne-am rugat ca Dumnezeu să intervină, făcându-și cunoscută voința Sa. Apoi ne-am dat mâna zicând:

– Hai s-o facem și pe asta!

Când am ajuns aproape de intrare am zărit două mașini Rolls-Royce, parcate chiar în fața intrării principale. Înghițind cu

noduri, am trecut mai departe. În clădire, am fost conduși într-o sală cu o masă lungă la mijloc. Zece oameni stăteau de o parte a mesei, iar în capăt un mediator. Acesta, care era, de fapt, o femeie blândă, cu voce plăcută, ne-a spus:

– Bine ați venit! Locul dumneavoastră este de partea aceasta a mesei.

În timp ce ne ocupam locurile, eu și Dick am realizat că eram într-o mare încurcătură. Imediat, echipa de vizavi s-a prezentat, fiind compusă din supraveghetorii și managerii fabricii, alături de reprezentanții birourilor administrative centrale din Los Angeles. Când doi dintre ei au precizat că erau „avocații asociați” ai companiei, pentru noi doi s-a făcut brusc frig în cameră. Amintindu-ne de mașinile de lux de afară, ne-am dat seama că aceștia proveneau din Beverly Hills.

Eu și Dick am tras aer în piept și am declarat că, dacă am fi știut că se putea veni cu avocați, l-am fi adus pe Claude Morgan, avocatul oficial al Bisericii Adventiste din Sacramento. Mediatoarea a menționat că, dacă tot eram acolo, trebuia să continuăm cu audierea. Noi am fost de acord, iar ședința a început.

După câteva remarci cu privire la regulile de bază, avocatul principal al companiei a început prin a ne spune ce au făcut, conform legii, pentru a sprijini angajatul pe care tocmai îl concediaseră, și a subliniat etapele care au condus la concedierea celui în cauză. Apoi, s-a uitat la noi și ne-a spus:

– De data aceasta nu o să câștigați. Este imposibil să formulați vreo acuzație la adresa noastră, pentru că am urmat toate etapele legale în ceea ce privește drepturile persoanei concediate.

Deși nu sunt avocat, mi-am putut da seama că echipa din fața noastră încerca să ne intimideze în cadrul unei ședințe foarte scurte. Și ca să fie sigur că am înțeles ce a vrut să spună, avocatul a mai adăugat:

– Să nu vă obosiți să vă împotriviți... noi o să învingem.

Mă luptam din răspuțeri cu instinctul de a nu intra în panică. Era evident că noi eram în plus la acea masă.

Însă opoziția mergea la „cacialma”. Nu vedeau decât doi pastori umili, stând cu capul plecat înaintea lor. Dar făcuseră o gravă eroare de calcul: nu știau că noi ne rugasem și predasem întreaga problemă lui Dumnezeu. Cu acea ocazie am înțeles mai bine ce simțea David când se afla înaintea lui Goliat. Oamenii pot deține arme, și chiar unelte sofisticate, dar mult mai mult contează atunci când vii „în Numele Domnului”. Când El are ceva în plan și oamenii Lui s-au rugat, atunci în mod sigur opoziția se află în dezavantaj.

Mi-am adus aminte de promisiunea făcută de Isus în Matei 10,19: „Dar, când vă vor da în mâna lor, să nu vă îngrijați, gândindu-vă cum sau ce veți spune; căci ce veți avea de spus, vă va fi dat chiar în ceasul acela”. Iar în Evanghelia după Luca, El adaugă: „Căci vă voi da o gură și o înțelepciune, căreia nu-i va putea răspunde, nici sta împotriva toți potrivnicii voștri” (Luca 21,15). Pentru următoarea oră și jumătate, El ne-a dovedit că întotdeauna Își ține promisiunile.

Dick a început prin a citi premisele „adaptării rezonabile”, așa cum reiese din Articolul 7, Codul Civil. Am continuat să dovedim, în detaliu, cum tânărul nostru diacon primise scrisori din partea șefilor săi în timpul celor doi ani, în care i se garanta de către companie sâmbăta liberă. Am arătat că activitatea angajatului fusese extraordinară, iar faptul de a-i da sâmbăta liberă nu era în dauna activității fabricii. Am demonstrat cum compania avea de câștigat de pe urma unui asemenea om devotat și productiv. El i-a instruit și pe alți angajați, după ce fusese promovat ca șef de tură în timpul aceleiași perioade.

În final, am arătat cum venirea unui nou supraveghetor a schimbat datele problemei. Noua șefă, pur și simplu, nu dorea să urmeze procedurile anterioare, folosind argumente slabe și învechite, cum că dacă i-ar da sâmbăta liberă, curând toți vor dori „o zi liberă pentru toate evenimentele: de la zile de naștere până la slujbe religioase”. Am demonstrat cum diaconul nostru

fusese dispus să i se taie din salariu și să cedeze postul de șef de tură altcuiva, pentru a avea sâmbăta liberă. Dar toate acestea au fost inutile, pentru că a fost, în cele din urmă, dat afară.

Se părea că prezentarea noastră a cam dat-o gata pe media-toare, care, la un moment dat, a cerut o pauză înainte de a merge mai departe. În timpul pauzei, unul dintre avocați s-a apropiat de mine și mi-a șoptit:

– Am putea oare să ajungem la o înțelegere? Poate că o sumă de bani ne va ajuta să ieșim din acest impas.

– Nu cred că avem de-a face cu nici un impas, i-am răspuns eu, ci mai degrabă cu refuzul unei mari companii de a reasigura, pe merit, un loc de muncă cu plata retroactiv, desigur.

Când ne-am apropiat din nou de masă, cererea noastră a fost simplă: „Dați-i omului serviciul înapoi”. Apoi, mediatoarea ne-a adresat mai multe întrebări pentru anumite clarificări. Cei de dincolo de masă au început să vadă clar că arbitra considera punctul nostru de vedere valid. Simțeam cum mâna lui Dumnezeu este la lucru. Noi nu eram decât doi pastori ambițioși. Ni se confirma că trebuie să-i susținem cu încredere pe cei care sunt victimele unei nedreptăți. La sfârșitul întrevederii, moderatoarea ne-a adresat încurajări pentru a continua demersul început. Timp de o lună, ea urma să ia în considerare argumentele pro și contra, după care va emite o decizie.

Pe tot parcursul lunii următoare compania a încercat de mai multe ori să obțină o înțelegere în schimbul unei sume de bani sau a acceptării unei reangajări în alte condiții. Dacă am fi acceptat orice altă structură, riscam ca diaconul nostru să-și piardă drepturile actuale, intrând sub incidența altor legi, care nu-l mai protejau.

Când intervalul de o lună a expirat, Comisia pentru Șanse Egale de Muncă a Guvernului American a hotărât că marea companie de produse avicole violase, într-adevăr, drepturile civile ale diaconului nostru. Cazul a fost înaintat către Departa-

mentul de Stat din San Francisco. Mai târziu și acesta a hotărât în favoarea noastră, iar cazul a mers mai departe la Departamentul Național din Washington, D.C. Într-un mod incredibil, și biroul național ne-a susținut, iar Guvernul Statelor Unite a înaintat un dosar de proces penal federal împotriva companiei avicole, care era acuzată de violarea drepturilor civile ale unui angajat de frunte.

Compania a luat ulterior măsuri, oferind înapoi slujba diacoului și a restructurat complet normele, pentru a permite oricărui viitor angajat, care are o credință de nestrămutat, să se închine într-o anumită zi a săptămânii. Toate fabricile de pe tot cuprinsul Californiei, care se aflau sub patronatul acestei companii numărând mii de angajați, au adoptat aceleași reguli. Așadar, alți nenumărați muncitori au primit, în anii care au urmat, Sabatul liber.

Acest incident a fost a doua experiență a mea în care am demonstrat public faptul că nedreptatea afectează viața mai multor oameni. Dumnezeu mi-a arătat că lucrarea Sa nu se limitează doar la predicare și comitete. Cea mai importantă parte are loc între oameni, căci numai acolo ceilalți pot auzi și vedea în acțiune convingerile noastre. Dumnezeu ne-a chemat pe fiecare, împreună cu darul și talentul nostru, să intrăm și să schimbăm viața altora în Numele Lui.

Am discutat de multe ori cu Dick Fenn despre posibilul meu viitor în domeniul dreptului sau, cel puțin, despre o numire într-un post unde să rezolv problemele legate de legislație și guvern. El m-a încurajat să urmez facultatea de drept și să-mi iau licența, pentru a servi ca avocat al bisericii. Ne-am rugat ca Dumnezeu să conducă viața mea încotro va fi nevoie. Deocamdată, am ales să fiu devotat îndatoririlor mele actuale și să-mi continuu studiile.

Reflectând împreună cu Eliseo la lucrarea din Fresno, I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru toate binecuvântările unor

biserici mereu în creștere, pentru extinderea programului de tineret latino și pentru eforturile încununare de succes în favoarea membrilor noștri. El m-a încurajat ca niciodată să nu mă opresc din dezvoltare. Gândindu-mă la aceasta mai atent, mi-am dat seama că în ziua în care nu mai creștem, începem să stagnăm. Eram pregătit să merg înapoi la școală și să-mi obțin diploma.

L-am sunat pe pastorul Benavides. Când a auzit că vreau să mă întorc să studiez, m-a felicitat și m-a sfătuit „să stau mereu alături de Domnul”. Gânditor, el mi-a repetat același lucru pe care mi-l spusese cu ani în urmă, pe vremea când eram la liceu. „Nu poți ști ce plan are Dumnezeu cu tine. Rămâi supus și stai mult pe genunchi.”

VIZIONARI ȘI REVOLUȚIONARI

Era cu adevărat momentul potrivit. Am luat în serios nevoia de a mă întoarce la colegiu pentru a termina studiile. Eliseo și Jim s-au alăturat corului de voci inițiat de Richard Hamilton care mă îndemnau să mă întorc la școală. Lucrurile au decurs mai repede decât mă așteptam, deoarece ei au cerut sprijinul lui Charles Cook, președintele conferinței noastre. Problema era că nu aveam bursă și trebuia să vin repede cu niște soluții pentru suportul financiar. Am făcut cu pastorul Cook o înțelegere în scris: dacă îmi luam licența într-un an, conferința urma să mă sponsorizeze pentru un program de cursuri postuniversitare la Loma Linda. Am întrevăzut o undă de speranță și de-abia așteptam să mă întorc la școală. Eu și Ruthie am părăsit orașul Fresno și ne-am mutat printre palmierii de la Loma Linda, chiar vizavi de Centrul Medical. Soția mea a obținut un post de tehnician medical la Loma Linda, lucrând în același domeniu și în ultimii șase ani în spitalele din St. Elena și Fresno. Spitalul a apreciat imediat deprinderile ei tehnice.

Niels-Erik Andreassen – „Voi fi alături de tine”

Am mers la Universitatea La Sierra și am avut o întâlnire cu dr. Niels-Erik Andreassen, apoi cu decanul-asociat al Facultății

de Religie. Am pus la punct un plan pentru a repeta anumite cursuri la PUC și am structurat în așa fel programul pentru a termina totul într-un an. Licența urma să o susțin în domeniul religiei. Știam încă dinainte de a începe că nu va fi un an ușor. La unele dintre materii trebuia doar să dau examen, dar la altele să și particip la cursurile trimestriale care acopereau nu mai puțin de 27 de unități de curs. Nu era loc pentru șovăieli. Fie că reușeam sau nu, dr. Andreasen a avut grijă să nu pierd din vedere cât de important era să acumulez calificative mari. Pentru restul programului de la La Sierra s-a ocupat de mine personal pentru a se asigura că voi îndeplini orice cerință. Odată mi-a spus:

– Nu-ți face griji; voi fi alături de tine!

Și s-a ținut de cuvânt.

Charles și Marta Teel – „Vizionari și revoluționari”

Acum eram mulțumit că mă aflam la școală, deoarece eram acolo dintr-o dorință proprie. Aveam idei precise cu privire la ce o să fac în lucrare. Ca urmare, colegiul îmi oferea noi oportunități și puteam deja să întrevăd în minte avantajele ce urmau să apară. Desigur că la 26 de ani, ceilalți studenți mă considerau în vârstă, așa că am avut ocazia să le fiu, la rândul meu, mentor.

Cursurile aveau un nou suflu pentru mine, căci înainte de a intra în sala de curs fusesem implicat în lucrare pentru aproape opt ani. Ca și în cazul studenției mele la PUC, când lucram în biserica din Windsor, ceva similar s-a întâmplat și la La Sierra. Pe parcursul studiilor mele a apărut o nevoie urgentă la biserica spaniolă din San Bernardino, pastorul fiind nevoit să plece pentru a ajuta altă comunitate. Conferința California de Sud m-a rugat să o păstoresc eu, în schimbul unui salariu. Eu și soția mea ne-am rugat, știind cât de bine ne-ar prinde micul venit în plus și am acceptat cu mare bucurie.

Treceam din nou printr-o perioadă de tranziție. Până acum Dumnezeu îmi trimisese mentori minunați pentru a planta în

viața mea conceptele de bază în arta de a conduce. De acum înainte urma să așez pe acele fundații blocuri masive de cunoștințe. Îndrumarea primită la La Sierra urma să-mi aducă o serie de binecuvântări uimitoare pe care nu le-aș fi putut anticipa niciodată.

Pe toată perioada de studii, fiecare profesor mi-a devenit prieten și coleg. Printre cei care și-a făcut simțită prezența a fost și dr. Charles Teel, unul dintre „bărbații înțelepți ai Estului” (își luase doctoratul la Universitatea Harvard). M-am trezit absorbit de inteligența și originalitatea sa. Cei care îl cunosc pe Charles Teel știu că această persoană poate foarte repede, și uneori foarte zgomotos, să te convingă de orice ar susține.

Însă tocmai în aceasta constă șarmul lui Charles Teel. El are o minunată listă de concepții cu privire la viață, la societate și la suprema obligație de a face ceva pentru a le schimba pe amândouă. Soția lui, Marta, este un lider excepțional, atât în planul ideilor, cât și în practică, știind cum să mobilizeze eficient oameni și instituții. De asemenea „venită de la Harvard”, ea întruchipează cu grație munca pe care acest cuplu a făcut-o de-a lungul anilor.

Parcă nu ar dormi niciodată! Familia Teel provoacă permanent lumea la acțiune. Studiind viața lui Fernando și Ana Stahl, misionari adventiști în Peru, în prima parte al secolului XX, Charles Teel a adus în discuție rolul decisiv pe care îl au în misiune activitățile sociale. Cercetarea lui Teel a demonstrat că și alții, inclusiv Universitatea Yale și guvernul din Peru, au ajuns la concluzia că misionarii adventiști, reprezentați de familia Stahl, au schimbat esența întregii națiuni peruane. Experiența familiei Stahl o reflectă pe cea a altor misionari adventiști. Dificultatea recunoașterii acestui fapt rezultă din modul greșit în care percepem realizările misionarilor. Prea adesea trecem cu vederea elementele-cheie în lucrarea pe care ei au făcut-o pentru a răspândi Cuvântul lui Dumnezeu.

Familia Stahl a mers într-o țară în care câțiva oameni privilegiați îi subjugau pe ceilalți. Marea majoritate a cetățenilor peruani, mai ales indigenii care locuiau în Altiplano, erau analfabeți și incapabili să conducă și să contribuie la organizarea națiunii lor. Călcarea legilor era la ea acasă și uneori îmbrățișată chiar de guvern.

Într-un articol în care se referă la familia Stahl ca fiind „vizionari și revoluționari”, dr. Teel demonstrează într-un mod convingător că ce au făcut ei a fost complicat tocmai datorită simplității. Ei au pornit prin a organiza școli în Altiplano, concentrându-se mai mult în zona Lacului Titicaca. Pe măsură ce sistemul școlilor a devenit parte integrantă în viața celor săraci, această instituție a început să se extindă și să se dezvolte.

Prin educație, cei săraci acumulează cunoștințe, demnitate și respect de sine. Un rezultat normal al acestei îmbunătățiri a fost dorința de a-și conduce și transforma propria lume. Cei de la putere au izbucnit într-o reacție violentă când și-au dat seama că familia Stahl reușise să răspândească un adventism care a condus la educație și bunăstare.

Familia Stahl a trebuit să facă față unor amenințări și atacuri dure, chiar la propria viață, iar câțiva oameni au murit în luptele care au urmat. În anul 1997, la Altiplano, s-a organizat o ceremonie și un marș special în onoarea țăranilor care au fost forțați să meargă în captivitate. Acum se reconstitua drumul parcurs de ei pe jos. Guvernul din Peru a recunoscut oficial acest eveniment, iar președintele a planificat ca personal să asiste la ceremonie. Dar, din cauza unei urgențe, președintele Fujimori nu a mai putut participa. Chiar și în lipsa sa, evenimentul a atras simpatia poporului peruan pentru denominațiunea noastră.

Reușita familiei Stahl ne servește drept mărturie și astăzi. Charles Teel accentuează că ceea ce Dumnezeu a făcut cu zeci de ani în urmă în Peru va face și astăzi prin copiii Săi pe tot globul. Principiile lucrării lor au devenit bază pentru ideologia

lucrării mele. Mi-am propus în inima mea „să devin asemenea lor”.

Charles știa când să mă supravegheze și când să mă lase singur. El m-a învățat să zbor și mai sus decât în lucrarea mea anterioară. Dacă doream să ating vârful lumii în permanentă schimbare, aveam nevoie de o concentrare și de o disciplină mai mare. Dr. Teel mă împingea de la spate și uneori o făcea într-un mod foarte convingător. Am învățat că a trece de la ideea de dreptate la acțiune în această direcție cere o concentrare maximă pe termen lung. Toate acestea m-au determinat să depind de Isus mai mult ca niciodată. Dumnezeu îmi reînviorea permanent puterea și am simțit cum „urc cu aripi de vultur”. Am convingerea că Dumnezeu S-a bucurat la vederea noilor mele aripi, care creșteau din ce în ce mai mult.

Fiecare trimestru de la La Sierra mi-a îmbogățit cunoștințele mai mult decât mă așteptasem. Nu cu mult timp în urmă, de-abia dacă reușeam să întrunesc minimum de cerințe, pe când acum făceam tot posibilul să acumulez cât mai multe credite. Când anul școlar s-a apropiat de sfârșit, eram gata cu toate cursurile; pregătit pentru absolvire! Profesorii au sărbătorit evenimentul împreună cu mine, în timp ce eu mă pregăteam să încep studiile postuniversitare în Griggs Hall la Loma Linda.

În ziua absolvirii, am mășăluit cu panglici viu colorate în jurul gâtului, ca semn că aveam calitative mari. Pentru prima oară în viața mea luasem note mari! Familia și părinții erau alături de mine pentru a sărbători împreună. David Taylor avusese dreptate – aveam într-adevăr creierul de existența căruia încercase să mă convingă cu mulți ani în urmă. Între timp am învățat cum să-l folosesc. După ceremonia de absolvire, prof. Andreasen a urcat pe podium și m-a îmbrățișat. Cu vocea lui deosebit de caldă mi-a spus:

– Știam că o să reușești. Sunt mândru de tine!

Conferința California Centrală și-a respectat promisiunea de a mă sponsoriza la cursurile postuniversitare. A fost o adevărată sărbătoare pentru mine și Ruthie când am primit primul cec. Eram bucuroși, mai ales pentru că nu mai aveam de achitat nici o taxă școlară, de vreme de angajatorul meu le acoperea pe toate.

Încă de când ne aflam la colegiu, ne-am apropiat foarte mult de un alt cuplu tânăr care locuia aici. Ne cunoșteam cu David și Sonia Lopez de la Pacific Union College. Și noi și ei aveam cam în aceeași perioadă întâlniri cu viitorii noștri parteneri. Iată-ne acum din nou împreună la Loma Linda! Ori de câte ori eu și Ruthie aveam de înfruntat vreo situație dificilă, ei erau alături de noi. Discuțiile cu Dave erau foarte prețioase, deoarece eu continuam să acumulez cunoștințe. Sony a devenit prietena apropiată a lui Ruthie, mai ales când în viața noastră au apărut copiii.

M-am înrolat în Griggs Hall, la Loma Linda, și curând am fost lansat într-un program de masterat în religie. Puneam accentul mai mult pe latura socială, așa că am urmat cursuri care să mă ajute să-mi ating obiectivele dorite. În orice caz, existau și unele cursuri care erau obligatorii pentru toți studenții.

Unul dintre aceste cursuri era „Introducere în Metode de Cercetare”. Era susținut de dr. Paul Landa. Știam de la început că nu va fi ușor. Avea reputația unui savant foarte inteligent, ce-și afirma foarte clar standardele înalte și cam dificil de atins. În prima zi de cursuri, dr. Landa a anunțat:

– Doar o lucrare perfectă va primi nota 10.

Unii au râs, crezând că este o glumă.

Dar râsetele au încetat de îndată ce ne-a adus la cunoștință că scopul cursului era acela de a ne învăța cum să realizăm o cercetare profesională, ce poate constitui baza unei lucrări publicabile. Ne-a explicat că la sfârșitul cursului trimestrial aveam doar

două alternative: succes sau eșec. A motivat că, dacă într-adevăr doream să urmăresc studii postuniversitare sau de doctorat, atunci aveam o nevoie deosebită de acele metode de cercetare. Dacă cineva nu putea să îndeplinească cerințele cursului, sfatul lui era ca acel student să se gândească la alte posibilități.

Acest curs a fost cel mai solicitant lucru din viața mea. Când am absolvit colegiul m-am bucurat că ajunseseam la concluzia că și eu aveam creier, însă nu luasem în calcul că aveam nevoie, în aceeași măsură, și de inteligență. Nu mă vedeam în hainele unui savant de înaltă clasă, așa cum dr. Landa se aștepta să devenim. Când l-am sunat pe dr. Taylor, acesta m-a sfătuit „să mă rog neîncetat și să învăț pe brânci”. Apoi, a adăugat:

– Ține minte! Deja ai demonstrat că deții disciplina necesară. Acum adu-o la perfecțiune! Nu intra în panică. Dumnezeu e cu tine!

În timpul anului cât am studiat pentru masterat, am făcut față cu succes cerințelor foarte solicitante. Cu timpul am descoperit că a învăța este ceva plăcut. Într-o zi, chiar mi-a trecut prin cap să rămân în zona Californiei de Sud pentru a lua și un doctorat. Însă cei de la conferință au avut grijă să-mi piară această idee din cap.

Cu ocazia Crăciunului următor, la ora 10:45 p.m., s-a născut prima noastră fetiță. Dumnezeu ne-a zâmbit, oferindu-ne ca dar de Crăciun un frumos bebeluș. Veronica a urmat cu perseverență toate cursurile pentru masterat, deși nu-mi aduc aminte să-i fi oferit cineva vreo diplomă. Ea stătea liniștită în cărucior, în diferite săli de curs, uneori chiar câte patru ore, acceptând biberonul sau scutecul fără să scoată un sunet. Îmi aducea aminte de mama ei: blândă, răbdătoare și cuceritoare.

Deși am devenit tătic încă din timpul studiilor, aceasta nu mi-a afectat deloc performanțele. Micuța Veronica mi-a oferit, de fapt, un motiv în plus pentru a face orice în speranța unui viitor fericit. Reușeam în continuare să citesc cinci cărți pe săptămână, întocmind și lucrările de rigoare pentru fiecare. Îmi

organizam metodic referatele, după care dedicam timp și înspăimântătoarei lucrări finale pentru dr. Landa.

Ceea ce făcea ca această lucrare să fie atât de pretențioasă era dorința de perfecțiune din partea profesorului. Nu trebuia să depășească douăsprezece pagini, iar tratarea subiectului trebuia neapărat să fie simplă și cursivă, conținând o teză de bază și dovezi pentru o demonstrație coerentă. Eram obligați să utilizăm note de subsol și nici o virgulă, nici un punct sau un spațiu nu trebuiau să fie în plus. Dr. Landa dorea ca structura gramaticală a fiecărei propoziții să reflecte perfect ideea din conținut. De exemplu, te-ar fi depunctat dacă ai fi scris ceva de genul: „Nu era o sarcină prea ușoară”. Corect, ar fi trebuit să sune: „Munceam din greu”.

Când ne-a însărcinat cu această lucrare, pe la mijlocul trimestrului, a spus calm:

– Dacă o să colaborați cu vreo publicație profesională, trebuie să exprimați ceea ce credeți și să credeți ceea ce exprimați.

A accentuat faptul că deseori oamenii de știință sunt greșit înțeleși din cauza limbajului savant prea complicat și confuz. Ne-a explicat că datoria lui era aceea de a ne învăța cum să redactăm o lucrare coerentă, care să conțină idei profunde în cuvinte simple și puține. N-am putut să nu mă gândesc: *Este exact ceea ce a făcut și Isus – gânduri profunde exprimate în cuvinte simple și puține.*

În final, cele mai îngrozitoare gânduri legate de ultimul curs al doctorului Landa s-au dovedit a fi întemeiate. După o zi de la data când am predat lucrările și documentele referitoare la cercetare, dr. Landa ni le-a și adus înapoi gata corectate. În timp ce fiecare își vedea lucrarea și nota, se puteau lesne auzi vociferări. Unii dintre studenți, care toată viața lor nu luaseră decât 10, se holbau acum la strălucitorul 8 sau 7 de pe lucrare. Unul chiar s-a gândit să-l dea în judecată pe dr. Landa.

La fiecare curs din timpul trimestrului el ne prezentase câte o tehnică de cercetare. Îi puteam prezenta notițele noastre și sursele inițiale de documentare, aveam voie să punem întrebări

și chiar să-i dăm ciornele lucrării pentru a face sugestii și comentarii. Mulți nu au luat în considerare aceste ocazii, iar acum plăteau scump. Deși fiecare aspect al cursului era nou și dificil pentru mine, n-am putut să nu ajung la concluzia că dr. Landa era un profesor corect.

Eu am primit nota 9, iar el a declarat că lucrarea mea era una dintre „cele două lucrări mai bune”. Desigur că nimeni nu a primit nota 10. Dr. Landa a declarat apoi public faptul că puteam să mă gândesc serios la urmarea unor cursuri de doctorat. Fiind obișnuit cu statutul de „elev slab” din perioada copilăriei, cu greu m-am putut obișnui să fiu considerat acum „un student meritos”.

O altă problemă cu care m-am confruntat în acea perioadă era că nu puteam înțelege care era rolul fiecărui curs. Cum puteau fi acestea importante pentru viitorul meu? La ce o să mă ajute pe mine aceste informații? La ce o să-mi folosească acest curs în cariera mea? Curând, Domnul mi-a oferit răspunsuri la toate aceste întrebări.

A sosit și sfârșitul anului, iar eu mă pregăteam din nou pentru absolvire. Ceremonia a avut loc în Biserica Universității Loma Linda, care are o capacitate foarte mare. Din nou purtam la gât panglici colorate. În timp ce defilam pe platformă, Îi mulțumeam lui Dumnezeu pentru că era al doilea titlu pe care îl primeam în ultimii doi ani. Multe mi-au trecut prin cap cu acea ocazie. Venisem pentru a primi un simplu titlu și am terminat prin a primi o educație. Dumnezeu mă binecuvântase cu inteligență.

Ca și în anul precedent, dr. Andreasen a urcat pe platformă și m-a îmbrățișat din nou.

– Iată ce înseamnă a ieși victorios! a spus el. Acum du-te și transformă această victorie într-o binecuvântare peste oameni.

I-am mulțumit pentru gândurile frumoase și peste o săptămână lăsam în urmă campusul pentru a mă întoarce în lume, pe urmele lui Hristos!

„NE VOM RUGA PENTRU TINE!”

Intorși în Conferința California Centrală am fost repartizați la bisericile spaniole Hanford și Goshen, la sud de Fresno. Aceasta este o zonă agricolă productivă. Deși auzisem de lăptăriile foarte mari din câmpie, nu am locuit niciodată în preajma vreuneia. Curând, aveam să descopăr că erau foarte multe în jurul orașului Hanford. Știți, desigur, că vacile au felul lor specific de a-și face simțită prezența. Am descoperit însă că te poți adapta repede unor noi peisaje, sunete și mirosuri.

Am fost foarte încântați când am aflat că în timpul în care noi fuseserăm la studii, dr. Taylor a fost ales secretarul executiv al conferinței. Cel care mă coordonase atunci când eram la PUC urma acum să-mi poarte de grijă și în misiunea din California Centrală. Cel care ne cununase și mă sprijinise în studiile de la La Sierra se afla acum la mai puțin de 49 de kilometri distanță de districtul meu.

Fiecare dintre cele două biserici avea ceva unic. Biserica Hanford este menționată în articolele din *Review and Herald*, ca fiind unul dintre locurile în care a predicat Ellen White în timpul vizitelor în California Centrală. Amvonul bisericii este „amvonul ei”, având încă luciul original. Pe de altă parte, biserica Goshen este situată chiar lângă Visalia, în apropiere de Autostrada 99, într-un mic sătuleț de case vechi.

Membrii acestor comunități au o mare varietate de profesii, fiecare aducându-și darul său pentru ca lucrarea să poată merge mai departe. Cât timp am locuit în Hanford, l-am avut ca prim-prezbiter chiar pe primarul orașului, Art Brieno. Eu și Ruthie eram foarte încântați de noua noastră provocare. Cu multă rugăciune am pornit la drum cu avânt.

Dar experiența noastră în districtul Hanford/Goshen nu a durat prea mult. După opt luni, conferința a spus că era nevoie de noi în Bakersfield, în sudul extrem al câmpiei. Pe lângă această biserică, mai păstoream și comunitatea Lamont. Dr. Taylor a luat legătura cu noi pentru a discuta și a ne răspunde eventualelor întrebări. Noul președinte de conferință ne-a încurajat și el să mergem în noul district. După ce ne-am rugat, am acceptat cu bucurie această chemare.

Când am ajuns în Bakersfield, am fost întâmpinați de o comunitate bilingvă, în care cei aproape 320 de membri reușeau să țină cu succes serviciile divine în două limbi. Studiile pe care le definitivasem de curând la La Sierra și Loma Linda mă pregătiseră tocmai pentru situații de acest gen. Aceste cursuri au avut în centru utilizarea limbii spaniole printre membrii latino din Statele Unite. Eu și Ruthie ne-am dat seama că Dumnezeu ne așezase în prima linie, pentru a dezvolta în continuare potențialul intercultural al unei păstoriri latino.

Biserica Lamont este situată într-o zonă agricolă la est de oraș, numărând aproximativ 100 de membri. Erau foarte activi și imediat ce am ajuns acolo ne-au făcut să ne simțim parte din familia lor. Ambele adunări erau nerăbdătoare să înceapă un program de evanghelizare. Doreau să aibă parte de un plan foarte minuțios și de un proiect de buget mai bine structurat.

Spre deosebire de experiențele mele anterioare, acum îmi abordam cu mai multă răspundere rolul pe care îl aveam, deținând în plus și câteva secrete profesionale. Am început, așadar,

prin a colabora foarte strâns cu prezbiterii și membrii din comitet pentru a pune la punct o viziune acceptabilă și o strategie documentată și completă. L-am sunat pe pastorul Benavides pentru a-i spune că m-am decis să elaborez strategia și planurile de aplicare, utilizând grile de la trei la cinci ani. Aveam de gând să pun la punct bugete realiste care să anticipeze creșterile preconizate. Pentru pastorul Benavides era ca și cum îl anunțam că m-am transferat din postul de cântăreț într-o formație de muzică populară direct în postul de dirijor al orchestrei Filarmonicii din Londra.

El are un har deosebit în domeniul administrației. Arta de a conduce și implicațiile oricărei structuri fac parte din însăși ființa sa. Plănuiește totul atât de științific, încât analiza și gândirea lui strategică devin o importantă armă tactică în orice organizare. Nu am fost deloc surprins când am aflat că face parte din diferite comitete ale Conferinței Generale.

Cu sprijinul său valoros de mentor, am dus repede totul la bun sfârșit alături de comitetele bisericilor pe care le păstoream. Inițiativele care au urmat au dat naștere unei reînviări incredibile. Împreună cu alte trei biserici din oraș am hotărât să concepem un program săptămânal de hrănire a celor fără adăpost. De asemenea, am inclus în planurile noastre și instruirea laicilor în evanghelizare și vorbire în public. În decursul primului an am avut 25 de membri instruiți în această direcție. În plus, în fiecare an organizam două campanii de evanghelizare, câte una pentru fiecare biserică. Dumnezeu ne-a binecuvântat și am avut anual câte 60 de noi membri.

Ne-am extins atât de mult, încât a fost nevoie să cerem ajutor. Când conferința ne-a informat că nu avea prevedere de buget pentru un nou pastor, L-am rugat pe Dumnezeu să ne arate ce trebuie să facem. Sub îndrumarea conferinței am început să strângem fonduri și am reușit să aducem încă doi pastori asistenți, care să ne ajute cu lucrarea în permanentă creștere. După

o lungă perioadă de căutare, Domnul ne-a trimis pe pastorul Agustin Andrade și soția lui, Carmen, pe care i-am repartizat în Comunitatea Lamont și pe Saul Castillo și soția lui, Rosie, care au venit să lucreze în Bakersfield.

Așa cum și Eliseo Orozco făcuse cu mine, am acordat o atenție deosebită timpului petrecut cu amândoi pastorii-asistenți. Mergeam deseori împreună în vizite, după care analizam situația în mașină. Când nu știam cum să rezolvăm cazurile dificile, ne rugam până ce Dumnezeu ne arăta ce trebuie să facem. Acele momente erau deosebit de prețioase. Amândoi au atras binecuvântări minunate asupra districtului, și munca lor a început să aducă roade.

În South Valley, pastorii a paisprezece biserici din zona orașului Bakersfield lucrau în strânsă legătură în cadrul unei organizații pastorale. Aveam întâlniri lunare pentru a ne concentra asupra viziunii evanghelice și pentru a ne pune noi ținte de îndeplinire armonioasă a activității interculturale. Există un simț deosebit de comuniune între pastorii din acest ținut, o coaliție care include și Spitalul Adventist San Joaquin și Centrul din Pacific pentru Educație și Sănătate.

Unul dintre colegii întâlniți acolo a fost Joe Mallinson. Ca pastor-asociat la biserica centrală din Bakersfield, el lucra alături de pastorul său coordonator, Dave Bostrom, la un program foarte activ de evanghelizare. Privind în urmă la experiența mea din acea vreme, acești oameni îmi vin în minte ca luând parte la bucuria „echipei câștigătoare de suflete” care se născuse în bisericile noastre. Am lucrat împreună la programul pentru cei fără adăpost, care a ajuns să servească hrană la peste 500 de oameni, săptămânal. În plus, am organizat o campanie comună de evanghelizare, care a condus la o viziune unită alături de celelalte biserici și la un botez extraordinar la lacul din imediata apropiere a orașului.

Într-o zi, directorul de tineret de la conferință, John Loor Jr., m-a sunat și mi-a cerut o întrevedere. A venit apoi până în

Bakersfield și ne-am întâlnit la masa de prânz. John mi-a vorbit despre un plan de a numi un pastor de tineret în fiecare dintre cele opt zone. Avea nevoie de ajutor în a duce la bun sfârșit planurile din ce în ce mai solicitante ale acestui departament. Conferința noastră avea cam 8.000 de tineri, iar John punea bazele unei echipe de specialiști care să intre în acțiune în caz de nevoie.

L-am rugat să-mi dea răgaz pentru ca eu și Ruthie să ne rugăm în privința acestei oferte, fiindcă această numire ar fi fost în plus față de îndatoririle pastorale curente. Când am vorbit cu Ruthie, ea s-a arătat încântată de posibilitatea intrării în contact cu toți tinerii din South Valley. Apoi l-am sunat pe Joe Mallinson pentru a-i cere sfatul, el fiind de acord cu Ruthie că aceasta va fi atât spre binele nostru ca familie, cât și spre binele tineretului. S-a oferit chiar să mă ajute cu orice aș fi avut nevoie. În cele din urmă, eu și Joe ne-am rugat prin telefon.

Ziua următoare, l-am sunat pe John să-i spun că îmi asum această responsabilitate. Mulțumindu-mi, m-a întrebat dacă nu doream să primesc în plus și rolul de conducător al Misiunii din Mexic, ce avea loc o dată pe an. Știam că aceasta cerea o cantitate enormă de muncă, dar mi-am dat seama că de câțiva ani John ținuse singur piept întregii activități cu tineretul, în tabere și programe de exploratori, și avea nevoie disperată de ajutor. Am acceptat, fiind astfel de acord să adaug îndatoririlor mele și călătoria misionară în Mexic.

Pastor Frank Valdez – „Să nu uitați să vă gândiți la un nume...”

Cu timpul, Dumnezeu Și-a revărsat binecuvântările asupra muncii noastre din Bakersfield. Eram uimit cum El ne ajutase să ajungem atât de departe, deși am avut și momente dificile. Ne doboră adesea oboseala, dar Domnul întotdeauna avea grijă să ne susțină. Acum am fost nevoit să învăț cum să dețin controlul asupra volumului mare de muncă pe care mi-o asumasem. Nu peste multă vreme, mi-am dat seama că eram epuizat.

Un alt semn că ar trebui să mai încetinim puțin ritmul a fost dat de dificultățile la care a trebuit să facem față o dată ce Ruthie a rămas din nou însărcinată. Habar nu aveam ce înseamnă o pierdere de sarcină, dar am aflat curând cât este de devastator și câtă durere poate cauza în viața unui cuplu. După trei asemenea pierderi traumatizante, ne-am întrebat dacă vom mai putea avea vreodată copii. Neștiind ce să facem, l-am sunat pe dr. Taylor.

După o discuție părintească, el a hotărât să punem problema înaintea Domnului, în rugăciune. Eu și Ruthie i-am invitat pe dr. Taylor și pe pastorul Frank Valdez să ne viziteze săptămâna următoare. În acea seară, amândoi au venit pregătiți pentru ungeri. După ce am citit din Cuvântul lui Dumnezeu, am îngenucheat în jurul lui Ruthie. Ei au uns-o încet cu ulei, rugându-L pe Dumnezeu să intervină și să ne dea un copil, după voința Sa.

În timpul rugăciunii din acea seară, eu și soția mea am simțit cu adevărat prezența lui Dumnezeu. Nu am trăit nici un fenomen emoțional deosebit și nici nu pot spune că s-a întâmplat ceva magic. Tot ceea ce pot afirma este că am devenit absolut sigur că Dumnezeu preluase controlul și că avea un plan. Înainte de a pleca, Frank ne-a spus:

– Să nu uitați să vă gândiți la un nume pentru bebeluș. Durerea noastră s-a transformat în pace pe toată perioada așteptării înaintea Domnului.

Peste câteva săptămâni, Ruthie nu se simțea bine din nou. Când ni s-a confirmat că era însărcinată ne-am plecat iarăși pe genunchi. Ne-am pus încrederea în Dumnezeu și în capacitatea Lui de a purta de grijă familiei noastre. Ruthie trebuia să se odihnească foarte mult și și-a schimbat programul de la serviciu. Doctorii erau optimiști, iar după primul trimestru eram siguri că avusese loc o minune.

Câteva luni mai târziu, fiica noastră Angelica s-a născut aproape în mașină, în timp ce ne grăbeam spre spital. Când

Dumnezeu răspunde la rugăciuni, lucrurile merg parcă prea bine! Cealaltă fiică, Veronica s-a atașat repede de surioara ei, iar cele două biserici ne-au înconjurat cu dragoste, ca o a doua familie. Într-o miercuri seara, David Taylor a venit la Bakersfield pentru a o consacra pe fiica noastră. În timp ce o ținea în brațe înaintea Domnului, eu și Ruthie ne-am strâns în brațe unul pe celălalt pentru a-I oferi Domnului copilul pe care ni-l dăruise într-un chip atât de minunat.

Nu după multă vreme, în timp ce eram în vacanță, organizația pastorală locală m-a ales președinte. Când m-am întors și am aflat că urma o întrunire, iar eu trebuia să pregătesc materiale, am fost mișcat că dragii mei colegi au avut încredere în mine și au vrut ca eu să mă implic în conducere. Așadar, am acceptat rolul primit și am pus la punct un plan pentru convocarea anuală care adună la un loc toate bisericile la Centrul de Conferințe din Bakersfield. Totul mergea bine conform planului, însă o umbră imensă se arăta la orizont. Niciodată nu aș fi putut fi pregătit pentru ceea ce urma să vină peste mine.

Joseph Mallinson – „Ne vom ruga pentru tine!”

Călătoream cu mașina spre Los Angeles, dincolo de munți, la o depărtare de aproximativ 193 de kilometri de casă. Palmierii străjuiau liniștiți șoseaua, ca și când vegheau asupra trecerii noastre prin oraș. Când am ajuns la casa mătușii, ea era alături de soția fratelui meu, Gerry, în sufragerie. Când ne-au văzut, amândouă au izbucnit în lacrimi. Le-am spus că veniserăm pentru că de câțva timp nu am primit nici o veste de la Gerry. Când le-am rugat să-mi spună unde l-aș putea găsi, au ieșit repede din cameră. Le-am urmat în bucătărie de unde se auzeau plânsete în hohote.

Mergând după ele, le-am rugat insistent să-mi spună unde era Gerry. Mătușa s-a uitat la mine și cu multă ezitare mi-a spus:
– Mă tem că nu se mai află printre noi.

Încercând să înțeleg ce voia să spună, am întrebat cu teamă:

– Adică, e mort?

La auzul acestor cuvinte, amândouă au izbucnit într-un plâns amar, în timp ce mătușa a confirmat, dând din cap și tremurând, cea mai proastă veste pe care am primit-o vreodată.

Le-am condus înapoi în sufragerie și, respirând adânc de două ori, am încercat să-mi adun gândurile. Timp de 45 de minute, le-am întrebat tot ce se putea ști despre moartea fratelui meu.

– Unde e? Vreau să-l văd.

Mătușa mi-a spus că murise de mai bine de patru luni. Deodată, mi-a venit să leșin. Aveam în familie doi pastori hirotoniți și nici unul dintre noi nu venise pentru a-și îngropa propriul frate.

– Cum a murit?

Mătușa nu a putut să răspundă decât că nimeni nu știa sigur.

– Poliția ce spune? am continuat eu.

– Au închis cazul în mai puțin de trei zile.

– Unde a murit?

– Pe strada Hancock, lângă colțul dintre Mission și Main.

– Din ce cauză a murit?

– Nu știm.

– Cine l-a omorât?

– Nu știm.

– Au fost martori?

– Da, câțiva au văzut ce s-a întâmplat.

Apoi, le-am pus cea mai dificilă întrebare:

– De ce nu ne-ați spus până acum?

Cele două femei s-au îmbrățișat tremurând, în timp ce încercau să ne explice de ce nu le spusese nimic mamei, fraților și surorii lui Gerry. Mi-am dat seama că nu exista nici un răspuns real. Lucrurile, pur și simplu, scăpaseră de sub control și, deoarece familia lui apropiată locuia de multă vreme departe de oraș, nimeni nu ne telefonase, iar cu timpul nici unul dintre

ei nu a vrut să fie acela care să ne aducă vestea cumplită, cu întârziere. Ca urmare, timpul s-a scurs, iar noi nu am fi aflat nimic dacă nu s-ar fi întâmplat să trec pe acolo.

Eram total dezamăgit. În drum spre casă, Ruthie s-a lipit tăcută de mine, fără să spună un cuvânt, lăsându-mă să resimt enormitatea loviturii primite. Frumoșii palmieri, care disting orașul Los Angeles, păreau acum a fi martorii reci și indiferenți ai tragediei noastre. Norul de poluare care ascundea cerul îmi amintea de cât de poluată și singură e lumea noastră de păcat. De-a lungul autostrăzii Golden State, mă uitam la mulțimea de oameni zâmbitori care nu știau și nu le păsa că fratele meu nu mai era. În cele din urmă, când am ajuns în munte, pe Autostrada 5, pe măsură ce lăsam în urmă orașul Valencia, am simțit nevoia impetuoasă de a trage pe dreapta.

Când am oprit în dreptul unui restaurant McDonald's n-am mai putut să-mi țin în frâu emoțiile și am resimțit cea mai adâncă și indescriptibilă durere pe care am avut-o vreodată. Dragul meu Gerry, eroul și speranța copilăriei mele, murise. Era deja înmormântat, într-un loc unde nici măcar nu fusesem vreodată. Ultima oară l-am văzut la ziua lui de naștere, când l-am invitat în oraș. Ultimele lui cuvinte rostite în ultima îmbrățișare au fost: „Te iubesc, Joe!” Acum eram cu sufletul pustiit, realizând că am pierdut pentru totdeauna siguranța oferită de prezența lui.

Drumul spre Bakersfield a fost de neimaginat, ca un vis ciudat. M-am tot întrebat dacă mă voi trezi și îmi voi da seama că totul nu era decât un coșmar teribil, care se va risipi în timpul micului dejun. Dar nu era așa. Înapoi acasă, am fost pus în fața dificilei sarcini de a-i suna pe frații mei. L-am sunat prima dată pe Louie. El era pastor în Albuquerque, New Mexico, și știam că cel puțin noi, cei doi pastori din familie, puteam discuta această problemă fără să ne pierdem total controlul. Și Louie fusese capelan în decursul carierei sale și avea aptitudini deose-

bite pentru a asculta și a contribui la refacerea după o suferință. Am avut încredere că el îmi va da idei pentru a ști „cum să-i spunem mamei”.

Așa cum mă așteptam, Louie s-a comportat ca un turn de stabilitate și putere și a fost imediat de acord să o sune el pe sora noastră, Martha, în Tacoma, Washington. Am convenit apoi ca el și Martha să vină în ziua următoare la Bakersfield pentru a merge împreună la Ukiah să-i spunem cu toții mamei. Nu era o chestiune care putea fi discutată prin telefon. Celălalt frate la nostru, Ruben, locuia într-o casă pe proprietatea părintească și urma să afle cu câteva momente înainte de a o vedea pe mama.

Ziua următoare, Louie și Martha au ajuns la noi acasă și am pornit împreună pe drumul lung de șapte ore pe care îl aveam de făcut până în California de Nord. Când am ajuns în Ukiah și am coborât din mașină era o noapte neobișnuit de întunecoasă și o ploaie rece cădea peste noi. Sufletele noastre erau tot atât de negre, reci și amuțite de lacrimile pentru pierderea suferită. Am intrat în camera lui Ruben și l-am trezit. Pentru că știa că locuim cu toții foarte departe, și-a dat seama că ceva rău se întâmplase. După ce i-am spus vestea cumplită, s-a îmbrăcat în grabă și ne-am pregătit cu toții pentru întâlnirea cu mama.

Era acolo și tata și ne temeam de modul în care o să reacționeze. Fiindcă Gerry era doar fiul mamei din căsătoria anterioară, el și tata nu s-au înțeles niciodată prea bine și știam că sentimentul de vinovăție putea să-l copleșească. Copilăria și adolescența lui Gerry fuseseră îngrozitoare, iar amintiri neplăcute puteau amplifica și mai mult suferința mamei.

Când am intrat, mama m-a văzut pe mine primul. A aprins repede lumina și zâmbind m-a întrebat de ce nu o anunțasem că vin. Apoi, i-a văzut pe Martha, pe Louie și în cele din urmă pe Ruben. A tăcut și a respirat adânc. Unul dintre marile adevăruri ale vieții este că o mamă își poate citi copiii dintr-o singură privire. Cu voce tremurândă ne-a spus:

– Ceva s-a întâmplat. De ce ați venit cu toții?

Pe măsură ce ochii au început să i se umezească, am îngenucheat cu toții în jurul ei. Era pregătită pentru ce era mai rău. Cu blândețe și folosind cele mai fine eufemisme, i-am adus la cunoștință vestea pe care nici un părinte nu dorește să o primească. Asistase la moartea mamei ei când era doar un copil și stătuse alături de tatăl ei când acesta și-a pierdut viața într-un accident de mașină anul imediat următor. Supraviețuise unei dureri îngrozitoare, așadar suferința nu-i era necunoscută. Instinctul nostru de a fi alături de ea în acele momente s-a dovedit cel mai bun lucru pe care îl puteam face pentru ea.

Plângând, ne-a strâns pe toți în brațe. Așa cum o cloșcă își strânge puii, ea a tras lângă ea copiii deja maturi, mângâindu-ne pe păr și lipindu-se de noi. I-a mulțumit lui Dumnezeu pentru copiii care i-au rămas alături în acea clipă teribilă. Spre mirarea noastră, mama a fost cea care ne-a mângâiat pe noi. Ea, care avea toate motivele să fie distrusă, ne sprijinea să nu ne prăbușim. Din nou am rămas uimit de puterea ei.

Ziua următoare, am mers cu toții la Los Angeles, la cimitirul unde Gerry fusese îngropat. Acolo, eu, Louie și Martha am ținut un serviciu comemorativ. În fața unui morman de pământ care, așa cum susținea o bucată de hârtie, îl acoperea pe fratele nostru, am simțit din nou că natura era alături de noi. Un vânt puternic de februarie sufla fără încetare, făcându-ne să tremurăm și să strângem pe lângă noi hainele groase. Trebuia să țipăm pentru a putea fi auziți din urletul care ne sufla în urechi. N-am avut ocazia să ating vreun sicriu sau privilegiul de a-mi lua rămas-bun de la fratele meu. În acele momente reci, mă întrebam dacă mă voi vindeca vreodată.

Când ne-am întors în Bakersfield primul lucru pe care l-am făcut a fost să-l anunț pe John Loor că renunț la îndatoririle mele de la tineret. De asemenea, mă simțeam total incapabil să-mi duc la îndeplinire responsabilitățile de la organizația

pastorală. Curând, am alunecat pe panta deznădejdiei. Pentru câteva săptămâni, nu am mers nici la biserică. În schimb, am mers la Los Angeles pentru a conduce propria investigație cu privire la moartea lui Gerry. Mergând la morga de stat din Los Angeles am făcut rost de o copie după certificatul de autopsie. Acolo am descoperit care era cauza decesului. Am mers și la poliție și am obținut o copie după raportul de la dosar.

Nu mi-a plăcut ce am descoperit. Gerry murise în urma unei omucideri, dar certificatul său de deces stipula: „moarte accidentală”. Au survenit multe neregularități, pentru că, mi-a spus detectivul de poliție, murise în „partea proastă a orașului”. Corpul lui era într-o stare deplorabilă când, în cele din urmă, cineva a sunat la poliție pentru a anunța moartea sa. Cel care se ocupase de caz mi-a explicat că au atât de multe decese în East Los Angeles, încât sunt nevoiți să închidă dosarele cât de repede posibil. Deși existau câțiva martori oculari, autoritățile nu au investigat mai detaliat pentru a nu complica dosarul. Cei doi care îl omorâseră pe Gerry erau acum în deplină libertate.

După ce am încheiat investigația pe cont propriu, am ajuns la concluzia că în toată această perioadă nu mă rugasem deloc. Pentru mine, rugăciunea este legătura vitală cu Dumnezeu. Când ea încetează, totul începe să se năruie. Nu mi-am dat seama că situația se inversase: acum durerea era cea care mă domina. Aceste lucruri sunt foarte subtile și te pot trage înapoi fără să-ți dai seama. Într-o după-amiază, m-am urcat în mașină fiind decis să merg la conferință în Fresno și să renunț la funcția de pastor.

Când am ajuns în dreptul ieșirii de pe Autostrada 99, către Selma, doar cu 25 de kilometri înainte de ieșirea spre conferință, am tras pe dreapta. Deodată, am fost zguduț profund când am realizat ce îmi propusesem de fapt să fac. Îmi aduc aminte că am plâns necontrolat cu capul pe volan. Ajunsesem la

capătul puterilor. Niciodată nu aş putea să mai am o senzație de decădere mai mare decât aceea resimțită atunci. Disperat, m-am uitat în jur la mașinile care treceau pe lângă mine, dar nici una nu părea că observă nevoia mea de ajutor. Selma este chiar orașul în care am ținut pentru prima oară o predică, atunci când aveam 16 ani. Era ca și cum făcusem un cerc complet pentru a ajunge de unde am plecat și a pune capăt lucrării mele. Nimic nu părea să conteze în acel moment de disperare și confuzie. Nu aveam unde să mă uit decât în sus.

În clipa celei mai profunde nevoi, când nu avem altă alternativă decât să stăm față în față cu durerea ce ne macină, atunci, chiar în acele momente, Dumnezeu Își întinde mâna spre noi. Având capul sprijinit pe volan, am înălțat o rugăciune. Am plâns înaintea lui Dumnezeu și L-am întrebat de ce a permis să se întâmple toate acestea. Nu exista nici un răspuns. Deodată m-am umplut de groază la gândul că aproape ajunseseam la sediul conferinței pentru a-mi da demisia. Dând din cap, mi-am redobândit stăpânirea de sine și am reintrat pe autostradă pentru a mă întoarce 113 kilometri la Bakersfield.

Ruthie, deși foarte îngrijorată, a fost răbdătoare și înțeleghătoare cu mine în această perioadă. Când m-a văzut în ce stare eram în acea seară, m-a sfătuit să sun pe cineva în care aveam încredere. L-am căutat imediat pe Joe Mallinson și l-am rugat să ne întâlnească. La câteva minute ne-am văzut în biserica pe care el o păstorea. În timp ce îmi vărsam amarul, plângeam în hohote, împărtășindu-i frustrarea că pastorii la care mă adresasem deja nu au putut să mă ajute. Se pare că pierderile suferite din cauza unei crime sunt mai dificil de suportat decât cele din cauza bolilor sau accidentelor. De asemenea, eram confuz și datorită faptului că, deși cunoșteam pasajele biblice referitoare la moarte, totuși ele nu îmi ofereau răspunsurile pe care și alții în situația mea aveau nevoie să le audă.

Joe s-a aplecat spre mine și mi-a pus mâna pe umăr:

– O să ne rugăm pentru tine, a spus el. Tu nu ai nevoie de o predică sau de cuvinte potrivite.

M-am uitat la el, care aproape îmi șoptea:

– Tu ai nevoie de vindecare, José. Tu ai nevoie să știi că Dumnezeu este aproape de tine.

Am îngenuncheat împreună, iar Joe a făcut o rugăciune fierbinte. În acea seară Dumnezeu a coborât lângă mine și mi-a atins inima frântă de durere.

Târziu în aceeași noapte, l-am sunat pe dr. Taylor și l-am trezit din somn. Știam că o să înțeleagă durerea pe care o simțeam. Mi-a explicat cum, și el, pierduse prieteni și rude în circumstanțe similare. Ca și cu Joe, am simțit din nou că Dumnezeu era alături de mine.

– Să ne rugăm, a spus dr. Taylor.

În timpul rugăciunii am înțeles că, de fapt, Dumnezeu fusese alături de mine tot timpul. Nu mi-a întors spatele nici o clipă. Într-adevăr, eu eram acela care i-am întors spatele, atunci când Îl pierdusem din vedere.

Sunt încă uimit de câtă răbdare și iubire dovedește Dumnezeu în asemenea cazuri. Începem să suferim în momentul când ne întrebăm cum Domnul iubirii poate permite să se întâmple așa ceva. Apoi, continuăm prin a-L învinui pentru tot răul din lume. Vă dați seama? Îl învinuim pe Dumnezeu pentru răul pe care diavolul ni-l aduce. Dar Însuși Dumnezeu știe ce înseamnă să suferi, pentru că și El Și-a pierdut singurul Fiul prin moarte, pe această planetă.

Dar așa cum Și-a pierdut Fiul prin moarte, El L-a reîntâlnit prin înviere. Același Dumnezeu care suferă alături de noi atunci când pierdem pe cineva drag va veni curând să pună capăt nedreptății acestei vieți. Nu El a fost acela care a inventat răul, dar curând îi va pune capăt. Pentru prima oară am început să privesc spre venirea lui Isus cu alți ochi. Cuvintele apostolului au început să aibă un nou sens, pe măsură ce înțelegeam ce înseamnă „binecuvântata speranță” a revenirii lui Isus.

Cea mai mare minune era pe punctul să apară în viața mea. Prin această experiență teribilă a pierderii fratelui mai mare, am regăsit o nouă putere. Dumnezeu a turnat peste mine binecuvântări imense. Dintotdeauna am auzit oameni care dădeau mărturie cu privire la schimbarea unei traume în binecuvântare. Cu siguranță că Dumnezeu făcuse acest lucru și în viața lui Leslie Goodwin. În final, am ajuns să experimentez și eu această minune.

Sunt predicator. De când am început această lucrare împreună cu Kenny Utecht, experiența mea a crescut continuu. Eram cunoscut ca un pastor bun. Am călătorit în toată țara și în toată lumea pentru a vorbi la tot felul de activități pentru tineri și vârstnici. Dar experiența trăită în perioada imediat următoare era cu totul diferită de oricare alta. Nu pot să exprim în cuvinte. Când am reînceput să predic pentru Domnul, un nou spirit a venit asupra mea. Este singurul fel în care aș putea să redau în cuvinte.

Eu și Ruthie am observat aceasta imediat. Deși predicam cu aceleași metode, fără notițe, din memorie, așa cum făceam de câțiva ani, impactul era vizibil altul. Dumnezeu îmi prelua predicile și le transforma în întâlniri minunate cu Duhul Sfânt. Într-o zi, în timp ce predicam, aproape că am început să plâng când mi-am dat seama că și eu aveam ceva de învățat din ceea ce tocmai spuseseam în timpul prezentării.

O dată cu moartea lui Gerry am înțeles că nu mai aveam altceva de pierdut. Mă predam cu totul Domnului atunci când predicam și vorbeam cu o pasiune năvalnică. Devenisem atât de absorbit de ceea ce predicam, încât am început chiar să interpretez scenele din prezentarea mea narativă. Stilul meu de predicare s-a dezvoltat atât de neașteptat, încât Ruthie și cu mine l-am întrebat pe Dumnezeu la ce ne servește o astfel de experiență.

Ceea ce simțeam nu era normal și în mod sigur nenatural. N-am mărturisit niciodată public această parte a existenței mele, pentru că e greu de explicat și înțeles. M-am sfătuit separat cu pastorii Benavides și Eliseo Orozco. Ei erau înmărmuriți de această schimbare și s-au convins că Dumnezeu știe ce face.

Fiecare s-a rugat împreună cu mine, nedându-și seama, probabil, de situația dificilă în care mă aflam în legătură cu noul meu stil de predicare. Povara a crescut pe măsură ce am început să primesc un număr mare de invitații din toată lumea.

Într-o zi, prezbiterii m-au chemat să discutăm „noua mea problemă”: lipsa din ce în ce mai mare din district. Mi-a fost frică. Ce voia să facă Dumnezeu cu mine? De ce influențase predicarea mea în felul acesta? Creșterea extraordinară a responsabilității de a răspândi Cuvântul adevărului a fost o tranziție tensionată a vieții mele. Trecerea de la ceea ce pare a fi „o predică bună” la o „predică extraordinară” a dat naștere unor presiuni nebănuite cu care a trebuit să mă obișnuiesc.

O persoană poate ușor cădea în ispită de a crede că succesul unei predici depinde de daruri și talente personale. Dar eu și Ruthie am realizat că Dumnezeu a făcut posibilă această transformare. Eu mă pregăteam la fel cum o făceam înainte, cu toate planurile și schemele pentru predică și păstrând același stil. Dar de îndată ce ajungeam la amvon și începeam să vorbesc, simțeam influența Duhului Sfânt. De obicei, fiecare predicator își pregătește o schemă pentru orice material pe care îl are de prezentat, adaptând subiectul la nevoile ascultătorilor. Dar când acesta urcă pe platformă să predice despre Împărăția cerurilor, doar Domnul este răspunzător pentru mesajul comunicat eficient. Dumnezeu îl folosește pe predicator să-și aducă la îndeplinire lucrarea Sa.

O dată cu procesul vindecării care avea loc în viața mea, am renunțat la responsabilitățile față de departamentul de tineret și organizația pastorală. Pastorul Robert Folkenberg, președintele Conferinței Generale a bisericii noastre mondiale, a acceptat invitația de a participa la Convenția din Fresno. Am ales tema Misiunii Globale ca obiectiv pentru terminarea lucrării din South Valley, California. Întâlnirile au decurs în bună regulă, iar oamenii au fost inspirați să lucreze mai stăruitor pentru Domnul. Eu însumi m-am hotărât să fac același lucru.

„DU-TE ȘI CUCEREȘTE-I!”

Nu la multă vreme după Convenția din Bakersfield, am primit un telefon de la președintele conferinței noastre, Herb Broekel. Mi-a spus că ar dori să merg la Fresno și să conduc departamentul de tineret. Era vorba despre o mișcare strategică de a separa activitățile de tineret de cele pentru exploratori și tabere, înființându-se astfel două posturi diferite, așa cum fusese în trecut. Întrucât am considerat că aceasta nu se va întâmpla curând, am și uitat de ea. Săptămâna următoare Herb m-a sunat din nou pentru a-mi comunica faptul că directorii celorlalte departamente au înaintat deja numele meu pe lista comitetului care se ocupa de personalul conferinței. M-am oprit o clipă și am analizat ce se întâmpla. Mi-am adus aminte cum, cu ani în urmă, îi spusese fostului director de tineret, Richard Hamilton, că doream să mă pregătesc pentru lucrarea de tineret. El m-a sfătuit să fiu „asemenea lui Hristos” și am descoperit curând că sfatul lui era valoros. Atâta vreme cât încercam să fiu ca Isus, lucrarea mergea din ce în ce mai bine.

Curând după aceea, Herb m-a sunat din nou pentru a anunța oficial numirea mea în postul de director de tineret și de responsabil cu viața de familie în Conferința California Centrală. A mai menționat că votul în comitetul executiv fusese

unanim. Copleșit, l-am rugat să-mi acorde două zile pentru a mă ruga cu Ruthie și pentru a cere călăuzire divină. Ne încerca pe amândoi un sentiment de regret, pentru că eram atât de atașați de Bakersfield și Lamont, iar membrii sperau că nu vom pleca.

Două zile mai târziu eram siguri că Dumnezeu ne chemase în Fresno și ca urmare am acceptat noul post. Am fost impresionati că bisericile noastre ne-au sprijinit în decizia luată, ba chiar o familie tânără, Jesse și Marie Jordan, ne sfătuiseră să nu refuzăm oferta primită. Jesse ne-a spus că sosise timpul să ne alăturăm conducerii bisericii și că trebuia să înaintăm cu mult curaj.

A fost foarte greu să ne luăm rămas-bun de la comunitățile în care am lucrat și de care ne-am atașat atât de mult. Parcă prea venise totul din senin. Ne simțeam onorați că relația noastră cu membrii era atât de strânsă. Am împachetat din nou și am luat-o din loc spre nord, către Fresno.

Arthur Bushnell – „Du-te și cucerește-i, prietene!”

Imediat ce am ajuns la sediul conferinței m-am întâlnit cu superiorul meu direct, pastorul Art Bushnell, pe care l-am întrebat care erau așteptările lui de la mine. După ce am trecut în revistă, într-un mod mai oficial, care erau îndatoririle mele, el mi-a spus simplu:

– Du-te și pune în practică ceea ce te-a făcut celebru.

Mirat, mi-am dat seama că eu însumi nu știam ce anume „m-a făcut celebru”. Art m-a lămurit atunci că ceea ce dorea de la mine era să îmi folosesc creativitatea în formularea unui program pentru conducerea tineretului. Apoi, ne-am rugat cerându-i lui Dumnezeu să mă binecuvânteze cu consecvență în această nouă misiune. La încheiere, l-am întrebat:

– Mai există vreun sfat pe care ați dori să mi-l oferiți înainte de a începe munca propriu-zisă?

– Du-te și cucerește-i, prietene! mi-a răspuns cu vocea lui joasă.

Pentru un an și jumătate am lucrat alături de niște oameni minunați. La birou, John Loor a devenit mentorul și confidentul meu de bază. El și-a pus încrederea în mine în multe probleme, oferindu-mi sfaturi excelente. La contabilitate puteam conta pe Eleanor, Peggy și Shirley pe postul de consultanți financiari, cărora nu le păsa doar de cifrele departamentului meu, ci și de familia mea.

O altă persoană care a devenit un prieten de încredere a fost Bobby McGhee. Fiind profesor de Biblie la Academia din Fresno, cel mai bine pot să-l descriu ca un tip extrem de creativ, care-L iubește pe Isus și-L aduce în viețile altora. Bobby mi-a fost de ajutor în plănuirea diverselor evenimente și în ocazionalele crize care surveneau din cauza morții lui Gerry. Ceea ce-mi amintește cel mai bine de el sunt clipele de rugăciune petrecute împreună în biroul meu.

Cât timp am lucrat la conferință am descoperit o mișcare curajoasă în zona golfului unde un pastor de tineret, David Wood, lucra de ceva vreme într-o organizație foarte puternică. Prietenul meu, Jim Pimentel, avusese o contribuție importantă la înființarea acesteia. Jim nu și-a dat seama că eu încă îmi aduceam aminte de zilele în care el mă încuraja „să mă specializez și să mă concentrez”. Nu după mult timp, conferința l-a numit ajutorul meu în diferitele proiecte ale departamentului.

Acum, când Jim și eu lucram din nou împreună, am scos la iveală scrisoarea pe care mi-o trimisese cu ani în urmă, în care îmi scria că abia aștepta ziua în care o să lucrăm alături. Unii dintre mentorii mei nu și-au dat seama întotdeauna cât de mult contribuieră la dezvoltarea mea. Aceasta denotă faptul că nu putem înțelege pe deplin care este impactul pe care îl avem asupra altora. Mereu am făcut tot posibilul să împrumut de la Jim precizia și profesionalismul său. El m-a ajutat să mă schimb pentru totdeauna.

Pe măsură ce am creat un program mai larg pentru lucrarea cu tinerii în Conferința California Centrală, am început să vizitez mult mai multe biserici și școli din teritoriu. Predicam cu o convingere și o pasiune din ce în ce mai mari. Relația mea cu tinerii a început să fie din ce în ce mai strânsă și știam că viața îmi rezerva încă multe surprize. Participam la Săptămâna de Rugăciune, la zile ale tinerilor și la alte multe evenimente. Din noua mea poziție am putut observa că biserica folosește doar o mică parte din potențialul pe care îl are tineretul. Cei mai mulți dintre adulți păreau să realizeze această stare de lucruri, dar nu știau ce e de făcut.

Tineretul reprezintă esența energiei în stare pură. Am descoperit că nu le place să fie controlați. Fie că sunt membrii unei bande de pe stradă, fie că participă la grupa Școlii de Sabat, ei se opun controlului și lipsei de individualitate. Mulți părinți și bunici cu fețe crisplate îmi puneau aceeași întrebare: „Ce face biserica noastră cu privire la tineret?”

Când puneam aceeași întrebare tinerilor, în particular, aveau tendința să-mi răspundă printr-o întrebare pusă mai mult pentru ei: „Nu ne-a făcut destule biserica până acum?” Era evident că multe biserici considerau tineretul o sursă pentru viitor. Ca urmare, ei nu-i luau pe tineri în serios, deoarece presupuneau, conștient sau nu, că trebuie să se maturizeze înainte de a avea vreo contribuție în biserica locală. Tinerii considerau aceasta o atitudine înjositoare și răspundeau prin rebeliuni tăcute, care variau de la o biserică la alta.

În unele locuri, ca răspuns, li se impuneau reguli stricte, lucru care înrăutățea și mai mult situația. Spre deosebire de adulți, care prezintă în comitet orice problemă dificilă, tinerii reacționează în asemenea circumstanțe luând-o pur și simplu la sănătoasa. Astfel, mulți tineri au plecat din biserică. Problema părea să se înrăutățească în anii '80, ajungând în anii '90 la punctul de criză. Eram conștient că adulții care înăbușă tineretul nu

erau persoane cu intenții rele, dar ajunseserăm clar la un punct în istorie în care metodele și regulile tradiționale nu mai funcționau pentru noua generație de tineri. Adulții și tinerii nu comunicau unii cu alții. Puțini doar puteau să-și plece urechea la ceea ce aveau de spus ceilalți.

Am mers la prietenii mei din Florida, Sergio și Chari Torres. Îi cunoscusem cu un an înainte, când Sergio mă chemase într-o tabără în Orlando. Acolo am fost uimit să văd realizările acestui cuplu. Niciodată în viața mea nu mai văzusem o atitudine atât de decisă de a focaliza energia tinerilor în direcții noi. În locul metodelor tradiționale de control, Sergio și Chari au reușit să direcționeze toate capacitățile tinerilor către misiune.

Fiind director-asociat al Departamentului de Tineret din Conferința Florida, Sergio lucrează alături de o echipă puternică de profesioniști și voluntari devotați. Ei creează un climat activ, care mobilizează anual mii de tineri. Am fost umplut de curaj când am văzut cu ochii mei ce putea face tineretul din Miami în bisericile și pe străzile orașului.

Conceptul Toress este destul de simplu: captează energia neprelucrată a tinerilor și oferă-le o viziune. Ca tineri cu viața predată lui Isus, nu există nimic pe care ei să nu-l poată face. Acolo, în Miami, cu Sergio și Chari am descoperit o nouă piatră de fundație pentru lucrarea mea: dacă o bandă de adolescenți poate influența societatea în numele celui rău, imaginați-vă ce ar putea face un grup de tineri devotați în Numele lui Isus.

Sergio și Chari au reușit să atragă la un nou stil de viață tineri din bisericile și școlile din zonă. Ei se bazează mai ales pe situații în care le cedează tinerilor autoritatea de a îndeplini diferite sarcini și a se uni în munca de echipă. De asemenea, și în nordul Floridei, Bill Crofton și Denise Badger, lucrând în Departamentul de Tineret de la conferință, au descătușat, ca niciodată înainte, tineretul din comunitățile locale.

Sergio și Chari au conceput o revistă de limba spaniolă pentru conducătorii de tineret, numită *Gente Joven* (Tinerii). Aici ei tratează subiecte referitoare la modul în care se poate construi pe vigoarea tinerilor, ca bază pentru inițiative de amploare ce vor avea cu siguranță succes. Lucrând separat cu fiecare comunitate, grupele de tineri au rodit în moduri rar întâlnite. Stilul de lucru al familiei Toress era exact felul în care doream să acționăm și noi în California Centrală. Dacă am permite tinerilor noștri să conducă în funcție de darurile pe care le au, acest fenomen s-ar răspândi în toată uniunea.

Am discutat mult cu Chari și Sergio, deoarece mă pregăteam să adopt și în conferința mea acest model. California Centrală include orașe mari ca: San Francisco și zonele adiacente, cum ar fi: Silicon Valley – patria computerelor –, orașe agricole și sate. Varietatea și contrastele erau enorme, cerând ca lucrarea să fie adaptată nevoilor locale și nicidecum să fie folosită aceeași metodă în zone diferite.

Această muncă este dificilă, deoarece înseamnă apariția unei noi culturi a tinerilor în biserici care nu au fost obișnuite cu tineri activi. Celor maturi li se poate părea periculos atunci când îi văd pe cei tineri lucrând nesupravegheați. Dar eu personal cred că Dumnezeu poate face această metodă să funcționeze. Încă de la 16 ani, am simțit cum Dumnezeu mă conduce atunci când predic, când înființez noi biserici, când abordez lideri politici și întreprind activități netradiționale. Mai ales în armată este de la sine înțeles că, dacă vrei să câștigi un război, trebuie să trimiți tinerii pe front. Media de vârstă a soldaților care au murit pe coastele Normandiei a fost de 18 ani, iar a marinarilor care duc greul activității de pe un portavion este de 19 ani.

În timp ce lucrăm la planul pentru California am început să întrezărim nevoia de instruire și pregătire ca element-cheie pentru noua strategie. Am mers mai departe, stabilind centre

pilot și posibile proiecte de bază gata pentru a fi puse în practică. Am dus tratative cu unele școli adventiste pentru a atașa acestui efort și obiective educaționale. Eram în legătură permanentă cu Herb, informându-l asupra programului, iar el era satisfăcut că proiectul nostru câștigă teren. Mai târziu, am petrecut câteva zile la Muntele Mamut, cu Jim Pimentel, întocmind strategii pentru implementarea și consolidarea noului program.

Cât timp am lucrat la acest proiect am simțit nevoia ca eu însumi să mă implic într-un program special. Nu puteam fi mulțumit doar cu munca de birou sau cu faptul că predicam la fiecare sfârșit de săptămână. Fiind înzestrat cu resurse nepuizabile, am dorit să iau parte la ceva ce m-ar fi impulsionat la o creștere spirituală pe măsură ce mă maturizam profesional. După ce m-am rugat, am hotărât să lărgesc aria activității mele și la membrii bandelor. Întrucât am avut șansa să lucrez cu ei și în timpul activității de la Windsor, am profitat de orice ocazie pentru a mă „afișa” alături de adolescenții de pe stradă. Adevărul e că nu prea aveam timp liber, dar moartea lui Gerry m-a obligat să cercetez din nou ce aș putea face pentru a schimba situația acestor copii. O parte din mâhnirea mea se datora faptului că eram forțat să accept moartea anonimă a celor de pe străzi. Doar puțini erau aceia care se arătau dispuși să facă ceva, în afară de cei care cereau politicianilor ca poliția să fie prezentă în număr mai mare, iar închisorile să fie mai numeroase. De fapt, se părea că cei mai mulți erau obișnuiți mai mult să condamne viața de pe stradă decât să participe la îmbunătățirea situației celor care o trăiesc.

Gerry nu a murit în timp ce ajută pe altcineva, nici din cauza vreunei boli, nici în timp ce se jertfea pentru țara sa pe câmpul de luptă. Iubitul meu frate a murit fără nici un motiv și a fost înmormântat fără ca familia lui să fie prezentă, iar în certificatul de autopsie era menționată altă rasă. Viața lui s-a redus la trei rânduri într-un raport referitor la o crimă din Los Angeles, și

nici măcar acolo nu era trecut corect la una dintre rubrici. Practic vorbind, fratele meu, Gerry, nu a existat niciodată.

Treptat, am ajuns la convingerea că nu în felul acesta dorește Isus să ia sfârșit viața noastră. Nu pot să cred că Cerul dorește să ne pierdem umanitatea într-un mod atât de brutal. Noi, care am fost creați după chipul lui Dumnezeu Însuși, nu ne putem permite să îi considerăm pe ceilalți mai puțin importanți decât ne considerăm noi, pe noi înșine.

Mi-am propus ca, indiferent de rasă, culoare, condiții economice sau alte elemente care tind să tragă linii între noi, să las nepăsarea la o parte și să încetez a face „doar puțin” pentru cei neajutorați. M-am hotărât să-mi dedic tot timpul meu liber celor marginalizați de societate. Am considerat că aceasta este o obligație morală față de toți cei pe care societatea îi lasă să moară neștiuți de nimeni și fără demnitate, deoarece fiecare om are dreptul la demnitate.

Astfel, și-au găsit acum aplicația lecțiile pe care le-am primit de la Charles Teel. Am învățat să nu-mi pese de ce vor crede alții văzându-mă că slujesc celor considerați drojdia societății. Am adăugat muncii mele de birou un timp special dedicat copiilor problemă de pe stradă.

În perioada următoare am participat în Fresno la un program ce aducea laolaltă părinții și copiii expuși riscului străzii. Aici ei erau consiliați și participau la activități ce aveau drept scop să solidifice legăturile dintre ei. Când un copil era considerat a fi pe punctul de a aluneca în stilul de viață al bandelor stradale, biserica școlară din Fresno acționa pentru a ajuta familia să reziste acestei amenințări. Metoda lor era aceea de a-i aduce pe părinți și copii față în față, determinându-i să comunice. Uneori, eram invitat ca vorbitor în asemenea ocazii.

O mare parte din timp îl petreceam în găsirea copiilor din bande. Desigur că era foarte riscant, căci însemna să mă găsesc tot timpul printre adolescenți înarmați și agitați. Mulți dintre

ei erau copiii membrilor din bisericile noastre, astfel reușind să intru în contact cu ei ceva mai ușor. Am început să văd adolescenți care au renunțat la droguri și s-au predat pe deplin lui Isus. Cu timpul, unii au renunțat și la comerțul cu droguri, ajutându-și prietenii să depășească criza în care se aflau.

Nu-mi amintesc exact ce s-a întâmplat, dar știu că într-o zi l-am supărat rău pe unul dintre membrii unei bande din Fresno. Ceea ce știu însă cu siguranță este faptul că unul dintre ei m-a urmărit în drum spre casă, iar pentru următoarea perioadă de un an și nouă luni familia mea a îndurat cea mai înfricoșătoare experiență de până atunci. Prima oară, mi-au spart geamul de la mașină și mi-au furat radioul. Nu m-am alarmat în mod deosebit, pentru că, din nefericire, asemenea acte de vandalism sunt frecvente.

Ulterior, incidentele de acest gen și-au mărit intensitatea. Uneori când ieșeam pe ușă să plec la serviciu descopeream că toate mașinile noastre dispăruseră. Poliția a început să se obișnuiască să fie chemată zi și noapte la noi acasă. Mai târziu, am început să auzim focuri de armă țintind microbuzul nostru sau împușcături trase doar în aer.

În această perioadă călătoream foarte mult în toată lumea pentru a participa și predica la diferite întâlniri ale liderilor de tineret. Într-o zi, am sunat din Guam să văd dacă Ruthie și copiii erau bine. Soția mi-a spus însă foarte calmă că-mi dispăruse mașina și că nu știa unde să o caute. Îmi aduc aminte că m-a cuprins acel sentiment de disperare care te înăbușe când îți dai seama că nu poți face absolut nimic într-o anumită situație. Poliția nu mă mai putea ajuta, pentru că în cazul meu „nu curgea sânge”. Erau foarte solicitați să intervină în atât de multe cazuri, încât pentru a reuși să facă față trebuiau să le trieze doar pe cele în care „curgea sânge”.

Am sunat și la primărie și ni s-a dat aproape același răspuns. Deși eram recunoscători că nici o bandă nu pusese să fiu omorât, totuși campania de a ne obliga să plecăm din oraș își atingea

din ce în ce mai mult scopul. Chiar și unii dintre colegii de la birou se întrebau când „îmi voi înghiți mândria” și mă voi muta din acel „cartier periculos”. Era însă evident că nu fuseseră niciodată la noi acasă pentru a vedea că locuiam asemenea lor, într-un cartier liniștit, cu oameni din clasa de mijloc. Un singur lucru era foarte sigur: lucrurile scăpaseră de sub control, din moment ce se ajunsese la focuri de armă și furturi.

Cu altă ocazie, mă aflam împreună cu dr. Taylor în Massachusetts pentru a participa la o instruire și un comitet. Ales de curând președintele Uniunii Atlantic, el m-a inclus deseori în programe privind metodele de conducere. În după-amiaza când ne-am întors de la Boston, Ruthie a venit să mă ia de la aeroport. Casa fusese singură doar pentru câteva zeci de minute, timp în care un grup de tineri aștepta într-un microbuz, după colț. În perioada scurtă de timp care a urmat, ei au spart ușa de la intrare și au luat orice bun care putea fi valorificat în bani.

În timp ce parcam mașina am observat ușa larg deschisă. Mi-am dus valiza în casă și m-am postat în mijlocul sufrageriei de unde puteam vedea foarte limpede că fusesem jefuiți. Casa părea goală; noroc că ne mai rămăsese mobilierul! Una dintre camerele noastre de filmat se mai găsea încă pe gazonul din fața casei, scăpată desigur din grabă, în timp ce hoții s-au răspândit văzându-ne la colțul străzii.

Deodată, un cuțit parcă mi-a străpuns inima; dispăruse chitara. Acea chitară pe care mi-o cumpăraseră cu atâta trudă părinții mei, cu 15 ani în urmă, pe vremea când eram încă student la MBA. O purtasem cu mine pe toate continentele, în jurul lumii, folosind-o într-un singur scop – predicarea Cuvântului. Izbucnind în lacrimi, m-am așezat pe scările verandei din fața casei.

La scurt timp a sunat telefonul: era David Taylor care voia să se asigure că ajunsese acasă cu bine. El și soția lui, Maxine, au ascultat tăcuți cum, înlăcrimat, le povesteam ceea ce se întâmplase. Am făcut turul casei pentru a vedea care erau exact

pagubele. Telefonul familiei Taylor a venit chiar în clipa potrivită. După ce ne-au adresat cuvinte de înțelegere și ne-au asigurat că erau alături de noi, ne-am rugat împreună și L-am implorat pe Dumnezeu să ne poarte de grijă.

Ruthie era însărcinată și un asemenea stres nu-i făcea deloc bine, deși nu s-a plâns niciodată. Soția mea a fost un adevărat monument de putere în timpul acelor vremuri de încercare. Ea se ruga cu și mai mare convingere, încredințată că nu vom pleca din Fresno decât în momentul în care Dumnezeu ne va chema în altă parte. Poliția ne informase deja că, în cazul în care ne vom muta în alt cartier, fie și în partea cealaltă a orașului, adolescenții care ne creau probleme ne urmau, pur și simplu, la noua locuință. Cu sprijinul lui Ruthie am continuat să lucrez pentru tineri, atât la conferință, cât și pe stradă.

Pastorul din biserica în care eram membri nu era altul decât pastorul Benavides. Privilegiul de a fi membru în biserica lui era un lucru formidabil. El a fost mereu alături de noi pentru a ne ajuta să ieșim din situația de criză în care ne aflam. Într-o zi, i-am chemat la noi acasă pe toți prezbiterii bisericii pentru a consacra Domnului căminul nostru într-o manieră similară în care se face ungerea unui bolnav. Rugăciunea a fost înălțată către Dumnezeu, cerându-I să ne ofere o protecție fizică deosebită, deoarece lucrăm în Numele lui Hristos.

Am fost surprins să constat cât de diferit reacționau oamenii auzind pășaniile noastre. Într-o anumită ocazie, am participat la o întrunire misionară, unde o persoană a povestit cum venise din Africa, unde îi ajutase pe copiii și familiile sărace. Apoi, a relatat cum violențele care au izbucnit au condus la pierderi de vieți omenești, aceeași persoană dând mărturie despre cum Dumnezeu a ajutat-o să scape cu viață. Am observat cum publicul era vizibil impresionat, răspunzând cu multă admirație la spusele tinerei femei. Unii chiar șopteau:

– Câtă credință! Aceasta este cu adevărat lucrare misionară, așa cum este scris în Biblie. Această fată este gata să moară

pentru Hristos.

A venit și rândul meu. Am prezentat o experiență similară despre cum ofeream ajutor tinerilor și familiilor dezavantajate din Fresno. Când am spus că lucrarea mea se putea numi „ajutorarea celor de pe stradă” unii s-au lăsat pe spatele scaunului și, uitându-se cu confuzie, și-au încrucișat mâinile la piept. Le-am mai povestit despre cum unii dintre adolescenți renunțaseră la droguri, iar acum își ajutau prietenii să vină la Isus.

Când le-am cerut să se roage pentru mine din cauza violențelor continue din preajma casei, câțiva au dat din cap în semn de dezaprobare. Am auzit pe cineva întrebând încet:

– De ce intră singur în bucluc? Nu își dă seama că acei oameni își doresc să trăiască într-un mod josnic?

Alții își întrebau vecinii de scaun:

– Oare chiar nu-i pasă de liniștea familiei lui?

Când am plecat de la acea întâlnire mă simțeam singur și părăsit. Este dureros să descoperi că ceilalți percep misiunea ca fiind ceva care se întâmplă doar pe alte continente. De ce atunci când împlinești exact aceleași așteptări aici, în America de Nord, lumea începe să pună la îndoială buna ta credință? De ce acțiunea socială este considerată a fi „misiune” doar în alte zone îndepărtate și nu și aici, „acasă”? Experiența mi-a demonstrat că trăim în mijlocul unui câmp imens care așteaptă să fie lucrat. Chiar dacă mă poate costa și viața, datoria mea este să fiu credincios și să slujesc până la capăt. Dacă aș fi lucrat în Rwanda, mulți ar fi acceptat misiunea mea, dar faptul că sunt aici, în America, îmi va lua mult timp pentru a schimba mentalitățile unora dintre semenii mei.

Faptul că cineva întâmpină opoziție nu face decât să ducă la clădirea caracterului, la dezvoltare și la afirmarea valorilor care dau viață misiunii sale. În timpul teribilei experiențe cu împușcături, furturi și mângălituri cu graffiti, eu și Ruthie am crescut

spiritual într-un mod deosebit. În aceeași perioadă ni s-a anulat asigurarea pentru casă și pentru mașini. Poliția, primăria și restul sistemului refuzau să ne mai ajute atâta vreme cât eram dispuși să-i mai sprijinim pe cei de pe stradă. Însă Dumnezeu ne-a dotat cu o armură mai rezistentă pentru a putea face față celor mai copleșitoare încercări ale vieții. Odată, Ruthie a zis:

– Dacă scăpăm cu bine din Fresno, nu există vreun alt rău ce ni se poate întâmpla.

Cuvintele ei au avut un caracter profetic, fiindcă urma să avem nevoie de multă putere pe viitor.

Cam în aceeași perioadă au avut loc alegerile prezidențiale ale Statelor Unite. Ruthie, care era însărcinată în luna a noua, nu a participat la vot, deoarece nu se simțea prea bine. Așadar, ziua alegerilor nu a prezentat nici un eveniment ieșit din comun pentru noi. Nici în timpul nopții nu s-au mai auzit împușcături, iar dimineața mașinile noastre erau încă în parcare. Am fost să votez, după care m-am îndreptat spre birou, unde am întocmit planuri pentru un nou congres de tineret pe conferință.

În seara care a urmat am stat treaz până târziu pentru a urmări rezultatele alegerilor. Locurile de la Casa Albă și din Senat constituiau prioritățile mele, căci le urmăream și le notam cu foarte mare atenție. Pe măsură ce se scurgeau orele din noapte, mi-am dat seama că la orizont se întrezărea schimbarea. Președintele George Bush nu stătea prea bine la capitolul voturi și cifrele indicau ca favorit un alt candidat. La ora 1, mass-media l-a declarat pe Bill Clinton învingător oficial în alegerile prezidențiale.

Am strigat cât am putut de tare pe holul întunecat către dormitor, unde Ruthie dormea liniștită:

– Ruthie, avem un nou președinte! A fost ales Bill Clinton!

Ruthie a început imediat să aibă contracții. Cu un geamăt înfundat mi-a spus că cel mai bine am face să mergem la spital. În timp ce noi pregăteam lucrurile pentru maternitate, mama ei a venit să stea cu Veronica și Angelica. Ne-am adus aminte că cel de-al doilea copil aproape că se născuse în mașină, așa că ne-am grăbit cât am putut.

Când am ajuns la spitalul din Fresno în acea noapte, medicul nostru dormea acasă liniștit și până să ajungă ar fi durat mult, deoarece locuia la peste 65 de kilometri depărtare. Medicul de gardă se ocupa de o altă urgență. Așadar, eu și asistenta ne-am uitat unul la altul știind că doar noi doi eram „în tură” în acea noapte, în sala de nașteri.

Când momentul cel mai dificil a sosit, cu tact și blândețe asistenta a sfătuit-o pe Ruthie ce e de făcut. Cât despre mine, cu mare supunere, am executat ceea ce mi se spunea pentru a ajuta pas cu pas la nașterea copilului meu. Când, în sfârșit, s-a născut, mi-am luat în brațe primul băiat. Împreună cu asistenta, i-am aspirat căile respiratorii și i-am tăiat cordonul ombilical. După ce l-am pus jos cu atenție și l-am uns cu o cremă specială la ochi, l-am înfășat pe Gabriel într-o păturică albastră și l-am așezat în brațele soției mele.

Asistenta ne-a felicitat pentru băiețelul sănătos și frumos pe care îl aveam, în timp ce eu și Ruthie priveam cu mândrie la noua noastră binecuvântare, închegându-se primele legături între părinți și copil. Apoi, asistenta s-a întors spre mine și mi-a spus:

– Mi-a plăcut predica pe care ați ținut-o săptămâna trecută în biserica mea.

Am rămas mirați să aflăm că asistenta care o ajutase pe Ruthie să nască era adventistă de ziua a șaptea.

Când l-am dus pe Gabriel acasă, cu două zile mai târziu, fetele au sărit în sus de bucurie la ideea existenței unui băiat prin preajmă. Familia Rojas avea acum cinci membri, și bucuria de a-i privi pe cei trei copii crescând mi-a oferit un crâmpei din cum trebuie că arată cerul. Uitându-mă la Ruthie și dându-mi seama că dragostea pentru ea creștea și mai mult, am devenit conștient că iubirea nu poate fi explicată în cuvinte. Faptul că ea și-a riscat de trei ori viața pentru a-mi oferi un copil mi-a confirmat că Dumnezeu este dragoste. Iubirea este atât de profundă, încât nu poate decât să crească. Din cauza intensității

acestei creșteri, dragostea devine motivul existenței noastre, întotdeauna căutând să dea naștere unei alte vieți.

Nu la multă vreme după ce l-am instalat pe Gabriel acasă, ni s-a adus aminte că lumea de afară era încă în război. Simțeam un fior rece pe spate când auzeam din nou împușcături și amenințări din mașină. Ziua, ne continuam lucrarea cu adolescenții din bande, dar noaptea viața era diferită. Ruthie a început să lucreze în „tura de noapte”, veghind la fereastră până la ora 2:00. Inițial, nu mi-am dat seama de ce făcea acest lucru, însă după aceea am preluat eu supravegherile nocturne.

Uneori eram nevoiți să sunăm la poliție pentru a pune capăt vreunui atentat împotriva noastră. Într-o noapte, tinerii au început să fure mașinile vecinilor, făcându-ne rău într-un mod indirect, căci aceștia ne arătau cu degetul spunând clasicele cuvinte:

– Totul era în regulă înainte să vă mutați voi aici.

În acea noapte copiii au aruncat cu sticle incendiare în camionul vecinilor, dar flacăra a venit în direcția noastră. Presiunea exercitată de vecini era tacită, deoarece ne simpatizau în mod sincer, însă simțeam că dorința lor cea mai mare era să plecăm de acolo. Într-o seară, un ofițer mi-a spus că dacă aș avea un revolver calibrul 38 și l-aș împușca pe unul dintre acești copii nu există tribunal în lume care să mă poată condamna. Sugestia aceasta m-a umplut de groază. M-am uitat în ochii lui și cu o convingere puternică i-am spus:

– Dumnezeu m-a chemat să-i salvez pe acești adolescenți nu să-i omor.

În acel punct am ajuns să înțeleg că atașamentul meu față de tineri nu se datora doar carierei, ci reprezenta un stil de viață.

În cele din urmă, inevitabilul s-a produs. Eu și Ruthie am început să ne rugăm ca Dumnezeu fie să pună capăt acestei situații, fie să ne cheme undeva departe de Fresno. Eram dezamăgiți, pentru că eu mă aflam pe punctul de a lansa noul proiect și voiam să văd cum funcționează. Dar hărțuiala în

continuă creștere a început să însemne și urmărirea cu mașina. În cele din urmă mi-au distrus-o în plină zi, în timp ce predicam la una dintre biserici. Deși am reușit să împiedicăm multe acte de violență sau furt, șaisprezece asemenea incidente au avut totuși loc. Între timp, am pierdut din această cauză 18.000 de dolari, în bunuri, iar asigurarea a acoperit o mică parte din pagube. Situația noastră financiară era dezastruoasă, deoarece ne-am cheltuit toți banii din economii pentru a instala un sistem electronic de securitate, iluminat special în curte, garduri de doi metri, o alee extinsă, porți înalte, o ușă din fier de 100 de kg și un câine lup care clarifica imediat dacă străinii erau sau nu bineveniți la noi în curte la ora 2 noaptea.

Acum, după ce mi-ați citit raportul financiar, stați puțin și gândiți-vă. Închideți ochii și imaginați-vă ce ar fi fost dacă toate acestea s-ar fi întâmplat în Somalia. Nu e chiar atât de derutant pe cât cred unii. Lucrurile ar fi stat cu totul altfel în mintea noastră, dacă ne-am permite doar să definim misiunea așa cum este ea în realitate. Dumnezeu cere din partea fiecăruia loialitate în lucrarea pe care o aduce la îndeplinire, indiferent unde ar avea loc aceasta. Moartea fratelui meu mi-a amintit că fiecare persoană de pe stradă contează. Nici unul dintre acei membri din bandă nu merită să fie pierdut. Doar pentru că nu realizăm că ei mor, nu înseamnă că suntem eliberați de responsabilitatea de a face ceva. Isus a murit deja pentru a ne salva pe fiecare. Cine îi va iubi și pe ei încât să aibă, asemenea nouă, șansa eliberării și vieții veșnice?

Mă gândesc și acum la cât de mulți copii nu se mai află pe stradă și trăiesc alături de Isus. Mulți dintre ei merg la biserică și îi aduc și pe alții la Domnul. Alții au mers la colegiu și și-au făcut deja o carieră. Sunt mulțumit că am făcut ceea ce trebuia în lucrarea mea cu tinerii de pe stradă. Ori de câte ori am ocazia, mă întorc pentru a-i căuta și a-i găsi unul câte unul. Nu învățăm ce înseamnă viața decât atunci când am descoperit pentru ce suntem dispuși să murim.

NEVOIA DE VIZIUNE

Tocmai ne pregăteam să lansăm noua inițiativă de activitate cu tineretul când telefonul a sunat din nou. De data aceasta venea din Maryland. Spre surprinderea mea, prietena noastră, Ramona Perez Greek, ne-a adus la cunoștință că directorul de tineret al Diviziunii America de Nord acceptase un post la ADRA, iar diviziunea se pregătea să acopere golul astfel creat. Inițial, am crezut că dorea să-i ofer o sugestie de posibile nume, dar curând am înțeles că numele *meu* fusese deja luat în discuție.

După ce și-a definitivat raportul privind situația departamentului de tineret din zona de est, ea mi-a dat un singur sfat:

– Rămâi alături de Domnul, căci o să ai nevoie de El mai mult decât ai crezut vreodată.

Când am terminat de discutat, Ramona ne-a condus într-o rugăciune care, de o simplitate elocventă, îi cerea lui Dumnezeu să-mi ofere protecție și să ne arate voia Sa. Apoi, m-a lăsat să înhit în sec și să mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla în Maryland.

Ramona era director asistent la Departamentul pentru Misiunea Femeii de la Diviziunea America de Nord. De multe ori am avut ocazia să discutăm anumite aspecte ale viziunii în conducere. Am pus la punct împreună câteva proiecte pentru

tineretul latino și am participat la diferite tabere. Nutream pentru Ramona un respect profund și, asemenea pastorului Benavides, mi-a fost un mentor minunat în domeniul complex al administrației.

Ea are un dar deosebit de a anticipa cu cel puțin trei pași orice proiect de conducere. Cunoștințele ei aprofundate asupra naturii umane îi dă capacitatea să prevadă anumite extinderi în structura administrativă, dând dovadă atât de disciplină, cât și de maturitate. Ori de câte ori am ocazia profit de ideile ei, însă probabil că ea nici nu observă datorită modestiei ce o caracterizează. Ramona este unul dintre liderii de la care am întotdeauna ce învăța.

Vestea că Diviziunea America de Nord căuta un nou director de tineret m-a făcut să cântăresc serios implicațiile ulterioare. Însăși ideea că numele meu a fost luat în atenție constituia o mare onoare. Oricum, am aflat că încă alte douăzeci și cinci de persoane foarte calificate se mai aflau pe listă. Asemenea situații determină pe oricine să-și mențină o părere destul de echilibrată despre sine. Cât despre mine, conta mai mult „onoarea de a fi nominalizat”. Cu adevărat, nu mă așteptam la mai mult decât atât. Așa că am făcut tot posibilul să-mi scot din minte această posibilitate; cel puțin am încercat, deși nu garantez că am reușit.

La sfârșitul săptămânii următoare, m-am întâlnit cu pastorul Willie Oliver din New York, în cadrul unei întâlniri la Anaheim. Știam că diviziunea îl susținea puternic pentru a ocupa același post. Willie însă mi-a spus că informase administrația că nu era interesat de post, deoarece primise de curând funcția de director de tineret alături de David Taylor, la Uniunea Atlantic. Apoi, s-a întors spre mine și mi-a mărturisit că avea impresia că diviziunea se gândea în mod serios la numele meu. Simțind obișnuita senzație de greață în asemenea circumstanțe, l-am asigurat că nu mă așteptam să fiu ales.

Săptămâna următoare, președintele de conferință, Herb Broekel, mi-a telefonat să-mi spună ce auzise de la Alfred McClure, președintele Diviziunii America de Nord. Foarte sobru, Herb m-a informat că administrația îmi va înmâna o cerere oficială de a servi ca director de tineret în America de Nord. Mi-a spus să anulez tot ce aveam pe agendă, să merg acasă, să mă odihnesc și să aștept să sune telefonul. Înainte de a închide, a adăugat:

– Roagă-te alături de Ruthie. Domnul o să vă ajute să luați hotărârea potrivită în această problemă.

L-am asigurat că îi voi urma sfatul.

Tot restul zilei eu și Ruthie am discutat și ne-am rugat în legătură cu iminenta ofertă. Pur și simplu, nu puteam cuprinde enormitatea acestei provocări. L-am contactat pe pastorul Tony Anobile, un alt prieten care îmi împărtășește aceeași pasiune pentru tineri, și i-am cerut sfatul. El a pus în fața mea argumentele pro și contra referitoare la ofertă, după care ne-am rugat, cerând călăuzire divină.

I-am sunat pe Sergio și Chari, în Miami, care considerau și ei că Dumnezeu se afla în spatele acelei oferte. Sergio s-a rugat pentru mine și mi-a spus cuvinte de încurajare și ajutor. Cu toate acestea eram uimit să întrevăd nevoia de și mai mult sprijin și încurajare. Mă copleșeau sentimente de imperfecțiune, dar el m-a asigurat că oricine simte la fel atunci când întâmpină o adevărată provocare. Când cineva se crede în stare să facă tot ce Dumnezeu îi dă de făcut, va descoperi curând că se află pe o cale foarte anevoioasă, care, în realitate, este inutil de urmat. Sergio mi-a mai explicat că în activitatea mea viitoare voi avea nevoie de Dumnezeu mai mult ca niciodată.

În sfârșit, președintele McClure a telefonat. Puțin emoționat, i-am mărturisit că „nu în fiecare zi aveam privilegiul să fiu sunat acasă de președintele Bisericii Adventiste din America de Nord”. După câteva schimburi de amabilități, am intrat în subiect. Mi s-a oferit în mod oficial postul de director al Departamentului

mentului de Tineret la Diviziunea America de Nord. L-am rugat să-mi descrie teritoriul peste care voi fi responsabil, după care el mi-a explicat că însuma 58 de conferințe și 9 uniuni în Canada, Statele Unite și Bermuda. Adolescenții și tinerii numărau aproximativ 260.000, în mai mult de 4.600 de biserici. Sarcina mea era pe cât de masivă, pe atât de solicitantă.

Președintele a mai precizat că niciodată în cariera sa nu mai participase la o selecție pentru ocuparea unui post, dar era convins că Dumnezeu îl condusese să ia această decizie. A adăugat că întrunirea tuturor președinților de uniune care m-au votat a fost „inspirată” să ia această decizie, în mare parte și datorită contribuției lui David Taylor. La încheierea conversației, l-am rugat să-mi lase timp să mă rog împreună cu Ruthie. El a înțeles și a fost de acord să ne mai lase ceva timp de gândire.

L-am sunat pe pastorul Broekel și l-am asigurat că voi merge cu inima deschisă la Washington pentru a vedea ce anume presupune postul și care este situația locuinței. Împreună cu Ruthie ne-am rugat lui Dumnezeu să ne arate ce trebuie să facem. Nu voiam să mă grăbesc și, ca să fiu sincer, trebuie să adaug că eram îngrozit.

L-am căutat la telefon și pe pastorul Benavides și pe Ernie Castillo, secretarul Uniunii Pacific, și le-am cerut părerea și sfatul. După ce am cântărit opțiunile, fiecare și-a luat timp să se roage împreună cu mine. L-am contactat din nou pe Tony Anobile, mărturisindu-i că devin din ce în ce mai sigur că voi merge în Maryland. Aveam încredere în părerea lui Tony; niciodată nu m-a dezamăgit. Așa cum făcuse și mai devreme în aceeași zi, și-a luat timp pentru a ne ruga împreună.

Monte Sahlin – „Pune în practică planurile...”

În ianuarie 1994, eu și Ruthie am zburat cu avionul pentru prima oară în zona Washington D.C. Când am ajuns la clădirea administrației centrale a Bisericii Adventiste, trebuie să mărturisesc că m-am simțit intimidat, căci aceasta adăpostea și birourile

Diviziunii America de Nord. Afară ninge liniștit, iar frigul pătrunde nestingherit prin hainele noastre subțiri de California. Ce știam noi despre îmbrăcămintea de iarnă? Când am coborât însă din mașină, nu sunt sigur din ce motiv tremuram mai tare: din cauza frigului sau a fricii.

Aici ne-am întâlnit cu Monte Sahlin, pe vremea aceea asistentul președintelui Diviziunii America de Nord. Monte era persoana asupra căreia îmi țintisem de multă vreme ochii. Fiind liderul lucrării pentru adulți, el a lăsat o amprentă de neuitat asupra bisericii, prin felul în care rezolva situațiile complicate care apăreau uneori. Cu un an mai devreme participasem alături de el la un comitet și am fost uluit de modul în care găsea soluții problemelor cu care ne confruntam.

Pentru început, Monte privește toate situațiile în lumina schimbării pe care acestea o vor aduce în final în biserică. Fie că e o problemă administrativă, un proiect sau o chestiune de serviciu, el va face orice să reușească, oferind rezultate măsurabile, care sunt de strictă necesitate liderilor ce aduc lucrarea la îndeplinire săptămânal, în fiecare biserică, pe tot cuprinsul țării. Am ajuns să-l consider pe Monte cel mai activ dintre conducătorii adventiști. El are obiective clare, atât pentru comunități, cât și pentru lideri, lucru care m-a ajutat mult, oferind un sens calității mele de pastor și de oficial al conferinței.

Când eu și Ruthie am discutat cu el despre departamentul de tineret, am fost destul de reținuți. Știam că a lucra împreună cu el însemna că succesele mele se vor măsura în termenii lucrării locale. Știam, de asemenea, că diviziunea spera ca Dumnezeu să ne ajute în formarea unei noi structuri de tineret, care va dezlănțui energia spirituală și fizică a miilor de tineri răspândiți în biserici și campusuri, de-a lungul și de-a latul continentului.

Mizele erau mari, iar eu mă simțeam complet nepregătit pentru această nouă răspundere. Ceea ce doream să știu era ce se aștepta de la mine. Uitându-mă la el cu interes, i-am cerut

păreră asupra viitorului meu rol. Ca de obicei, răspunsul lui a fost simplu:

– Pune în practică planurile pe care le întocmești alături de comitetul tău.

Mi-a arătat apoi că prea adesea liderii au idei care nu conduc nicăieri. Marea nevoie a bisericii este aceea de a avea oameni „care pun în mișcare planuri”.

După ce ne-am rugat, am convenit ca în două zile eu și Ruthie să-i dăm un răspuns definitiv. În continuare, a urmat o scurtă întrevedere și cu Ted Wick, fostul director de tineret. El mi-a descris obstacolele și succesele ultimilor șase ani în care ocupase acest post, precizând că are încredințarea că Dumnezeu mă adusese acolo. Mi-a mai spus că era sigur că Domnul mă va folosi în această slujbă și m-a încurajat să accept funcția. M-a impresionat profund faptul că predecesorul meu și-a exprimat atât de ferm sprijinul.

În acea după-amiază, eu și Ruthie am părăsit clădirea Conferinței Generale mergând direct la hotel, vizavi de sediu. În timp ce ne uitam la căderea liniștită de zăpadă, ne întrebam care ar trebui să fie următorul nostru pas. Și pentru prima oară în decursul activității noastre, ne-am hotărât să punem înaintea Domnului „un caier de lână”, precum făcuse și Ghedeon în vremurile biblice.

Ne-am rugat mult în acea după-amiază și am pus înaintea lui Dumnezeu în special două probleme. În primul rând, aveam nevoie de o casă, ceea ce în zona Washington D.C. este un adevărat coșmar pentru majoritatea californienilor. Costul întreținerii este atât de mare, încât unii dintre cunoscuții noștri au fost nevoiți să renunțe la serviciu, din cauză că nu-și puteau permite să locuiască în această regiune. În al doilea rând, aveam nevoie de bani pentru a achiziționa casa. Din cauza daunelor suferite în Fresno, care ne-au lovit și în latura financiară, nu știam cine din zonă ar fi fost dispus să ne împrumute atâția bani.

Am analizat diferite posibilități însă în final, am ajuns la concluzia clasică în asemenea cazuri: „Nu ne putem permite”. În aceeași seară, un anumit dr. Dysinger, pe care nu îl întâlnisem niciodată, a trecut pe la noi pe la hotel și ne-a spus:

– Am exact casa de care aveți nevoie.

Mai târziu, ne-a condus să vedem o locuință într-o zonă numită Pitcairn Place, cu vile înconjurată de pădure. Inițial construită pentru șefii Conferinței Generale, acea așezare era recunoscută ca deținând recordul pentru liniște, în decursul celor douăzeci și trei de ani de când fusese amenajată. Am îndrăgit casa pe moment.

Ziua următoare i-am întrebat pe unii dintre conducători ce opțiuni financiare existau în zonă. În aceeași zi am primit asigurări pentru finanțarea casei. Eu și Ruthie eram șocați și ne-am gândit că poate „semnul” ar fi trebuit să fie unul mai dificil. Am îngenuncheat în camera de hotel și, în timp ce ne rugam, am simțit cum Dumnezeu cheamă o familie din Vest să lucreze în Est. A doua zi, așa cum promisesem, am mers să mă întâlnesc cu Monte și să accept în mod oficial postul. Când am intrat la el în birou, am înghițit în sec, lucru care l-a făcut să-și dea seama că eram foarte speriat. În felul lui obișnuit, Monte s-a ridicat de la birou și mi-a întins mâna. În timp ce ne strângeam mâinile, mi-a spus:

– Bine ai venit în Diviziunea America de Nord! Nu-ți face probleme, o să te descurci. Ești înconjurat de oameni foarte talentați care vor lucra alături de tine.

Am respirat adânc și l-am întrebat:

– Mă veți ajuta?

Monte a zâmbit:

– Bineînțeles că te voi ajuta; aceasta este datoria mea – să mă asigur că tu și ceilalți directori aveți succes.

În cele trei luni care au urmat, ne-am mutat din Fresno în Maryland, unde aveam locuința doar la 8 kilometri distanță de

birou. Totul era nou – luminiș în loc de pădure, dealuri în loc de munți și drumuri șerpuite în loc de străzi perfect drepte. Însă cel mai plăcut era lipsa focurilor de armă, a chinului și a terorii din miez de noapte. Bandele din Fresno îmi furaseră mașinile de șapte ori, așa că am ajuns cu ele destul de rablagite. Mi-am petrecut următorii cinci ani chinându-mă să le mențin în funcțiune.

Am pășit în noua mea funcție cu multă ezitare, conștientizând faptul că un lider nu poate în nici un fel să mulțumească pe toată lumea. Această regulă trebuia însușită de la începutul începutului. Nu știusem însă că era ca și cum aș începe să lucrez alături de o rețea de nouă sute de specialiști în lucrarea cu tineretul. În mod clar, aceasta te obligă să percepi problemele dintr-o perspectivă mai largă. Așa cum în politica de la Washington D.C. există democrați și republicani, tot așa există diferite puncte de vedere și în departamentul de tineret. Variațiile majore de cultură, rasă și limbă din America de Nord au făcut ca în mod inevitabil să fiu pus în fața unor sarcini diverse și complicate, care au condus uneori la divergențe de viziune.

Primele întâlniri cu liderii naționali și internaționali au fost dificile și adesea am întâmpinat momente tensionate, atunci când ieșeau la suprafață diferențele de opinie. Știam că aceste conflicte reflectau, de fapt, situația din sânul bisericilor. Domnul mi-a făcut cunoscut că, în cazul în care doream să rezolv toate problemele, trebuia să petrec mai mult timp pe genunchi. Fiecare întâlnire și sesiune de planuire ne-au demonstrat că nu puteam găsi soluții tuturor cerințelor pe care le aveau tinerii. Răspunsul nu venea din înțelepciunea umană. Trebuia să învățăm să ne bazăm pe Dumnezeu pentru a realiza imposibilul și este minunat că Dumnezeu e disponibil să o facă prin *intermediul* nostru.

Când El Își aduce la îndeplinire planul prin copiii Săi nu trebuie să avem nici o urmă de confuzie cu privire la a cui înțelepciune primează. Ceea ce mă nedumerește enorm de mult este de ce toată lumea tânjește după un post de conducere. Nu

există nici o încântare și nici o glorie în stresul unei asemenea poziții. Nici măcar acele puține momente când mulțimile își exprimă susținerea și admirația nu fac din această funcție un lucru ușor.

Partea ascunsă a acestei experiențe este că mereu te afli în competiție. Oamenii pot recunoaște cu ușurință partea umană dintr-un lider. Lucrul pentru care un conducător trebuie să se roage cel mai arzător este să vină cât mai curând ziua în care oamenii să recunoască, de fapt, că Dumnezeu lucrează prin el. Deși a ajunge la un consens este un lucru în fața căruia ești pus mereu, doar Dumnezeu poate duce mai departe planurile. Fiecare comitet trebuie să confirme, prin acțiunile lui, că numai Dumnezeu este Acela care trebuie să conducă lucrarea Sa.

Alfred McClure – „Asumă-ți riscuri în misiune...”

Pe toată perioada cât am lucrat la baza și structura departamentului, m-am sfătuit cu președintele diviziunii, Alfred McClure. Ori de câte ori aveam o schemă sau o diagramă a următorului nivel din procesul de schimbare, mergeam la el pentru a o verifica. Astfel, el era mereu informat și putea oricând să aducă îmbunătățiri. Pastorul McClure este profund interesat în potențialul tinerilor din biserică, aceste probleme fiind mereu luate în discuție și detaliate.

Într-o zi, l-am întrebat care erau, în opinia sa, punctele forte ale planului de lucru pentru tineri. Ridicând ochii de pe schița desfășurată pe birou, mi-a spus:

– Văd că echipa ta face eforturi majore pentru a utiliza multele daruri ale tineretului și caută să le integreze în misiunea ce o are de îndeplinit.

Apoi, și-a amintit cum încă de la începutul activității sale sperase să vadă „armata de tineri” care ia naștere în biserică. Mi-a mai spus că este complet devotat mobilizării tinerilor și încurajării bisericilor de a le folosi tinerețea. Cu ani în urmă,

Alfred McClure ajutase cu sugestii un grup de tineri din Diviziunea America de Nord, ce făceau parte din Youth Evangelism Task Force, să studieze problema lărgirii sferei de influență. Munca mea reprezenta rezultatul acelor recomandări pe care el le făcuse cu ceva timp în urmă.

Suspînând, președintele diviziunii și-a exprimat îngrijorarea asupra timpului îndelungat pe care biserica noastră îl petrece discutând probleme teologice și administrative. În nici un caz nu le considera lipsite de importanță, deoarece unele trebuiau soluționate, dar îngrijorarea sa era una de fond, legată de esența lucrării. Considera că se pierde din vedere adevărata misiune când bisericile consumă energie vitală în certuri prelungite. Pe fața lui se citea cu ușurință tristețea. Cu acest gând, m-a rugat să fac tot ce pot pentru a împiedica fragmentările și discuțiile inutile, având mereu în atenție lucrarea de evanghelizare a tineretului.

Pastorul McClure m-a provocat „să nu mă abat de la misiune indiferent ce va interveni pe drum”. L-am asigurat că eram în total acord cu viziunea sa de a ne concentra doar asupra motivației pentru care existăm ca biserică.

– Nu-ți fie teamă să-ți asumi riscuri în misiune, m-a sfătuit el.

Deși știa cât de mult doream să extindem rolul tinerilor în biserică și școală, recunoștea, de asemenea, cât de multe dificultăți întâmpinam. Comentariile sale reflectau profunda încredere în forța tineretului nostru. Provocându-mă să-mi asum riscuri, el însuși exprima propria disponibilitate de a și le asuma alături de mine.

Am descoperit curând că trăiam din nou momente deosebite. Când am descoperit cât de pregătit era președintele nostru în a susține tinerii, am continuat:

– Dumnezeu va mișca tineretul nostru spre atingerea unor ținte înalte.

Apoi, el ne-a condus în rugăciune și când am ieșit din birou m-a îmbrățișat spunând:

– Dumnezeu va înfăptui lucruri minunate.

Eram conștient că în acea ocazie făcusem o promisiune înaintea Domnului. Deși îmi era încă teamă, simțeam că El mergea înaintea noastră, lucru care mi-a oferit un sprijin deosebit.

Imediat agenda mea a început să includă foarte multe călătorii și întruniri atât cu liderii studenților, cât și cu administratorii de la uniuni și conferințe. În timpul celui de-al doilea an de transformare a structurii departamentului, atenția noastră a căzut mai mult pe activitățile cu tinerii. Astfel, am lansat în această perioadă noua structură. După ce am primit votul întrunirii de sfârșit de an din Battle Creek, am anunțat în mod oficial că țelul lucrării din America de Nord este misiunea externă. Într-un document intitulat „Salvat pentru a sluji”, am inaugurat șapte programe care speram să aducă o viziune nouă, dând suflu și putere lucrării locale a tineretului nord-american.

Mai târziu, în același an, am pus bazele și altor programe: Rețeaua Net a Tineretului Adventist sau YouthNet, Misiunea Studenților, Taskforce, Tineri Pionieri, Mesageri Locali și alte proiecte misionare care le-au oferit tinerilor șansa să dedice un an din viața lor lucrării pentru Hristos. L-am rugat pe Dumnezeu să ne ajute să concepem un plan pentru ca bisericile diviziunii să acorde încredere tinerilor.

Într-o zi, eu și pastorul McClure călătoream împreună la o acțiune a Misiunii Globale intitulată „Mâini întinse peste lume”, care se ținea în Atlanta, cu participarea a mii de oameni. Alături de el și alți oficiali ai Conferinței Generale am fost desemnat să particip la discuțiile de pe platformă. Înainte de a urca pe scenă, l-am întrebat dacă era dispus să-mi acorde câteva minute. Împreună, ne-am retras într-un loc mai liniștit.

Deoarece trebuia să predic cu ocazia acelei întruniri, dezvăluind noi direcții și inițiative pentru tineretul nostru, l-am rugat să-mi dea un sfat.

– Descrie lucrarea pe care tineretul a fost chemat de Dumnezeu să o aducă la îndeplinire, mi-a spus el.

Am lăsat capul în jos, știind că sosise momentul să se scrie un nou capitol în activitatea cu tinerii și adolescenții din Diviziunea America de Nord. Așa cum stăteam în fața președintelui, am simțit greața aceea obișnuită din cauza ezitării.

– Șefu', mi-e tare teamă, am spus încet.

Aplecându-se, el mi-a șoptit la ureche:

– Și mie mi-e teamă. Hai să mergem!

Pe parcursul acelei întâlniri, Dumnezeu a condus lucrurile într-un mod minunat.

În acel an am adus la birourile diviziunii un tânăr pe nume Byard Parks, pentru a se ocupa de misiunea studenților, dar ne ajuta și în structurarea și lansarea YouthNet-ului. Celeste Ryan, o altă tânără care se afla deja în diviziune când am venit eu, a făcut ca revista *Adventist View* să aibă o influență din ce în ce mai mare pe teritoriul continentului. Mai târziu, am adăugat și alți tineri cărora le-am dat diferite însărcinări. Unul dintre ei este Allan Martin, care slujește cu un devotament deosebit. El ne-a ajutat să punem on-line toate activitățile noastre atât pe CompuServe, cât și pe Internet, susținând și alte programe și evenimente alături de profesioniștii în materie de tineret.

Această fază a noului program, în care implicam tineri în conducerea unor proiecte, era deosebit de importantă. Încercam să oferim un model în cadrul Conferinței Generale a ceea ce ne așteptam să se înfăptuiască și în bisericile locale. Motivul care ne-a determinat să recurgem la această soluție este că oamenii sunt convinși să gândească pe alte coordonate doar în urma unui comitet sau a unui articol. Dar când le sunt puse în față exemplele noilor concepții, pot înțelege că tinerii sunt capabili să conducă eficient ori de câte ori li se oferă ocazia.

Toate inițiativele noastre legate de tinerii nord-americani au ca bază acest principiu. Așadar, avem nevoie de cât mai multe

comunități care să demonstreze că, prin Isus, tineretul poate influența biserica și lumea întreagă. Astfel, se va dovedi că nu contează dacă ești tânăr sau în vârstă, nici dacă ești cu experiență sau fără, ci ceea ce e cu adevărat important este dacă ești sau nu plin de Duhul Sfânt.

Ruthie Jacobsen – „O mișcare pentru rugăciune”

Pe măsură ce programul s-a extins am fost martorii unor adevărate minuni în toată America de Nord. Una dintre cele mai semnificative rezultate ale anilor '80-'90 a fost amplificarea mișcării pentru rugăciune. Din când în când apăreau articole care semnalau existența unor experiențe deosebite, dar cu timpul acestea și-au mărit frecvența, constituind o adevărată mișcare.

De ani de zile eu și Ruthie ne rugasem în legătură cu toate aspectele vieții noastre, deoarece eram siguri de puterea de netăgăduit a rugăciunii. Am asistat la adevărate minuni și am văzut cum fiecare pas al vieții noastre era însoțit de binecuvântări. Când am auzit pentru prima oară despre întrunirile de rugăciune, nu am acordat acestui subiect prea multă atenție.

Însă această mișcare era cu totul diferită de ce întâlnisem până atunci. Uneori suntem puși în situații pe care nu le putem explica în cuvinte. Ați încercat vreodată să descrieți cuiva cum este să admiri Yosemite Valley, Marele Canion sau Cascada Niagara? Dacă sunteți părinte, ați încercat cumva să explicați unei persoane care nu are copii, cum e să ai copii? În același fel nici eu nu puteam să pricep cum e să participi la o întrunire de rugăciune doar citind rapoarte. Aveam însă să aflu curând.

Șeful mișcării, ales de Diviziunea America de Nord, este Ruthie Jacobsen. Încă de când lucra în Conferința Oregon, unde soțul ei, Don, era președinte, auzisem de răspândirea rapidă a lucrării ei. Într-o zi, Ruthie și o echipă de pastori tineri – Gary Burns, Gary Parks și Peter Nieri – m-au invitat să particip la o

întrunire de rugăciune în Gentry, Arkansas. Avea loc o conferință pentru adolescenți, iar ei s-au gândit să mă roage să vorbesc celor adunați acolo. Am fost de acord, dar nu știam ce o să urmeze.

Când am ajuns la academia unde avea loc întrunirea, am găsit, adunați în grupe mici, mai mult de patru sute de adolescenți care participau la studii biblice în sala de festivități, pe holuri, în camere, chiar și afară. Pe rând, fiecare grupă începea să se roage. Ascultând rugăciunile lor, mi-am dat seama că ei se rugau unii pentru alții sau pentru ceilalți copii care întâmpinau aceleași probleme ca și ei. N-am văzut niciodată atâta râvnă, căci tinerii erau implicați total în ceea ce făceau. Aceasta *nu* era doar o întrunire de tineret... era o minune.

Când ne-am adunat în sală, pentru plen, ei au cântat ca și când ar fi participat la o mare sărbătoare. Serviciul divin a fost copleșitor și înălțător. Între cântări, citeau pasaje din Biblie, povestind experiențe pe tot parcursul programului. Seara următoare, au fost și mai animați, deoarece fuseseră în lucrare misionară.

Ceea ce m-a uimit a fost diversitatea activităților pe care le întreprindeau. Unii distribuiau literatură, alții conduceau studii biblice, alții curățau trotuarele, pe când alții s-au oferit voluntari la un adăpost pentru cei fără casă din Tulsa, Oklahoma. Această varietate demonstra că Ruthie Jacobsen și echipa ei făcuseră tot posibilul să dovedească faptul că toate talentele sunt importante și au un rol în lucrarea pentru Dumnezeu. Acest element este esențial în înțelegerea perspectivei actuale asupra misiunii. Avem nevoie ca toate darurile să fie prezente în prima linie pe câmpul de bătaie.

În fiecare seară, cele două ore de plen le erau insuficiente pentru a da mărturie despre experiența trăită în aceeași zi. Când, în final, vorbitorul se ridică pentru a începe prezentarea, câte un student îl întrerupea declarând că ceea ce pastorul afirma

era adevărat, deoarece el însuși experimentase în acea zi. Apoi, o altă persoană adăuga mărturia ei, și alții, și alții confirmau ce se spunea în prezentare. După o vreme, vorbitorul, dându-și seama că tinerii au preluat conducerea programului, se așeza la locul lui, minunându-se de lucrarea lui Dumnezeu în viața acestor copii... și cel mai important, în viața oamenilor care intrau în legătură cu ei!

Ziua următoare, Ruthie Jacobsen și colaboratorii ei s-au adunat în jurul meu și m-au întrebat ce părere aveam despre întrunire. Simțeam că ei se rugaseră ca eu să accept să particip. Dând aprobator din cap, singurul lucru pe care l-am spus a fost că, dacă nu aș fi văzut cu ochii mei și nu aș fi auzit cu urechile mele, nu aș fi înțeles niciodată pe deplin puterea unei asemenea lucrări.

E clar, cred, că rugăciunea nu este o armă secretă. Totuși este o armă pe care o trecem cu vederea mult mai des decât ne dăm seama. Eu și soția mea ne bazăm pe ea de ani de zile, zi de zi, însă experiența acestei mișcări a însemnat o săritură uriașă în înțelegerea puterii încă nedescoperite a relației cu Cerul. Această întrunire mi-a demonstrat cum se poate dezvolta o relație din ce în ce mai profundă între Dumnezeu și poporul Său, cu fiecare zi care e petrecută alături de El.

Efectul rugăciunii resimțit în capacitatea mea de a predica este, de asemenea, copleșitor. Viziunea regăsită în programul lui Ruthie Jacobsen a clarificat singurul și cel mai important element de care aveam nevoie în continuarea planului de activități pentru adolescenți și tineri. Rugăciunea este cheia. Importanța acesteia trece dincolo de rugăciunile înălțate pentru mobilizare și întocmire de proiecte. Înșiși tinerii trebuie aduși față în față cu Dumnezeu, prin ușa pe care doar rugăciunea o deschide. Aceste întâlniri reprezintă o experiență organizată, care îi conduce la o relație personală de rugăciune și de studiu biblic, ceea ce duce mai departe către un stil de viață alături de Isus.

O putere nelimitată se ascunde în aceste relații. Dacă tinerii noștri vor deveni luptători, așa cum Dumnezeu a promis, aceasta nu se va întâmpla pentru că le-am dat noi unelte potrivite și o educație bună, ci pentru că Însuși Dumnezeu i-a echipat cu slava și energia Spiritului Său. Numai în felul acesta, ei vor deveni o amenințare pentru puterile întunericului. Nu uitați: *rugăciunea este cheia*.

De multe ori am îngenuncheat alături de Ruthie și de pastorii din echipa ei pentru a da glas unui angajament reciproc. Toți suntem hotărâți să demonstrăm modul în care voința lui Dumnezeu se împlințește în viața copiilor Săi prin puterea rugăciunii. Ne-am rugat de multe ori atât pentru victorii, cât și pentru diferitele provocări întâlnite. Convingerea noastră asupra rolului vital al devoțiunii crește tot mai mult, din zi în zi. Viața mea de rugăciune a cunoscut o îmbunătățire în ce privește binecuvântările de care am avut parte în ultimul timp.

Pe măsură ce programul „Salvat pentru a sluji” a cuprins toată diviziunea și tinerii au început să reacționeze, noi ne-am găsit în postura de a nu fi pregătiți pentru a face față rezultatului pe care Dumnezeu ni-l pregătise. Curând am intrat în colaborare cu Randy Wisbey pentru înființarea unui Centru de Evanghelizare de Tineret la Universitatea Andrews. Se punea bază mai ales pe acordarea de responsabilitate tineretului, prin alcătuirea unui curriculum de șapte principii asupra lucrării din biserica locală. Pastorul Ron Whitehead, directorul asociat pentru adolescenți și tineri în Diviziunea America de Nord, conduce acum o echipă de douăzeci și doi de tineri care pun la punct materiale, activități și proiecte în acest sens.

Cel mai vizibil rezultat este chiar activitatea acestor tineri. Pentru câțiva ani au coordonat un program numit „Go” (Du-te! – n.tr.). La întruniri participau între două sute și patru sute de persoane care discutau, se rugau și făceau planuri. Un spirit extraordinar de încredere și curaj îi determină pe mulți

tineri să ofere un an din viața lor pentru a servi ca voluntari misionari. Mărturia lor confirmă că Dumnezeu le conduce viața într-un mod minunat atunci când se află în misiune. Acest fenomen cunoaște o răspândire fantastică.

Un alt program formidabil provine din Centrul de Evanghelizare pentru Tineret, unde echipa „YouthNet eXtreme”, alcătuită din patru tineri, călătorește pe tot cuprinsul Americii de Nord cu un camion ultra dotat, care le permite să predice în biserici, școli, tabere, pretutindeni. Ei vor să le arate aceluia de aceeași vârstă cu ei că acțiunea lor depășește limitele unui simplu proiect. Ei îi conduc pe oameni să ia decizii pentru Hristos. La prima lor ieșire din tabăra de la Mountain View, ce a avut loc în 1998, în Virginia, unsprezece persoane și-au oferit prin botez viața lui Dumnezeu.

La Houston, Texas, o altă organizație numită „Young Adult System” (YAS) a lansat un program care își propune să schimbe atât viața celor de vârsta lor, cât și a societății. Tinerii aleg proiecte care îi fac pe oameni să lucreze împreună în scopul misiunii. În Dallas, o organizație similară caută tineri care nu au mai participat la servicii divine de multă vreme. În Berkeley, California există un grup de studenți care conduc o activitate ce se adresează colegilor lor, creând legături între Colegiul Uniunii Pacific și alte inițiative pentru misiune. Alte activități publice studențești au loc în Carolina de Nord și de Sud, Florida, Tennessee, Los Angeles, Massachusetts și alte locuri unde tinerii își conduc colegii la Isus.

În luna august 1998, la Universitatea La Sierra s-au pus bazele unui program „eXcite '98”, în cadrul căruia Shasta Burr și Jeniffer Tyner conduc o echipă care îi îndeamnă pe semenii lor să participe la lucrare, atingând astfel noi performanțe. Ca urmare, la Conferința Generală a avut loc un eveniment numit „conneXions '99”. Pe măsură ce înfățișează obiectivele lucrării, tinerii reușesc să strângă și fonduri pentru finanțarea proiectelor lor.

În aceeași perioadă a luat ființă un alt program „Access 99”, care chema tinerii din campusurile adventiste nord-americane să se alătore misiunii. Deși a avut loc la Walla Walla College a fost transmis prin satelit de-a lungul și de-a latul continentului. Mulți s-au alăturat atunci diferitelor activități ale lucrării de evanghelizare. În ultimii ani, alte programe și organizații au luat naștere, având același obiectiv de mobilizare a tinerilor.

Din ce în ce mai mulți studenți misionari pleacă pe alte continente pentru a fi de folos altora. Noi activități în domeniul social au continuat să ia amploare, așa cum arată succesul preconizat de Centrul Stahl de la Universitatea La Sierra. Activitățile sociale sunt într-o permanentă creștere numerică, multe colegii și universități adventiste anunță o mărire a numărului de studenți care participă la schimbarea în bine a vieții din orașele lor. Centrul Hancock pentru Tineret și Departamentul Vieții de Familie mobilizează studenți în proiecte și programe deja în acțiune.

Domnul a condus lucrarea Sa mult mai departe decât ne așteptam noi atunci când am pus bazele acestei noi direcții. Ani de-a rândul, lideri minunați au condus tineretul în activități de succes. Am fost martor cum Dumnezeu ne-a oferit un pământ fertil și ploaie de binecuvântări. Aceste semințe au condus la planificarea continuă a structurii tineretului și, în final, la lansarea de inițiative specifice, care s-au extins mai departe, alcătuiind o mișcare. Dar trebuie să spun din nou că nu acesta este motivul care a condus la succesul covârșitor. Fiecare zi confirmă că nici un plan uman nu poate garanta succesul lucrării pe care o avem de îndeplinit. Doar Dumnezeu conduce lucrarea Sa și numai El poate ajunge la rezultatele incredibile pe care ni le-a promis.

Aici este domeniul primordial în care a adus roade rugăciunea. Când tinerii bisericii noastre se adună în căutarea Cuvântului lui Dumnezeu și cu disponibilitatea de a-și asuma responsabi-

lități, Dumnezeu merge cu ei și mai departe. Cele mai importante momente ale istoriei au fost, de fapt, în mâinile lui Dumnezeu. Ne dăm seama de aceasta privind rezultatele. Probabil că unul dintre cele mai semnificative urmări la care am asistat în cadrul acestor evenimente este hotărârea luată de tinerii noștri de „a înceta să mai fie supărați pe biserică”. Această generație începe să demonstreze că oamenii pot fi umpluți cu Duhul Sfânt. Lăsând la picioarele lui Isus durerile și suferințele a atâtor ani, un număr crescând de tineri se arată receptivi la chemarea de reconciliere între ei și biserică. Există o disponibilitate vădită pentru iertare și dialog. Mai mult ca niciodată, e timpul ca tinerii și vârstnicii să acționeze în același sens. Imaginați-vă ce ar însemna o lucrare inspirată de Duhul Sfânt, plină de talentele adulților și condusă de energia nelimitată și darurile tinerilor! Poate fi oare acea „armată” ce reprezintă mișcarea finală de pe planeta noastră?

ORIENTAȚI SPRE EXTERIOR

Dezvoltarea rapidă a lucrării de tineret din Diviziunea America de Nord a crescut și modificat îndatoririle conducătorilor. Una dintre realități este că, în multe sensuri, liderul actual nu mai poate fi ce a fost în trecut. O schimbare fundamentală implică impactul tehnologiei moderne. Prea mulți lideri subestimează acest aspect, deoarece pentru unii dintre noi tehnologia este ceva „nou”.

Unii doresc să folosească tehnologia doar pentru a îmbunătăți și a spori modelele tradiționale. Dar foarte rar tinerii din ziua de astăzi mai gândesc în vechile șabloane. Mulți dintre noi consideră computerul o investiție minunată, care ajută ca îndeplinirea unor sarcini să fie mai ușoară, mai comodă și mai eficientă. Dar tineretul consideră calculatorul o poartă deschisă spre vastele regiuni ale spațiului, gata pentru a fi explorate și integrate în viața de zi cu zi. Dacă ar fi să teoretizăm asemenea lui Einstein în teoria relativității, tinerii utilizează tehnologia doar pentru o perioadă scurtă, după care se metamorfozează în modele neidentificabile în termeni tradiționali.

Trebuie să ne fie foarte clar că așa-numita Generație X are cufundată în tehnologie cea mai mare parte a vieții. Datorită acestei experiențe, generația actuală se mândrește deseori cu

cât de diferită este de celelalte generații anterioare. Ei percep lumea foarte diferit de modul în care au făcut-o părinții lor. Ca urmare, nu trebuie să ne surprindă că sarcina de a ne uni eforturile cu ei este atât de dificilă. Cea mai mare parte din această generație are acum douăzeci de ani.

Însă noi toți, inclusiv tinerii, trebuie să ne trezim la realitate. Cea mai nouă generație se află deja mult în avantaj față de noi. Virtuala subcultură – cea a milenienilor – s-a născut, în mod simbolic, cu căști pe urechi. Cei mai mulți habar nu au cum a luat naștere SIDA, pentru că îi înconjoară pretutindeni. Au ascultat sonogramele de pe vremea când se aflau în pânțelele mamelor lor și în multe cazuri sunt dotați cu casete video a propriei nașteri. Calculatoarele, pe care noi le cumpăram cu 200 de dolari, mulți le cumpără astăzi cu un dolar, de la Dollar Store (magazin unde toate obiectele costă un dolar, n.tr.). Mulți milenieni nici nu au văzut cum arată un magnetofon.

Procesorul calculatorului a schimbat total înfățișarea întregii planete pe care locuim. Noi, cei din generațiile anterioare, ne simțim extrem de dotați intelectual dacă trecem cu bine testul pentru noul program WordPerfect, pe când generația actuală își concepe singură un software. Unii dintre noi cu chiu cu vai înțelegem „cum e să navighezi pe Internet”, pe când milenienii și-au creat de mult propriile site-uri. Mulți din generația mileniului au urmat cursuri avansate de calculator încă de când au intrat la grădiniță. Nu am nici o șansă să vă fac să înțelegeți modul în care aceștia ne-au depășit, atât în modalitatea de a percepe, cât și în aceea de îmbunătăți viitorul pe care îl vor domina.

Microprocesorul este însă o sabie cu două tăișuri. Ceea ce a fost inventat spre binele nostru poate reprezenta la fel de ușor o cursă imensă. Putem susține cu dovezi evidente că un calculator este viziunea modernă a pomului cunoștinței binelui și răului. Problema noastră constă în faptul că acest copac este la dispoziția copiilor din ce în ce mai mici. Ceea ce fiica mea știe

la 11 ani, eu nu am aflat decât la 17 ani. Unii dintre noi am putea intra în panică, văzând cât de mult au descoperit copiii noștri din ceea ce înseamnă răul prin intermediul tehnologiei. Dar nu trebuie să uităm că, același copil, plin de Duhul Sfânt, va folosi această tehnologie pentru a ajuta la vestirea Evangheliei în lumea întreagă. Așadar, societatea noastră întâmpină o situație pe care nu o putem ignora sau trata cu superficialitate.

Rugându-ne pentru aceste probleme, am discutat în nenumărate ocazii despre modalitățile de abordare a tacticii necesare în construirea mai departe a structurii de tineret. Cu alte cuvinte, nu intră în atribuțiile noastre să opunem rezistență în fața culturii asupra căreia Dumnezeu ne-a prevenit că va apărea. Deși vedem oameni „alergând înapoi și încolo”, iar cunoștința „a crescut”, condamnând generația actuală nu facem decât să pierdem bucuria a ceea ce ne-a promis Dumnezeu. Aș sugera faptul că avem nevoie nu numai de a înțelege această realitate, ci trebuie în mod activ să o plasăm în centrul nostru de acțiune. Se pare că Dumnezeu dorește ca, în loc de a ne lupta să-i controlăm pe tineri, să le canalizăm energia nelimitată spre o viziune asupra lucrării în bisericile locale.

Astfel, structurile de conducere trebuie să iasă din tiparele predominant birocratice spre un sistem de operare mai activ. Pe lângă lumea tehnologizată, avem nevoie mai mult ca niciodată de contactul nemijlocit cu Divinitatea. Acesta cred că este motivul pentru care asistăm la un fenomen atât de amplu de îmbunătățire a vieții de rugăciune. Dumnezeu preia energia neprelucrată a tinerilor și o conduce spre slava Sa.

Tinerii vor să ne atragă atenția că au nevoie mai mult de metode care să-i încurajeze și să-i susțină, decât de reguli care să mențină în funcțiune sistemele actuale. Dacă vrem să facem din conducere un fenomen activ, atunci suntem obligați să formulăm programe care să implice tineretul în lucrare. Astfel, încurajăm bisericile să ne urmeze exemplul. Locul ideal de a

crea ocazii pentru tinerii în misiune este în adunările locale și comunitățile care le înconjoară.

Realitatea dură a dificultăților pe care noi, ca lideri, le întâmpinăm ne obligă să ne întoarcem pe genunchi, pentru a-L ruga pe Domnul să ne ofere căi prin care biserica noastră să exercite mai multă influență în societate. Căutând mai multe oportunități pentru a implica tinerii, începem să identificăm tot mai mult îndatoririle umanitare pe care biserica le are deja. De exemplu, prin Serviciul Social Adventist avem o înțelegere cu Crucea Roșie și cu Agenția Federală de Intervenții în Caz de Urgență, prin care suntem desemnați oficial ca specialiști în distribuirea de ajutoare în majoritatea dezastrelor naturale din America. Biserica noastră deține, de asemenea, unul dintre cele mai răspândite sisteme de învățământ protestant din țară. Iar lanțul de spitale adventiste are o reputație prestigioasă.

Cu aceste imense avantaje, știm că avem toate șansele ca Biserica Adventistă să devină una dintre cele mai mari organizații care conduce acțiuni umanitare în Statele Unite. Secretul constă în cât de eficient putem face ca strădania noastră să fie recunoscută și înțeleasă de celelalte organizații umanitare, inclusiv de cele guvernamentale. Am întocmit în acest sens câteva proiecte cu Monte Sahlin, pe atunci directorul executiv al Serviciului Social Adventist. El s-a unit cu noi în acest efort și am ajuns astfel la concluzia că lărgirea vizibilă a proiectelor umanitare adventiste ar constitui o bază extraordinară pentru extinderea unei strategii evanghelice în biserica noastră.

Având la bază mișcările de masă ale tinerilor din întreaga lume, acest proiect va da naștere mai departe unei infrastructuri în care tinerii să participe la lucrarea din comunitățile lor. Curând însă a devenit evident că era necesară o distincție clară între parteneriatul politic și desfășurarea activităților umanitare.

Momentul mult așteptat a sosit. Într-o zi, am primit o invitație la o festivitate organizată de Congresul American în cinstea

liderilor latino. Eu și Ruthie ne-am rugat pentru această problemă, cerându-le sfatul lui Ruthie Jacobsen și echipei ei. În cele din urmă am hotărât să participăm la acest eveniment, care era o chestiune de papion și frac, spre deosebire de orice altă întâlnire la care am luat parte. Când am intrat în sală, m-am întors către Ruthie și i-am spus:

– Să vedem ce ne dă Dumnezeu de făcut în această seară.

Cina a fost elegantă. Nu mai stătusem niciodată la o masă unde tacâmul includea un cuțit, trei furculițe, două linguri etc. Tot ce îmi doream era o porție imensă de tortilla după care mă declaram mulțumit. În timpul programului, diferiți vorbitori cu renume s-au adresat audienței în legătură cu problemele legate de cetățenii latino ai țării. În cele din urmă a urcat pe platformă vorbitorul principal al serii: președintele Statelor Unite.

În timpul cuvântării sale mă întrebam care era misiunea noastră pentru acea seară. Am urmărit cu atenție programul și am observat diferența dintre protocolul Congresului și cel prezidențial. Pentru prima oară în viața mea mi-am dat seama ce presupunea o instituție guvernamentală. Până atunci priveam guvernul din perspectiva unui partid sau a unei grupări de interese. Dar cu acea ocazie, a devenit evident că, precum în timpul lui Daniel și al lui Iosif, guvernul reprezintă ceva mai mult decât dimensiunea politică în care este implicat.

La un moment dat, în discursul său, președintele Clinton s-a referit la diverse programe în care copiii erau îndrumați să citească. Atunci m-am întors către soția mea și i-am spus:

– Ruthie, acum înțeleg de ce ne aflăm aici.

Când m-a întrebat de ce anume, i-am explicat că YouthNet lansa în mod curent site-uri în acest sens și Serviciul Social Adventist avea, de asemenea, programe de alfabetizare și, cu timpul, am fi putut să conducem și alte asemenea programe. Ajutorarea copiilor dezavantajați social și învățarea acestora să citească puteau constitui o expresie reprezentativă pentru noi,

ca biserică. De asemenea, acestea vor da naștere altor inițiative pentru tinerii care vor să ajute societatea în Numele lui Isus.

Când și-a încheiat prezentarea, Bill Clinton a coborât de pe platformă și a început să salute oaspeții. Atunci, Ruthie m-a luat de mână și mi-a spus:

– Hai să-l salutăm pe președinte!

Înainte să ne dăm seama ne aflam în fața lui, strângându-i mâna. I-am descris pe scurt proiectele noastre de alfabetizare a copiilor fără posibilități și despre faptul că suntem dispuși să-i sprijinim și pe alții în eforturile lor. Președintele ne-a răspuns cu o îmbrățișare și m-a încurajat să merg mai departe.

Am plecat împreună cu doi prieteni apropiați, Carlos și Iris Sibrian. Iris este reporter de televiziune în Washington D.C., fiind cea care a contactat grupul organizator pentru a mă include pe lista de invitați, căci îmi găsise numele în baza lor de date. Ieșind toți patru, am discutat pe scurt despre ce se întâmplase și am hotărât să ne plecăm înaintea Domnului în dorința de a ne descoperi El ce trebuia să facem pe viitor. Deși erau mulți cei care treceau pe lângă noi, am făcut un cerc strâns și ne-am rugat.

Din nou am simțit acea senzație obișnuită de greată care mă cuprinde atunci când Dumnezeu mă trece prin experiențe cu totul noi. Ne-am rugat fiecare cerându-I lui Dumnezeu să ne arate voia Sa. Voiam să știu dacă acea seară fusese doar o masă excelentă sau o nouă ocazie de a avansa în evanghelizare.

Când am încheiat, am observat că ne aflam exact pe locul în care cu 16 ani în urmă fusese împușcat președintele Ronald Reagan. Când ne-am îmbrățișat pentru „noapte bună”, Iris mi-a spus:

– Lucrez în acest oraș de mulți ani, dar nu știu de ce am senzația că o să te întâlnești din nou cu președintele.

Am plecat cu o profundă senzație de confuzie. Ce legătură ar putea exista între un director de tineret și un președinte al Statelor Unite? Mi-era teamă să mă gândesc mai departe. Însă

cel mai dificil element ce-mi rămăsese în minte era faptul că Bill Clinton nu era prea popular printre americani.

Ziua imediat următoare, am primit un telefon de la Iris. Mi-a spus că Suzana Valdez, care lucra la Casa Albă ca asistentă a președintelui, aștepta să o contactez. Mi-a dat numărul ei de telefon și a precizat că Suzana dorea amănunte legate de proiectul de instruire pentru copii. Am mers imediat la Monte Sahlin și i-am prezentat în scris proiectul susținut de tinerii noștri privind alfabetizarea copiilor dezavantajați social. Ideea era că biserica noastră trebuia să-și asume un rol decisiv în ajutorarea societății, inspirând astfel și alte organizații. În acest mod, puteam crea o imagine care Îl înfățișa pe Hristos sub forme noi aceluia care nu auziseră niciodată de adventiști.

Apoi, am mers să-l întâlnesc pe dr. Clarence Hodges, director pentru Libertatea Religioasă și Relații Publice în cadrul Diviziunii America de Nord. Clarence ocupase postul de înalt comisar în problemele copiilor și fusese secretar de stat sub administrația Reagan. Aveam nevoie de sfatul și opinia lui cu privire la noile șanse ce ni se ofereau. Când m-a întrebat ce doream să fac, i-am răspuns că voiam să depun la Casa Albă propunerea pentru programul de instruire, după care doream să caut noi posibilități de a-l lega de alte organizații naționale, ca mărturie a ceea ce Biserica Adventistă întreprinde spre binele omenirii. Clarence a recunoscut că era un plan inteligent și și-a dat acordul.

După ce am predat documentul Suzanei, la Casa Albă, m-am întors la birou pentru a discuta alte detalii cu Monte. Am încredințat această lucrare în mâna Domnului și am continuat să mă ocup de alte priorități. Agenda pentru întruniri și călătorii era atât de încărcată, încât nici nu am avut timp să mă gândesc prea mult la noua noastră șansă. După câteva săptămâni aproape că am și uitat de ea.

Câteva luni mai târziu, președintele Clinton și generalul Colin Powell au anunțat organizarea în Philadelphia, în luna

aprilie, a unui summit prezidențial privind acțiunile de voluntariat. Mi-am adus aminte că proiectul nostru de alfabetizare a copiilor se afla deja la Casa Albă. Cu ajutorul unui prieten am reușit să obținem o programare la biroul generalului și să predăm acolo o copie a acestui proiect. Știam că generalul Powell colabora cu Casa Albă, prezidând acea întrunire la nivel înalt. După câteva vizite la membrii congresului, am primit suficient credit pentru ca Serviciul Social Adventist să obțină două locuri la summit.

Foști președinți, lideri naționali, treizeci și șase de guvernatori, o sută de primari și câteva sute de invitați au participat la acel eveniment important. Ambii foști președinți, cel democrat și cel republican, au făcut un apel întregii țări să servească celor în nevoie și să făurească un viitor copiilor noștri. Luam cu toții parte la o chemare națională la acțiune. Acest eveniment a fost deosebit prin faptul că eforturile adventiștilor aveau rezultate vizibile pentru mai bine de 30 de ani. Cantitatea și calitatea serviciilor oferite de oamenii noștri, în Numele Domnului, au făcut ca lucrarea să fie de cea mai bună calitate.

Flo McAfee – Orientați spre exterior...

Cu ceva timp înainte de summit, Clarence Hodges mi-a dat numele unei asistente a președintelui Clinton: Flo McAfee. Dialogând cu ea, am descoperit că era persoana-cheie în implicarea lui Bill Clinton în evenimentul din aprilie, ținut în Philadelphia. Pe măsură ce conferința se apropia, am vorbit de multe ori cu ea la telefon. La un moment dat, Casa Albă a hotărât să mă numească printre cei ce participau la discuții.

Flo s-a asigurat că aveam suficiente ocazii de a lua parte la consfătuiri împreună cu liderii care vor fi prezenți la acea întrunire. Eu și Monte am participat ca invitați naționali oficiali la ceea ce s-a intitulat formal: Summitul Președinților pentru Viitorul Americii. Când am intrat în Sala Libertății din Philadelphia, în acea dimineață de aprilie a anului 1997, am căutat cu multă

băgare de seamă zona în care trebuia să stau, lucru cunoscut după niște carduri colorate pe care le promisem în prealabil. Spre surprinderea mea, culoarea cardului meu indica faptul că trebuia să stau în zona rezervată personalului Casei Albe, chiar în primele rânduri. M-am uitat împrejur, dar nu am zărit-o nicăieri pe Flo. Îmi oferise un loc privilegiat și cu acea ocazie am început să înțeleg ce fel de om era.

Pe toată durata întâlnirii, generalul Colin Powell a condus extraordinar lucrările, prezentând diferitele probleme cu care se confrunta tineretul american. În cadrul unor expuneri dramatice, vorbitorii și-au făcut cunoscute îngrijorările comune privind copiii și nevoia imediată de a veni în întâmpinarea problemelor lor. Au participat și foștii președinți George Bush, Gerald Ford și Jimmy Carter alături de Nancy Reagan, care își reprezenta soțul. Toți s-au referit la diferite obiective atinse de organizațiile prezente la întrunire.

Uitându-mă pe broșura în care erau trecute toate inițiativele care au generat schimbări notabile și au răspuns nevoilor națiunii, am fost mișcat să văd că Serviciul Social Adventist era menționat cu proiectul de înființare a o sută de centre de instruire a copiilor din zece orașe ale Statelor Unite. În momentul în care relatez aceste lucruri sunt deja în funcțiune mai mult de jumătate dintre ele și sperăm că până la sfârșitul anului (1997, n.tr.) și celelalte să devină operaționale.

După întâlnirea la nivel înalt, i-am mulțumit lui Flo pentru privilegiul deosebit de a fi implicat în acest program. La rândul ei, ea ne-a mulțumit amabil pentru participarea noastră la efortul întreprins de atâția oameni. Era ceva deosebit în felul ei de a se purta cu oamenii! Am păstrat legătura și în cele din urmă am pus bazele unei prietenii pe care am ajuns să o prețuiesc foarte mult. Flo McAfee este un lider nemaipomenit, care aduce la îndeplinire lucruri deosebit de importante,

utilizând cele mai neînsemnate căi. Curând, când am ajuns să o cunosc mai bine, am descoperit că este un creștin iubitor și devotat, care și-ar oferi haina cu bucurie unuia care are nevoie de ea.

Am avut multe de învățat de la ea pe perioada în care am lucrat împreună, în unirea eforturilor de a îmbunătăți viața societății americane. Întotdeauna își lua timp să-mi explice implicațiile unei anumite situații sau principiile ce operau în procesul luării unei decizii. Când am rugat-o să concentreze în câteva cuvinte întreaga ei activitate, Flo mi-a spus:

– Mă orientez spre exterior.

M-am gândit apoi, pentru multă vreme, la însemnătatea cuvintelor ei. Ca biserică, am căutat să adoptăm o orientare spre exterior și am avut parte de diferite grade de succes. Dar Flo *trăiește* această orientare în cadrul experienței de zi cu zi alături de oameni.

La scurt timp, ea a încetat să mai lucreze cu normă întreagă ca asistentă a președintelui. Însuși Bill Clinton i-a simțit lipsa, ea fiind un membru de bază al echipei sale. Una dintre marile ei calități este capacitatea de a strânge oamenii laolaltă pentru a conlucra în obiective comunitare. Un alt talent este acela de a ști cum să coordoneze evenimente-cheie și inițiative importante. De exemplu, ea a fost cea care a organizat întâlnirile din timpul convorbirilor de pace israelo-palestiniene, ce au condus la istorica strângere de mână între Yaser Arafat și Yitzhak Rabin pe peluza de sud a Casei Albe. M-am întristat puțin la gândul că am pierdut colaborarea lui Flo, dar regretul meu a durat foarte puțin. Casa Albă a continuat să intre în legătură cu ea pe postul de consultant al președintelui, noul rol fiind și mai influent. Astfel, Flo și-a mărit implicarea atât în organizații locale, cât și naționale, cum ar fi Coaliția Națională Împotriva Cancerului de Prostată, în același timp colaborând din plin cu președintele Clinton.

Ea mi-a demonstrat într-un mod foarte convingător că cea mai eficientă metodă de a conduce nu se bazează pe titluri, ci pe rezultate măsurabile în viața oamenilor. Flo ajută organizațiile locale să devină mai eficiente și în același timp îl ajută și pe președintele Statelor Unite să aibă un impact din ce în ce mai mare asupra vieții cotidiene. N-am putut să nu mă întreb cum putea cineva să rămână un servitor așa de umil în timp ce deține atât de multă autoritate și influență.

Cu timpul, prin intermediul ei am cunoscut și alți membri din staful prezidențial și secretari de cabinet cu care am lucrat pentru extinderea diferitelor obiective umanitare. În decursul aceluiași an am stabilit relații cu alți lideri ai Congresului din ambele partide. Am prezentat puterii legislative problema voluntariatului, a intervențiilor în caz de dezastre, a educației și a altor priorități umanitare. Pentru a facilita contactele mai dese cu Congresul, am deschis un birou al Serviciului Social Adventist, chiar în cadrul Institutului Washington, pe Dealul Capitoliului.

Am început să trimit scrisori și memorandumuri președintelui sau vicepreședintelui, în funcție de situație. În această perioadă m-am gândit mult la dr. Paul Landa de la Universitatea La Sierra. Participând la orele sale, cu ani în urmă, l-am auzit spunând că „numai o lucrare perfectă” este acceptată întotdeauna. Lucrarea scrisă de care depindea cea mai mare parte a notei a fost cea mai dificilă temă pe care am primit-o în viața mea. Deși pe atunci mă întrebam care era rostul unui asemenea curs, acum am ajuns să înțeleg de ce am fost nevoit să învăț toate acele metode. Când trimiți un memorandum de șase pagini președintelui Statelor Unite, desigur că se pretează doar o lucrare perfectă. Într-o zi, chiar l-am sunat pe dr. Landa și i-am mulțumit din toată inima pentru contribuția sa decisivă în viața mea.

În anii care au urmat, munca noastră alături de guvern s-a extins și a rămas în centrul atenției. Fie că participam la scurte întrevederi la Casa Albă sau în Congres, fie că eram invitat la

vreo ceremonie, rolul meu a rămas același. Lucrând cu lideri guvernamentali, țelul meu a rămas neschimbat: acela de a crea alianțe în toată țara, care să amplifice capacitatea noastră de a-i ajuta pe alții. Flo m-a ajutat să-mi concentrez misiunea într-un mod ce trece dincolo de parteneriatele care nu fac altceva decât să ridice bariere între oamenii din Washington D.C. Mi-am dat seama că biserica noastră poate sluji societatea indiferent de cine se află la Casa Albă.

Ca rezultat, mulți din guvern au adoptat o poziție favorabilă adventismului. Suntem din ce în ce mai mult percepuți ca o biserică umanitară, care propovăduiește un Hristos căruia Îi pasă de oameni și de nevoile lor. Întotdeauna e nevoie să ne amintim că Isus, Cel mai puternic predicator din toate timpurile, nu a fost cunoscut mai întâi prin ceea ce spunea, ci prin ceea ce făcea. Numai după ce Își folosea brațele pentru a vindeca, a binecuvânta sau a ridica pe cineva din morți, El mărturisea cine e în fața persoanei pline de recunoștință. Doar atunci Isus deschidea, pentru acel om, Evanghelia minunată a Împărăției cerurilor. Dacă oamenii ar vedea ce facem noi cu mâinile pentru a-i sluji pe alții, poate că ar fi mult mai dispuși să întrebe cine suntem. Atunci am avea mai multă autoritate să le răspundem, ținând în mână Evanghelia.

Într-o zi, am invitat-o pe Flo să vină la Universitatea La Sierra și să vadă cu ochii ei ce făceau tinerii în comunitățile lor. Universitatea sărbătorea Săptămâna Serviciului Umanitar, iar ea a acceptat cu plăcere. Mai târziu, Președintele Clinton a rugat-o să-i coordoneze călătoria în America de Sud, însă Flo i-a răspuns că era deja ocupată în acea săptămână. M-a impresionat felul în care ne-a considerat o prioritate. Când am vizitat campusul, ea s-a adresat studenților și liderilor din Riverside, care coordonau diferite programe.

Apoi, am condus-o în East Los Angeles, unde am văzut care erau nevoile orașului și i-am arătat ce făceau bisericile adventiste pentru a împlini acele nevoi. Ne-am oprit la una dintre

comunități unde o echipă de studenți și adulți ne-au descris pe scurt programul de instruire a copiilor din oraș. Impresionată, Sabatul următor Flo s-a întors pentru a-i cunoaște personal pe toți tinerii care intrau în legătură directă cu copiii. O dată în plus, ea și-a demonstrat capacitatea de a munci cu modestie și dragoste alături de oamenii din prima linie a frontului, unde conducerea are cel mai mare impact. În timpul vizitei, ea a stat plină de reverență și compasiune alături de mine atunci când am trecut prin locul unde fusese găsit corpul fratelui meu. În acea seară, am luat cina la Kelo și Sandra Suarez, în Glendale. Ei sunt niște prieteni care și-au deschis casa pentru a ne bucura împreună în acea ocazie. Așezată pe dealurile Glendale, locuința lor oferă o panoramă splendidă a orașului, mai ales noaptea. Am petrecut câteva ore minunate: râzând, simțindu-ne bine și meditănd. Când am terminat de mâncat, am stins luminile din casă pentru a le putea vedea pe cele de afară. Uitându-ne pe fereastră, ne-am unit în rugăciune. Ne-am rugat fiecare și I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru binecuvântarea de a putea sluji omenirea în Numele lui Hristos.

Contactele mele cu Flo au deschis noi perspective asupra conducerii naționale, care a fost de neprețuit în lucrarea cu adolescenții și tinerii. Am mai învățat însă de la ea care sunt bazele conducerii: serviabilitate, modestie și curaj. Când vine momentul să acționeze, Flo este neînfricată și pe deplin devotată. Loialitatea ei este profundă și nelimitată. Această femeie afro-americană a fost investită cu autoritate, dar ea e fericită să fie un lider activ, care lucrează în liniște, dincolo de reflectoarele publicului. Astfel, alături de Flo mi-am modelat aptitudinea de lider.

Luis Trejo Rojas – Învăță să trăiești, „mijo”...

Fiind complet încredințat că toate experiențele prin care am trecut au reprezentat voia lui Dumnezeu, fiecare având un scop precis, am căutat să învăț din toate câte ceva. Unii sunt

de părere că, cu cât înaintăm în vârstă, cu atât învățăm mai puțin. Dar eu cred că trebuie să învățăm mai mult pe măsură ce îmbătrânim, deoarece lumea se schimbă mai repede ca înainte. Putem să ne maturizăm cu fiecare pas făcut în viață, dar a înceta să creștem înseamnă a înceta să existăm.

Când îmi aduc aminte de zilele copilăriei mele, îl revăd adesea pe tata și trauma durerii lui nerezolvate. Uneori, mă întreb dacă lucrurile s-ar fi îndreptat vreodată dacă Isus nu ar fi intrat în casa noastră. Cu timpul însă, situația s-a schimbat, căci tatăl meu, Luis Trejo Rojas, mi-a devenit cel mai bun prieten. Tot așa cum Domnul m-a schimbat pe mine, l-a schimbat și pe el. Deși a durat ceva timp, tata a ajuns să fie o prezență deosebită în familia noastră, și rolul său în comunitate a crescut. Erau perioade în care conducea săptămânal nu mai puțin de șazeci de studii biblice.

O dată pe săptămână sun acasă și le împărtășesc părinților mei ultimele noutăți. Deseori, pe parcursul anilor, tata mi-a spus: „*Aprende a vivir, mijo*” (Învăță să trăiești, fiule!). El și mama au reușit să-și rezolve problemele matrimoniale, și acum simt nevoia unul de celălalt mai mult ca niciodată. Dragostea este un lucru minunat.

Pe măsură ce viața lor s-a schimbat, binecuvântarea a trecut asupra copiilor lor. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-au determinat să urmez colegiul. Observațiile lor, atunci când uneori călcam pe alături, m-au ținut mereu în acțiune. Dar cel mai important lucru este că întotdeauna părinții mei mi-au demonstrat clar încrederea pe care o au în mine. Îi sunt recunoscător Domnului că propria lor creștere i-a transformat în niște lideri puternici. Acceptarea lui Isus a constituit solul în care a germinat sămânța misiunii. Îmi iubesc părinții și aș vrea să continue să crească așa cum o fac și în prezent.

Asemenea mamei și tatălui meu, toți mentorii mei l-au avut în comun pe același Isus. Fiecare dintre ei reflecta caracterul Lui, ajutându-mă astfel ca și eu, la rândul meu, să mi-l pot însuși. Nu-i pot menționa pe toți cei care mi-au influențat viața,

deoarece nu ar fi pagini suficiente pentru a descrie în mod adecvat acele experiențe. Am căutat doar să împărtășesc în cuvinte simple unele dintre căile importante cu ajutorul cărora Dumnezeu binecuvântează oamenii prin intermediul semenilor lor. Noi toți suntem rezultatul a ceea ce Dumnezeu ne învață pe parcursul întregii vieți.

Vă îndemn pe voi, adolescenți și tineri, să ascultați sfatul bătrânilor. Deși culturile se schimbă, cei în vârstă au avantajul de a fi trăit mai mult, iar experiențele lor pot constitui binecuvântări minunate, dacă voi vă lăsați învățați. Uneori va trebui să fiți răbdători, pentru că s-ar putea să-i auziți vorbind într-un limbaj demodat. Dar ascultați-i cu atenție și în mod sigur veți progresa. Doar pentru că voi considerați că ceva e învechit, nu înseamnă neapărat că e și rău.

V-aș sfătui, de asemenea, pe voi, prietenii mei mai în vârstă, să priviți această generație de tineri cu alți ochi. Rezistați tentației de a condamna orice considerați că e diferit de opinia voastră. Aduceți-vă aminte că nu tot ce nu putem înțelege e neapărat greșit. Ceea ce e deranjant la o anumită persoană poate fi, de fapt, chiar talentul prin care Dumnezeu vrea ca el sau ea să aducă la îndeplinire misiunea Sa. Luați-vă timp pentru tineri! Dacă unii oameni nu și-ar fi luat timp pentru mine, probabil că nu aș mai fi în viață astăzi. Mulți adulți răbdători și cu experiență au investit în viața mea, lucru pentru care le voi fi mereu recunoscător. Așadar, voi aveți autoritatea de a oferi, din tot sufletul, oricărui tânăr tot ce ați învățat de la viață. Dar lăsați-i să poarte „propria armură”, în timp ce le sunteți mentori cu sfaturi și rugăciune.

Dumnezeu are un plan pentru viața noastră. Dacă vom rămâne credincioși Cuvântului Său și vom asculta de sfatul celor care au fost trimiși să ne întâmpine pe cale, nici nu ne putem imagina câte minunății a pregătit Dumnezeu pentru noi. Am descoperit că atunci când primesc ceva de la Domnul, El așteaptă să ofer cu devotament și altora. Aceasta reprezintă adevărata esență a conducerii.

Tehnologia poate, într-adevăr, să schimbe lumea, iar noi știm din Biblie că aceasta se va întâmpla până la urmă. Așadar, nu trebuie să fim surprinși, deoarece ni s-a spus că „ultimele mișcări vor fi rapide”. Acum este momentul să producem schimbări în comunitățile noastre și în toată lumea. Dar toate acestea sunt imposibil de îndeplinit pe cont propriu. Doar Dumnezeu le poate face. Acum este absolut indispensabil să-I permitem să realizeze lucruri minunate în viața noastră simplă.

Trebuie să ne rugăm împreună mai mult ca niciodată. Trebuie să comunicăm cu Dumnezeu prin Cuvântul Său. Trebuie să ne iertăm greșelile unii altora. Trebuie să cerem împreună revărsarea Duhului Sfânt. Așadar, cea mai puternică misiune de pe pământ reprezintă rezultatul mișcării conduse de Duhul Sfânt prin viața unor oameni umili, curajoși și serviabili.